

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • AUGUSTI 2011

Liahona

**Traditioner i ett
balanserat liv, s. 30**

**Evangelietillväxt på
Galápagosöarna, s. 22**

**Tonåringar stärker
vittnesbörd genom
musik, s. 52, 54**

**Tankar om Guds plan
för mig, s. 60**

Insamlingen, av Joshua Wallace Jensen

För att fira 150-årsjubileet av pionjärernas ankomst den 24 juli 1847, gick nutida "medlemspionjärer" 1997 från Winter Quarters i Nebraska till Saltsjödalen. Den här bilden är baserad på den vandringen. Psalmen "Kom, kom Guds folk", skriven av William Clayton 1846, passar in på båda pionjärgrupperna:

Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds,
blott med fröjd framåt drag!
Fast lång och svår dig resan syns, dock gläds,
nåd du får, ny var dag.
Långt bättre är att jaga bort
bekymmer, kval av varje sort,
gör så och fröjdas må var själ: Allt är väl! Allt är väl!
(Psalmer, nr 19.)

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Kärlek i hemmet — råd från vår profet**
Thomas S. Monson

- 7 Besökslärnarnas budskap: En förening av heliga kvinnor**

ARTIKLAR

- 20 Två pionjärer från två olika århundraden**
Allison Ji-Jen Merrill
Ett och ett halvt århundrade isär men förenade av tron.

- 22 Öar av eld och tro: Galápagosöarna**
Joshua J. Perkey
Kyrkan blomstrar på dessa ovanliga öar.

- 30 Traditionen att leva ett balanserat och rättfärdigt liv**
L. Tom Perry
Fyra nycklar till att uppnå balans.

AVDELNINGAR

- 8 Små och enkla medel**
- 11 Tjänande i kyrkan: Kan du ge mig en välsignelse?**
Jennifer Rose Maddy
- 12 Vi talar om Kristus: Ta på mig hans namn**
Jacob F. Frandsen
- 14 Vad vi tror på: Gud sänder oss till jorden som en medlem av en familj**
- 16 Vårt hem, vår familj: En ståndaktig pionjär, många välsignade generationer**

- 18 Evangelieklassiker: Sträck ut en räddande hand**
Gordon B. Hinckley

- 38 Sista dagars heliga berättar**

- 74 Kyrkonytt**

- 79 Förslag till familjens hemafton**

- 80 Tills vi möts igen: Liknelsen om bananträdet**
Anton T. Kumarasamy,
berättad för Linda J. Later

PÅ OMSLAGET

Framsidan: fotoillustration Jerry Garns.
Baksidan: fotografi © iStockphoto.

42

42 Frågade han mig verkligen det?

Joelyn Hansen

Kunde någon så ung som jag fullgöra den kallelsen?

48

46 Frågor och svar

Hur svarar jag när mina vänner säger att ingen människa kan se Gud?

48 Den enda sanna och levande kyrkan

Dallin H. Oaks

Vad innebär det att vår kyrka är den enda sanna kyrkan?

52 En sång och en bön

Adam C. Olson

Dillon visste vart han skulle vända sig när han behövde hjälp med att nå den högsta tonen.

54 Sång i Singapore

Michelle Hsieh och Cerys Ong

Vittnesbörd och vänskapsband stärktes när tonåringar framförde en musikal i Singapore.

57 Var en nutida pionjär

Herren ber oss inte att gå tvärs över en kontinent — han ber oss att korsar gatan för att besöka en granne.

58 Affisch: Det finns en väg ut

*Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.
Ledtråd: roligheter i solen.*

62

59 Särskilt vittne: Vad kan jag lära mig av skrifterna?

D. Todd Christofferson

60 Spegelbilder

Sheila Kindred

Vad har framtiden i beredskap åt mig?

62 Vår sida

64 Ta med Primär hem: Min kropp är ett Guds tempel

Vicki F. Matsumori

66 Berättelser om Jesus: Jesus välsignar barnen

Diane L. Mangum

68 Hitta människor att undervisa

Hjälp missionärerna att komma till dem som de ska undervisa.

69 Bra idé

70 För små barn

Mer information på internet

Liahona.lds.org

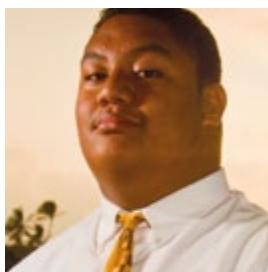
FÖR VUXNA

Kyrkan har nyligen organiserats
på Galápagosöarna (se sidan 22).

Se fler fotografier av kyrkans med-
lemmar på Galápagosöarna på
www.liahona.lds.org.

FÖR UNGDOMAR

Gå till www.liahona.lds.org **för att**
höra Dillon (se sidan 52) sjunga en
av seminariesångerna för Gamla
testamentet på tonganska.

FÖR BARN

Visste du att det finns omkring en
miljon primärbarn över hela världen?

Träffa några av dem på
www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på
många språk på www.languages.lds.org.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Arv, 60

Balans, 30

Bön, 38, 52

Ekonomi, 41

Enighet, 22

Familjen, 4, 14

Fysisk kropp, 64, 73

Helbräddagörelse, 66

Himmelske Fader, vår, 46

Hjälpföreningen, 7

Jesus Kristus, 12, 66

Kallelser, 42

Karaktär, 30

Kunskap, 30

Kyrkans historia, 8, 16, 18

Missionsarbete, 22, 68

Musik, 52, 54

Omvändelse, 16, 20, 22, 39, 58

Pionjärer, 18, 57

Prästadömet, 48

Prästadömsvälsignelser, 11

Räddning, 18, 80

Sakramentet, 12

Skriftstudier, 30, 46, 59

Tempeltjänst, 22, 39

Tionde, 70, 72

Tjänande, 18, 22, 40, 42

Visdomsordet, 30, 64, 73

Vittnesbörd, 46, 48

President
Thomas S. Monson

Kärlek i hemmet

RÅD FRÅN VÅR PROFET

Välsignat familjeliv

”När vi har provat på mycket och vandrat långt bort och sett hur flyktig och tidvis ytlig en stor del av världen är, ökar vår tacksamhet över privilegiet vi har att vara en del av något vi kan lita på — vårt hem, vår familj och den lojalitet våra nära och kära visar oss. Då förstår vi vad det innebär att vara förenade av plikt, respekt och tillhörighet. Vi lär oss att inget helt kan ersätta familjelivets välsignade relationer.”¹

Dela med dig av din kärlek

”Beröm ditt barn, ge det en kram, säg ’jag älskar dig’ oftare. Uttryck alltid din tacksamhet. Låt aldrig en problemlösning bli viktigare än att uttrycka kärlek till en person. Vänner flyttar, barn växer upp, nära och kära går bort. Det är lätt att ta varandra för givet, ända tills dagen kommer då de lämnar vårt liv och allt vi har kvar är känslan av ’tänk om’ och ’om bara’.

Låt oss njuta av livet som det är och finna glädje under färden och visa våra vänner och vår familj att vi älskar dem. En dag får vi alla slut på morgondagar. Låt oss inte skjuta upp det som är viktigast.”²

Visa din kärlek

”Bröder, låt oss behandla våra hustrur med värdighet och respekt. De är våra eviga livskamrater. Systrar, hedra era män. De behöver höra vänliga ord. De behöver ett vänligt leende. De behöver känna den sanna kärlekens värme ...

Till er som är föräldrar säger jag: Visa era barn att ni älskar dem. Ni vet att ni älskar dem, men se till att de också vet det. De är så värdefulla. Låt dem veta det. Be till er himmelske Fader om hjälp när ni tar hand om deras behov varje dag och när ni tar itu med prövningarna som oundvikligen kommer med föräldraskapet. Ni behöver en visdom större än er egen när ni fostrar dem.”³

Ge uttryck åt din kärlek

”Till föräldrarna säger jag, uttryck er kärlek till era barn. Be för dem, så att de kan motstå världens ondska. Be att de må tillväxa i tro och vittnesbörd. Be att de må söka efter att fylla livet med godhet och att tjäna andra.

Barn, låt era föräldrar veta att ni älskar dem. Låt dem veta hur mycket ni uppskattar allt de har gjort och fortsätter att göra för er.”⁴

Det som är allra viktigast

”Det som är allra viktigast har nästan alltid att göra med människorna omkring oss. Vi antar ofta att de *måste* veta hur mycket vi älskar dem. Men vi får aldrig bara anta detta, vi måste berätta det för dem. William Shakespeare skrev: ’Den älskar inte som inte visar sin kärlek.’ Vi kommer aldrig att ångra de vänliga ord vi yttrar eller kärleken vi visar. Vi kommer snarare att ångra oss om detta inte är del av vår relation till dem som betyder mest för oss.”⁵

För himlen närmare

”Låt ... vår familj och vårt hem fyllas av kärlek: kärlek till varandra, kärlek till evangeliet, kärlek till vår nästa och kärlek till vår Frälsare. Då kommer himlen oss lite närmare här på jorden.

Må vi göra vårt hem till en tillflykt som våra familjemedlemmar alltid vill återvända till.”⁶

En bön för familjen

”Eftersom familjeenheten i dag är utsatt för angrepp i världen och mycket som länge hållits heligt förlöjligas, ber vi dig, vår Fader, att hjälpa oss att klara av de utmaningar vi ställs inför så att vi kan stå starka för sanning och rättfärdighet. Må vårt hem vara en tillflykt där det finns frid, kärlek och andlighet.”⁷ ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Under en typ av inlärningsaktivitet ”framkastar läraren en fråga eller en situation och låter eleverna få en kort stund till att fritt komma med lösningar eller förslag” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 168). När du läser artikeln tillsammans med familjen kan du be dem lyssna efter råd eller tankar som gör intryck på dem. Familjemedlemmarna kan sedan föreslå olika sätt att öka kärleken i hemmet. Du kan be familjen gå igenom förslagen under en kommande hemafton.

SLUTNOTER

1. ”En tillflykt från världen”, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 9 feb. 2008, s. 29.
2. ”Joy in the Journey” (Brigham Young University Women’s Conference, 2 maj 2008), <http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/transcripts.cfm>.
3. ”Storligen välsignade”, *Liahona*, maj 2008, s. 112.
4. ”Tills vi möts igen”, *Liahona*, maj 2009, s. 113.
5. Se ”Finn glädje under färden”, *Liahona*, nov. 2008, s. 86.
6. ”En tillflykt från världen”, s. 30.
7. Invigningsbön för Gila Valley-templet i Arizona, 23 maj 2010; i ”The Gila Valley Arizona Temple: ‘Wilt Thou Hallow This House’”, *Church News*, 29 maj 2010, s. 5.

Mamma räddade oss

Patricia Auxier

När jag var sex år tittade min lillasyster och jag på vår storasysters basketmatch. Pappa gick, och vi bestämde oss för att gå hem med honom, så vi sprang efter honom i regnet. När vi inte kunde hitta honom gick vi tillbaka till sporthallen för att gå hem tillsammans med mamma, men när vi väl hade kommit dit var alla borta.

Jag minns att jag kurade ihop mig i en trappuppgång med min

syster för att komma bort från regnet. Jag bad om att någon skulle komma. Sedan hörde jag dörren till vår röda skåpbil slå igen och vi sprang mot det håll som ljudet kommit ifrån. Sedan följde en av mina mest minnesvärda barndomsupplevelser: Mamma slöt oss i sina armar "som en höna samlar sina kycklingar under sina vingar" (3 Nephi 10:4). Mamma hade räddat oss, och jag hade aldrig

Jag hade aldrig känt mig så trygg som när mamma slöt oss i sina armar.

känt mig så trygg som i det ögonblicket.

När jag tänker på hennes inflytande på mig ser jag att mammas liv har väglett mig till Frälsaren och visat mig vad det innebär att "lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna" (se L&F 81:5). Hon litade på Jesus Kristus som gav henne styrka utöver hennes egen (se "Lord, I Would Follow Thee", *Hymns*, nr 220).

BARN

Bygg ett lyckligt hem

President Monson ger förslag på hur vi kan bygga ett lyckligt hem. Gå igenom artikeln och leta efter sådant som du och din familj kan göra för att få ett lyckligt hem.

Varje gång du hittar något som du kan göra så skriver

du ner det på en av raderna. När du har hittat det första exemplet ritas du den del av hemmet som står bredvid raden. Hitta minst fem sätt att bygga ett lyckligt hem på och rita hela huset och din familj inuti.

1. Väggar _____
2. Tak _____
3. Dörr _____
4. Fönster _____
5. Familjen _____

En förening av heliga kvinnor

Studera materialet och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Tro • Familj • Tjänande

Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, sade: "Aposteln Paulus talade fordom om heliga kvinnor. Det är allas vår plikt att vara en helig kvinna. Om vi är heliga kvinnor har vi höga mål. Vi bör känna att vi är kallade att utföra viktiga plikter. Ingen är undantagen från dem. Det finns ingen syster som är så isolerad och vars sfär är så begränsad att hon inte kan göra åtskilligt för att upprätta Guds rike på jorden."¹

Systrar, vi är inte isolerade. Inte heller är vår sfär begränsad. Genom att ta emot den gåva som aktivitet i Hjälpföreningen är, blir vi del av det som profeten Joseph beskrev som ett folk "åtskilt från all världens ondska — utvalt, dygdigt och heligt".²

Den här föreningen hjälper oss att stärka vår tro och växa andligt genom att ge oss möjligheter att leda, tjäna och undervisa. När vi tjänar får vårt liv en helt ny dimension. Vi går framåt andligen och vår känsla av samhörighet, egenvärde och självaktning ökar. Vi inser att hela ändamålet med evangeliet är att skapa möjligheter för oss att nå vår fulla potential.

Hjälpföreningen hjälper oss förbereda oss för att ta emot templets välsignelser, att hedra förbunden vi ingår och att verka för Sions sak. Hjälpföreningen hjälper oss att stärka vår tro och rättfärdighet, stärka familjen och att söka upp och hjälpa behövande.

Arbetet i Hjälpföreningen är heligt, och när vi utför ett heligt arbete så skapas helighet inom oss.

Silvia H. Allred, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap.

Från skrifterna

2 Mos 19:5; Ps 24:3–4; 1 Tess 4:7; Tit 2:3–4; Lärän och förbunden 38:24; 46:33; 82:14; 87:8; Mose 7:18

Vad kan jag göra?

1. Hur hjälper jag systrarna jag vakar över att arbeta på och uppnå "höga mål"?
2. Vad gör jag för att mitt liv ska vara "utvalt, dygdigt och heligt"?

Gå till www.relief.society.lds.org för att få mer information.

SLUTNOTER

1. Eliza R. Snow, "An Address", *Woman's Exponent*, 15 sep. 1873, s. 62.
2. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:570.
3. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:605, 606.
4. Lucy Mack Smith, i *Relief Society, Minute Book mars 1842–mars 1844*, anteckning den 24 mars 1842, Church History Library, s. 18–19.

Från vår historia

När profeten Joseph talade till Hjälpföreningen i Nauvoo betonade han helighet och förklarade att när systrarna blev rena och heliga så skulle de ha stort inflytande på världen. Han sade: "Ödmjukhet, kärlek, renhet — det är detta som bör upphöja er ... Denna förening ... skall ... ha makt att råda över drottningar i sin mitt ... Jordens kungar och drottningar skall komma till Sion och betyga sin aktning." Hjälpföreningssystrar som hedrar sina förbund vinner inte bara ädla människors respekt utan om de "motsvarar sina privilegier", som Joseph sade, "kan änglarna inte hindras från att vara i ert sällskap".³

När systrarna deltog i arbetet att tjäna och rädda andra blev de själva helgade. Lucy Mack Smith, profetens mor, nämnde det goda som Hjälpföreningen skulle åstadkomma: "Vi måste ta hand om varandra, vaka över varandra, trösta varandra och ta emot den undervisning som gör att vi alla kan sitta ner i himlen tillsammans."⁴

Små och enkla medel

"Med små och enkla medel uträttas mycket stort"
(Alma 37:6).

KYRKANS HISTORIA VÄRLDEN ÖVER

Till vänster: Kim Ho Jik (till höger) tillsammans med äldste Harold B. Lee (i mitten) i de tolv apostlarnas kворum som var på besök i Korea. Övan: Templet i Söul, invigt 1985.

Sydkorea

Missionsarbetet i Korea påbörjades under Koreakriget i början av 1950-talet, men en av de första koreanska medlemmarna, Kim Ho Jik, döptes i Förenta staterna. Kim arbetade på sin doktors-examen när han 1951 blev medlem i kyrkan i Pennsylvania. Två av hans barn var bland de fyra första personer som döptes i Korea den 3 augusti 1952. Broder Kim ingick senare i den koreanska regeringen och hade stort inflytande när det gällde att låta missionärer komma till Sydkorea.

År 1962 skapades koreanska missionen och 1967 trycktes Mormons bok på koreanska. Sydkoreas första stav, som också var den första staven på det asiatiska fastlandet, organiserades i Söul den 8 mars 1973. Templet i Söul, det första på det asiatiska fastlandet, invigdes 1985.

År 2001 överlämnade äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum ett exemplar av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" till Sydkoreas premiärminister Lee Han-Dong.

KYRKAN I SYDKOREA	
Medlemsantal	81 251
Missioner	3
Stavar	17
Församlingar och grenar	142
Tempel	1

Frågelek: Profet- ernas hustrur

Hustrurna till kyrkans presidenter, från Emma Smith till Frances Monson, har stått vid sin makes sida som trofasta livskamrater. Om dessa och andra trofasta kvinnor har äldste Bruce R. McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kворum sagt följande: "Herren sänder aldrig apostlar eller profeter eller rättfärdiga män som ska tjäna hans folk utan att placera kvinnor med samma andliga egenskaper vid deras sida."¹ Genom den här frågeleken kan du lära dig mer om de trosstarka hustrurna till åtta nutida profeter.

Svaren finns på nästa sida.

1. Den här kvinnan döptes 1834 och färdades senare 160 mil ensam för att förena sig med de sista dagars heliga i Kirtland i Ohio. Hon lovade sin mamma att hon skulle återvända hem om hon kom fram till att kyrkan inte var sann, men hon stannade kvar hos de sista dagars heliga livet ut.

2. Den här unga kvinnans framtida make ville imponera på henne när de var tonåringar genom att göra sina föräldrars trädgård så fin att han kunde ha en fest där som var lika ståtlig som de fester som andra, mer välbärgade grannpojkar hade.

3. Den här kvinnan tyckte om att läsa ända sedan hon var liten. Hon läste ofta när andra trodde att hon sov, bäddade sängar eller övade på orgeln.

4. När den här kvinnan var åtta år gick hon ut i skogen för att be. Hon bad för sin pappa som inte hade någon stark tro på Kristus. När hennes pappa kom till skogen för att jaga hörde han henne be. Detta fick hans hjärta att vekna och han blev mer trofast.

5. På den här kvinnans första träff med sin framtida make pussade både hennes pappa och mamma den unge mannen på kinden. När han

tittade sig omkring efter den unga kvinnan sade hon bara: "Jag går och hämtar min kapp."²

6. Den här kvinnan utbildade sig vid Utah-universitetet och vid Cincinnati College of Music, där hon bland annat studerade hushållskunskap. Hon kom att älska litteratur, teater och andra konstformer och blev en duktig musiker.

7. Som college-elev spelade den här unga kvinnan Viola, en huvudroll i Shakespeares *Trettondagsafton*. Hon var också ordförande i bal-kommittén, i kvinnornas idrottsförening och vice ordförande i elevrådet.

8. Den här kvinnan gjorde verkningfulla uppläsningar i Primär, med olika röstlägen och rörelser. Hennes make sade senare om hennes framförande: "Jag vet inte vilken inverkan det hade på mig, men jag glömde det aldrig. Sedan växte hon upp och blev en vacker ung kvinna, och jag var klok nog att gifta mig med henne."³

SLUTNOTER

1. Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 band (1966–1973), 3:302.
2. Se Thomas S. Monson, "Storligen välsignade", *Liahona*, maj 2008, s. 111.
3. Se Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: Modigt och fast han står", *Nordstjärnan*, juni 1995, specialutgåva, s. 17–18.

Emma Hale Smith

Flora Amussen Benson

Marjorie Pay Hinckley

Phoebe W. Carter Woodruff

Lucy Woodruff Smith

Frances Johnson Monson

Camilla Eyring Kimball

Emma Ray McKay

Utbildning: Öka vår förmåga att tjäna

”Herren och hans kyrka har alltid uppmuntrat oss att utbilda oss så att vi kan öka vår förmåga att tjäna honom och vår himmelske Faders barn. Han har gett var och en av oss, oavsett våra talanger, en uppgift som vi ska utföra. Och för att göra det väl behövs alltid utbildning, inte en gång eller under en viss tidsperiod, utan ständigt.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Utbildning för det verkliga livet”, KUV:s brasafton, 6 maj 2001.

Förslag på hur man fortsätter lära livet ut

- Läs en bra bok.
- Börja med en hobby som du alltid har velat pröva på.
- Gå på sunda kulturella evenemang.
- Studera generalkonferenstalet eller kapitlet i *Evangeliets principer* som ska tas upp på lektionen kommande söndag.
- Gå på museer och besök historiska platser.
- Iakttä världen omkring dig. Promenera i ditt grannskap, titta på stjärnorna, lägg märke till djuren i ditt område.
- Släktforska.
- Lär dig en ny färdighet eller idrott.
- Gå till biblioteket och studera ämnen som intresserar dig.

Se Stå fast i din tro (2004), ”Utbildning”, s. 167–168.

SVAR

PROFETERNAS HUSTRUR

1. Phoebe W. Carter Woodruff, gift med Wilford Woodruff
2. Lucy Woodruff Smith, gift med George Albert Smith
3. Camilla Eyring Kimball, gift med Spencer W. Kimball
4. Emma Hale Smith, gift med Joseph Smith
5. Frances Johnson Monson, gift med Thomas S. Monson
6. Emma Ray McKay, gift med David O. McKay
7. Flora Amussen Benson, gift med Ezra Taft Benson
8. Marjorie Pay Hinckley, gift med Gordon B. Hinckley

SÄND IN BERÄTTELSE FÖR BARN

Liahona söker efter sanna berättelser skrivna av vuxna som är baserade på upplevelser som barn över hela världen har haft. Berättelserna måste vara baserade på sådant som verkligen har hänt, men namn, dialoger och mindre detaljer kan läggas till eller ändras för att göra berättelsen komplett.

Berättelserna bör handla om barn som lär sig och tillämpar evangeliets principer i sitt liv, särskilt om evangeliet hjälper dem övervinna verkliga frestelser och konflikter. Berättelserna bör framhäva barnets tankar och känslor.

Upplevelser från din egen barndom, dina barns upplevelser eller händelser du har bevittnat bland barn runtomkring dig är bra uppslag till berättelser.

Några förslag på ämnen är tro, dop, ärlighet, förlåtelse, vittnesbörd, familjens hemaf- ton, följa profeten, hjälpa andra, följa Jesus Kristus, den Helige Anden eller någon annan princip i Mina evangelieideal.

När artiklar skickas in måste författarens namn, adress, telefonnummer, e-postadress (om det finns någon) och församling eller gren respektive stav eller distrikt anges.

Skicka berättelsen via e-post till liahona@ldschurch.org eller posta den till:

Stories for Children

Liahona, Rm. 2420

50 E. North Temple St.

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

KAN DU GE MIG EN VÄLSIGNELSE?

Jennifer Rose Maddy

Kyrkans tidningar

Det snöade kraftigt när jag sakta körde uppför kullen. Om jag bara kom upp på toppen så skulle jag kunna ta mig hem. Men när jag kom ut ur en kurva såg jag en bil som kom åkande nerför kullen och tappade kontrollen. Den kom rakt emot mig. Jag hade bara tid att skrika till innan krocken och sedan blev allt svart.

Jag hade ingen uppfattning om hur lång tid som hade gått när jag försökte öppna ögonen. Snön bet i ansiktet när den kom inblåsande genom det trasiga fönstret. Jag kämpade för att försöka komma ihåg enkla saker som vart jag hade varit på väg före olyckan. Jag var ensam och rädd och grät på grund av den pulserande smärtan i axeln och bröstet. Jag vädjade till min himmelske Fader att mina skador inte skulle vara för allvarliga och att jag skulle bli bra.

Några minuter senare kände jag hur en hand tog tag i min. Jag grep instinktivt tag i den. Jag öppnade ögonen och såg en man i svart rock och hatt som stod bredvid min demolerade bil. Han sade att hans hustru

hade sett olyckan från deras hus och att han hade kommit för att se om han kunde vara till hjälp. Han höll mig i handen och sade att jag skulle bli bra.

Jag försökte fråga mannen om han var medlem i kyrkan, men allt jag kunde viska var: "Kan du ge mig en välsignelse?"

Han sade ja och sträckte in händerna genom det trasiga fönstret och lade dem på mitt huvud.

Jag kommer inte ihåg vad han sade. Men jag kommer ihåg att jag tänkte att jag skulle bli bra eftersom jag hade fått en välsignelse. Jag kände mig rofylld och tröstad.

När ambulansen kom förlorade jag mannen ur sikte. Några timmar senare lämnade jag sjukhuset med ett brutet revben och en del bulor och blåmärken men utan allvarliga skador.

På morgonen hade jag bett att jag skulle kunna köra utan att det hände något, och det första jag tänkte var att min himmelske Fader inte hade besvarat min bön. Men snart insåg jag att han hade det och att han inte hade lämnat mig ensam. Min bön besvarades genom en beredvillig

EFTER DERAS TRO

"Endast bärare av melkisedek-ska prästadömet får smörja och välsigna sjuka och lidande. Normalt är det två eller flera prästadömsbärare som smörjer och välsignar de sjuka, men om nödvändigt kan en person ensam utföra både smörjelsen och beseglingen ...

Bröderna ska smörja och välsigna de sjuka på begäran av den sjuke eller av någon som har ett personligt engagemang, så att välsignelsen blir efter deras tro."

Handbok 2: Kyrkans förvaltning (2010), 20.6.1.

prästadömsbärare som bodde nära platsen där olyckan inträffade, en olycka som kunde ha resulterat i mycket värre skador.

Jag skulle inte känna igen mannens ansikte om jag gick förbi honom på gatan. Jag skulle inte känna igen hans röst om han sade hej. Men jag är tacksam för främlingen som var värdig och villig att ge mig en prästadömsvälsignelse när jag behövde det. ■

TA PÅ MIG hans namn

Jacob F. Frandsen

”Det finns inget annat namn givet varigenom frälsning kommer. Därför vill jag att ni skall ta på er Kristi namn” (Mosiah 5:8).

SÄTT HERREN FRÄMST

När vi tar del av sakramentet lovar vi att ta på oss Frälsarens namn (se L&F 20:77). President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt: ”Det betyder att vi måste se oss själva som hans. Vi sätter honom främst i vårt liv. Vi vill det som han vill i stället för det vi vill eller det världen lär oss att vilja” (”Var ett”, *Liahona*, sep. 2008, s. 5).

När det hade gått några veckor av min mission började jag känna mig ensam och längta hem. Jag tyckte om att vara missionär, men arbetet var mycket svårare än jag hade väntat mig. Jag saknade mina vänner, min familj och allt det välbekanta som jag hade lämnat hemma. Under mina personliga studier en morgon satt jag tyst och vred runt min missionärsbricka i händerna medan jag tänkte på hur mycket jag längtade efter sådant som var välbekant. Jag önskade jag bara kunde höra någon tilltala mig med mitt förnamn.

När jag tittade på min namnbricka lade jag märke till att även om mitt förnamn inte fanns där så såg jag mitt familjenamn, kyrkans namn och Frälsarens namn. Plötsligt insåg jag något som förändrade både mitt synsätt och min inställning. Jag insåg att jag inte var där som missionär för att representera mig själv. I stället tjänade jag som representant

för min familj därhemma och, vilket var viktigast, jag representerade min Frälsare och hans kyrka. Jag satte fast namnbrickan på skjortfickan, precis vid hjärtat. När jag gjorde det lovade jag min Frälsare att jag skulle anstränga mig ännu mer för att ge honom plats i mitt hjärta och sinne.

Jag saknade inte att inte få höra mitt förnamn efter den morgonen. Efter det arbetade och tjänade jag av bästa förmåga och bar namnbrickan med stolthet varje dag. När jag började känna mig missmodig tittade jag på namnbrickan och påminde mig om mitt ansvar att följa Jesu Kristi exempel.

Jag ansträngde mig för att ta på mig hans namn i högre grad och bli mer lik honom. När jag gjorde det fick jag större kärlek till mina kamrater och dem jag tjänade. Mitt vittnesbörd stärktes och jag kände glädje över missionsarbetet. Jag började glömma mig själv och fokusera på att tjäna Herren.

VAD INNEBÄR DET ATT TA PÅ SIG JESU KRISTI NAMN?

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum besvarar den frågan i sitt generalkonferenstal "Att ta på oss Jesu Kristi namn" (Nordstjärnan, juli 1985, s. 74).

1. När vi tar sakramentet kan vi villigt förnya förbundet vi ingick vid dopet — att minnas Herren och hålla hans bud.
2. Vi kan förkunna vår tro på honom för andra (se L&F 18:21).
3. Vi kan tjäna honom genom att utföra hans rikes verk (se Hebr 6:10).

Du kan dela med dig av ditt vittnesbörd om Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus på familjens hemafton, på ett vittnesbörds-möte eller till någon som har en annan tro.

Jag har varit hemma från min mission i flera år nu, men jag har fortfarande möjlighet att ta på mig Frälsarens namn. Faktum är att vi alla, som medlemmar i kyrkan, lovar att ta på oss Kristi namn varje sabbatsdag när vi tar del av sakramentet. När vi gör det lovar vi att representera vår Frälsare efter allra bästa förmåga och sträva efter att bli mer lika honom. Som kung Benjamin lärde oss: "Jag [vill] att ni skall ta på er Kristi namn ... Den som gör detta skall bli funnen vid Guds högra sida, ty han känner det namn varmed han kallas, ty han skall kallas vid Kristi namn" (Mosiah 5:8–9). Genom att ta på oss hans namn kan vi få ett större syfte och större glädje under vår jordiska mission. ■

Frälsaren instiftade sakramentet tillsammans med sina apostlar. Han bröt brödet och gav det till dem och sade: "Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig." På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: 'Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod, som utgjuts för er' (Lukas 22:19–20).

Vi tar tacksamt emot berättelser om dina upplevelser av evangeliet som har att göra med Frälsarens verksamhet och mission. Begränsa bidragen till 500 ord, märk dem *We Talk of Christ* och e-posta dem till liahona@ldschurch.org.

GUD SÄNDER OSS
TILL JORDEN SOM
EN MEDLEM AV EN

familj

Vår himmelske Fader har en plan för oss, och en del av den planen är att han sänder oss till jorden som medlemmar i en familj. Adam och Eva var den första familjen på jorden. Vår himmelske Fader förde dem samman i äktenskap och befallde dem att få barn (se 1 Mos 1:28). Gud vill att hans andebarn ska få en fysisk kropp. När föräldrar för barn till världen hjälper de vår himmelske Fader att genomföra sin frälsningsplan. Föräldrar välkomnar varje nytt barn i sin familj som ett Guds barn.

Vår himmelske Fader visste att det var genom att bli medlem i en familj som vi skulle ha bäst möjlighet att bli älskade och omhändertagna medan vi är på jorden. Familjen arbetar tillsammans på att lära sig självkontroll, självuppooffring, lojalitet och värdet av arbete. De strävar också att lära sig visa kärlek, dela med sig och tjäna andra (se Mosiah 4:14–15). Barnen lär sig visa kärlek till sina föräldrar. De lär sig vara lydiga och försöka leva det slags liv som

är till heder för deras föräldrar och deras familjenamn.

När familjemedlemmar uppmuntar och lovordar varandra får de större tillit och kärlek. Framgångsrika familjer visar hopp och ihärdighet genom att stötta varje familjemedlem i deras behov och genom att hjälpa varandra lära och arbeta tillsammans i kärlek. Deras mål är att bli en lycklig och evig familj. ■

Se *Evangeliets principer* (2009), s. 205–209 och M. Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", *Liahona*, nov. 2005, s. 41–44.

"Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud ... Familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmande" (se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", Liahona, nov. 2010, s. 129).

Här är några aktiviteter som hjälper oss att bli lyckliga, framgångsrika familjer:

Be tillsammans som man och hustru.

Ha familjebön varje morgon och kväll (se 3 Ne 18:21).

Närvara vid kyrkans möten varje söndag (se L&F 59:9–10).

Undervisa barnen om evangeliet varje vecka på familjens hemafton.

Studera skrifterna regelbundet som familj.

Lära sig att vara vänlig, tålmodig och kärleksfull (se Moroni 7:45–48).

Göra saker tillsammans som familj, som att äta middag, arbeta tillsammans, göra utflykter och fatta gemensamma beslut.

EN STÅNDAKTIG PIONJÄR, MÅNGA VÄLSIGNADE GENERATIONER

Sedan kyrkans första dagar har medlemmarna förföljts och förlöjligats på grund av sin tro. En ung kvinna som utsattes för sådan förföljelse var Sara Elvira Eriksen. Hon föddes i Drammen i Norge 1895. Efter att ha fått ett vittnesbörd var hon hängiven evangeliet — en hängivenhet som hade fler långtgående följder än vad hon kunde ha föreställt sig. Tack vare hennes mod och tro har hennes efterkommande nu evangeliets välsignelser i sitt liv.

Liksom Sara kan vi ställas inför svårigheter i livet som kräver att vi står för vårt vittnesbörd om Jesus Kristus och hans återställda kyrka. Vårt val att stå fast vid vår tro kan påverka andra, precis som Saras gjorde. Det här är hennes berättelse.

FOTO MED TILLSTÅND AV JANET BYLUND

När jag var 15 år gick far och jag på promenad en söndagskväll. Plötsligt stannade far upp och föreslog att vi skulle gå till mormonkyrkan. Jag blev förvånad men följde med honom av nyfikenhet. Kören sjöng en vacker psalm. Jag hade aldrig hört något så rörande.

Efter sången ställde sig en missionär upp och höll ett tal om gudomen. Senare pratade han med far och mig i några minuter.

Jag gick inte tillbaka dit förrän ett år senare när jag gick dit för att lära mig engelska av missionärerna. Efter varje engelsklektion kom samtalet in på religion. Missionärerna undervisade mig om evangeliet och hur man ber till Gud Fadern i Jesu Kristi namn. De berättade för mig om evangeliets återställelse genom profeten Joseph Smith, hur Mormons bok kom fram och många andra evangelieprinciper.

Allt det här var nytt för mig men lät ändå bekant på något sätt. Jag studerade ivrigt skrifterna och bad uppriktigt om ljus och kunskap, och det fick jag.

Far lade märke till en förändring hos mig. Men när han insåg att jag menade allvar med kyrkan blev han arg och förbjöd mig att gå dit. Jag gick ändå. Ofta skickade han min bror för att hämta hem mig mitt under kyrkans möten.

När jag fyllde 17 år frågade far vad

jag ville ha i födelsedagspresent. Jag sade att jag ville ha hans tillåtelse att döpas. Han slog näven i bordet och röt: "Aldrig!"

Vid det laget hade mina föräldrar blivit medlemmar i en annan kyrka. Far sände kyrkans pastor och andra för att prata med mig, men jag stod fast vid mitt vittnesbörd om evangeliet. Far sade att jag hade dragit vanära över familjen, och jag tvingades flytta hemifrån. Jag bodde en vecka hos en syster i Hjälpföreningen. Under den tiden veknade fars hjärta och han tillät mig att komma hem igen.

Efter några månader insåg far att inget kunde ta ifrån mig vittnesbördet om evangeliet så han gav sin tillåtelse till att jag döptes. Min glädje och lycka var så stor att det gjorde djupt intryck på far. Han ville till och med följa med mig till Oslo och vara med på mitt dop.

Under hela den här tiden sade inte mamma så mycket men jag märkte att hon trodde att evangeliet var sant. Vi tillbringade många timmar med att prata om evangeliet.

Men svårigheterna hemma var ännu inte över. Far ville inte lyssna på mig. Jag lade broschyrer på hans nattduksbord eftersom han alltid läste till långt in på natten. Jag bjöd ofta hem missionärerna och de pratade med far, men inget verkade hjälpa.

En dag frågade far mig: "Ber du

någonsin?" Jag sade att jag bad varje dag om att hans ögon skulle öppnas för evangeliets sanning. Han svarade att allt det där kom från djävulen, men sedan sade han: "Låt oss be tillsammans."

Jag sade: "Javisst. Du ber till din Gud och jag ber till min Gud så får vi se vem som svarar först." Och det gjorde vi.

En kort tid därefter märkte jag att han läste broschyrerna och Mormons bok. Han gick till kyrkan med mig flera gånger men pratade aldrig om det eller visade några tecken på att någonting hade ändrats i hans tro. Men det gick sällan en dag utan att vi pratade om olika evangelieprinciper.

En dag, efter tre år av det här, sade han att han skulle åka till Oslo och att han ville att jag skulle följa med. När vi kom till stationen var en av de lokala äldsterna där. Jag frågade vart han var på väg.

Äldsten sade: "Vet du inte det? Jag ska döpa din far."

Jag grät och skrattade! En månad senare döptes också mor och min yngste bror. Min syster och hennes make blev medlemmar i kyrkan en kort tid därefter, liksom tre av mina bröder. ■

Sara Elvira Eriksens trofasta efterkommande i kyrkan uppgår nu till över hundra personer. Denna berättelse ur hennes personliga historia skickades in av hennes barn Rose Anderson, Betty Farley, Aksel Tanner och Janet Bylund.

STRÄCK UT EN räddande hand

**President
Gordon B. Hinckley
(1910–2008)**

Gordon B. Hinckley avskildes som kyrkans femtonde president den 12 mars 1995. Han inledde uppförandet av mindre tempel och tillkännagav 79 nya tempel under sin tid som president. Man minns också president Hinckley för att han besökte sista dagars heliga i över 60 länder. Följande artikel är ett utdrag från ett generalkonferenstal som han höll den 6 oktober 1996. Gå till conference.lds.org för att läsa hela talet på engelska.

Vi behöver alla bli påmind om det förgångna. Det är av historien vi får kunskap som kan rädda oss från att göra om misstag och som vi kan bygga på inför framtiden ...

Jag tar dig tillbaka till generalkonferensen i oktober 1856. På lördagen under konferensen anlände Franklin D. Richards och några av hans medarbetare till [Saltsjödalens]. De hade färdats från Winter Quarters med starka spann och lätta vagnar så de hade kunnat färdas fort fram. Broder Richards sökte genast upp president Young. Han rapporterade att hundratals män, kvinnor och barn var spridda längs den långa vägen

från Scottsbluff till den här dalen. De flesta av dem drog på handkärror. De åtföljdes av två vagnsekipage som hade fått i uppgift att hjälpa dem. De hade nått platsen där man skulle färdas över North Platte-floden för sista gången. Framför dem låg en lång väg uppför, ända till Klippiga bergen, och många, många mil efter det ...

Morgonen därpå kom [president Young] till det gamla Tabernaklet som stod på [Temple Square]. Han sade till de församlade:

”Många av våra bröder och systrar befinner sig på slätterna med handkärror, förmodligen över hundra mil från oss, och de måste föras hit. Vi måste skicka hjälp till dem ...

Det är min religion. Det är vad den Helige Anden, som jag har fått, inger mig. Det är att rädda folket.

Jag skall tala med biskoparna i dag. Jag tänker inte vänta till i morgon, inte heller till nästa dag, på 60 dugliga mulåsnespann och tolv till femton vagnar. Jag vill inte skicka oxar. Jag vill ha bra hästar och mulåsnor. De finns i det här territoriet och vi måste ha dem. Dessutom tolv ton mjöl och fyrtio bra kuskar, förutom de som kör spannen.

Jag säger er allesammans att er tro, religion och religiösa bekännelse aldrig kommer att frälsa en enda av er in i Guds celestia rike, såvida ni inte tillämpar just dessa principer som jag nu undervisar er om. *Ge er av och hämta hem dem som är därute på slätterna.*”¹

Den eftermiddagen samlade kvinnorna ihop mat, sängkläder och kläder i stora mängder.

Nästa morgon skoddes hästarna och vagnarna reparerades och lastades.

Morgonen därpå, en tisdag, drog sexton

Berättelserna om deras undsättning talar om det som är kärnan i Jesu Kristi evangelium.

mulåsnespann i väg österut. Mot slutet av oktober var 250 spann på väg för att undsätta.

Underbara predikningar har hållits från den här talarstolen, mina bröder och systrar. Men ingen har varit mer värtalig än den som president Young höll i dåvarande omständigheter ...

Berättelserna om deras undsättning behöver upprepas om och om igen. De talar om det som är kärnan i Jesu Kristi evangelium ...

Vi har några bland våra egna som ropar av smärta och ensamhet och fruktan. Det är vår stora och allvarliga plikt att nå ut till dem och hjälpa dem, ge mat åt de hungriga, ge näring åt deras andar om

de törstar efter sanning och rättfärdighet.

Det finns så många ungdomar utan mål som kommer in på den tragiska vägen med droger, gäng, omoral och hela skalan av problem som följer med detta. Det finns änkor som längtar efter vänliga röster och den ivriga omtanke som vittnar om kärlek. Det finns sådana som en gång var varma i tron men vars tro har kallnat. Många av dem vill komma tillbaka men vet inte riktigt hur. De behöver vänliga händer som sträcks ut till dem. Med lite ansträngning kan många av dem föras tillbaka för att på nytt få sitta vid Herrens bord.

Mina bröder och systrar, jag

hoppas, jag ber, att var och en av oss ... ska bestämma sig för att söka upp dem som behöver hjälp, som befinner sig i förtvivlade och svåra omständigheter, och lyfta dem i en kärleksfull anda in i kyrkans famn, där starka händer och ömmande hjärtan kommer att värma dem, trösta dem, bistå dem och leda dem på vägen till ett lyckligt och produktivt liv.

Jag ger er mina älskade vänner, mina medarbetare i detta underbara verk, mitt vittnesbörd om att detta verk är sant, den Allsmåktiges verk, mänsklighetens Återlösares verk. ■

SLUTNOT

1. Brigham Young, citerad i LeRoy R. Hafen och Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1960), s. 120–121.

TVÅ PIONJÄRER FRÅN TVÅ OLIKA ÅRHUNDRADEN

Allison Ji-Jen Merrill

Kära Ebenezer, du känner inte mig. Vi har aldrig träffats. Du föddes den 17 november 1830 i Dunblane, Perthshire i Skottland som son till Andrew Bryce och Janet Adams Bryce. De gav dig namnet Ebenezer.

Etthundrafyrtiotre år senare föddes jag i Hualien i Taiwan. De gav mig namnet Ji-Jen Hung.

Du började arbeta på varv när du var 10 år. Senare blev du lärling och var mycket duktig i ditt yrke.

Vid fyra års ålder började jag lära mig multiplikationstabellen och kinesiska tecken. Det var inte lätt men jag klarade det.

På våren 1848 blev du intresserad av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, men din far, din familj och dina vänner delade inte din entusiasm. De gjorde allt de förmådde för att övertala dig att förkasta kyrkan. Din far låste till och med in dina kläder så att du inte skulle kunna gå på kyrkans söndagsmöten. Men din tro var bergfast. Du kämpade vidare trots förföljelser.

Den 4 december 1886 knackade det på dörren till fars hus. Det var två missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Far lät missionärerna komma på besök regelbundet men han var inte intresserad av deras budskap. Några månader senare skilde han sig från mor och gifte om sig.

När far meddelade missionärerna den sorgliga nyheten att vår familj hade splittrats så sade han också att de inte skulle komma tillbaka.

Missionärerna gav honom en Mormons bok med adressen till

närmaste möteshus på insidan av omslaget och sade: "Vi kommer alltid att vara dina vänner. Om det finns något vi kan göra för din familj så kom till den här adressen så hittar du oss där."

Det var svårt att ta farväl av missionärerna den kvällen, för jag hade känt att det var något speciellt med deras budskap.

Vår styvmor flyttade in. Hon och far blev elaka, livet blev svårt, jag blev en cynisk tonåring.

En kväll när jag inte stod ut längre med den hemska behandlingen

sprang jag ut genom dörren av rädsla och gömde mig i risfälten, ensam, nedstämd och förtvivlad. Jag ville rymma men hade ingenstans att ta vägen.

Plötsligt kom jag att tänka på vad äldsterna hade sagt under sitt sista besök. "Jag går och letar efter mina vänner det första jag gör i morgon!" sade jag till mig själv och kände en inre frid för första gången på flera år.

Tidigt morgonen därpå hoppade jag på cykeln och åkte till kyrkan i stadens centrum, men äldsterna som hade besökt min familj några år tidigare hade återvänt hem. Just som jag var på väg att ge upp kom två vänliga kvinnor med de bekanta namnbrickorna på kapporna fram till mig och presenterade sig.

Kära Ebenezer, trots din fars motstånd döptes du i april 1848 och blev den enda medlemmen i din familj.

Jag döptes i november 1888, en månad efter att jag hade träffat de kvinnliga missionärerna. Jag blev den första medlemmen i min familj.

Men far och styvmor gjorde det svårt för mig att komma till kyrkan.

En dag när jag kom hem från en aktivitet i Unga kvinnor klampade far in i rummet, svor åt mig, tog mina skrifter och slet sönder dem. Flingor av tunt vitt papper dalade genom luften och landade på golvet, liksom mina tårar.

En skotsk pojke. En taiwanesisk flicka. Ett och ett halvt århundrade isär men förenade av tron.

Det var som en mardröm jag inte kunde vakna upp från.

När jag blev 21 år uttryckte jag min starka önskan att verka som heltidsmissionär. Far svarade genom att vägra att kännas vid mig. På kinesiska nyårsaftonen när de flesta åker hem för att vara tillsammans med nära och kära kördes jag ut ur mitt hem.

Kära Ebenezer, när förföljelserna du utsattes för av din familj och dina vänner blev outhärdlig bestämde du dig för att emigrera från Skottland till Amerika och förena dig med medlemmarna och färdas över slätterna till Utah. Din far var ursinnig. Han befallde dig att stanna, men du var en beslutsam ung man. Dagen när du gick ombord på båten var sista gången du såg honom.

Livet för en sjuttonårig immigrant var inte

Ebenezer Bryce hjälpte till att bygga Pine Valley-kapellet (nedan), som stod färdigt 1868. Han upptäckte också kanjonen som nu bär hans namn, Bryce Canyon nationalpark (till höger) i södra Utah.

lätt, Ebenezer, men du klarade det. Dina färdigheter som snickare, kvarnbyggare och båtbyggare hade du genast användning för. Du kallades att bygga ett kapell i Pine Valley i Utah. Du hade aldrig byggt ett kapell men tvekade inte att tacka ja till kallelsen. I dag är den byggnaden det äldsta sista dagars heliga kapell som fortfarande används.

Senare upptäckte du den majestätiska naturliga amfiteater som nu bär ditt namn: Bryce Canyon nationalpark.

Den 4 juni 1994 infann jag mig i Taiwan-missionen Taichung som heltidsmissionär. Jag satte fast en svart namnbricka på min

kappa, precis som äldsterna som hade kommit för att besöka min familj många år tidigare. Jag kände mig ödmjuk. Jag kände mig hedrad. Jag kände mig välsignad.

Efter min mission emigrerade jag till Utah, där jag träffade min make. Vi gifte oss i tempel för tid och all evighet. Genom min makes släktlinje fick jag anknytning till dig.

Kära Ebenezer, du känner inte mig. Vi har aldrig träffats. Men jag har hört berättelser om dig. Dina fötter slutade aldrig gå. Dina händer slutade aldrig arbeta. Ditt hjärta slutade aldrig tro. Du slutade aldrig tjäna. Efter alla dessa år blir jag fortfarande uppbyggd av ditt trofasta exempel. Tack, kära Ebenezer. Tack! ■

ÖAR AV ELD OCH TRO: Galápagosöarna

Joshua J. Perkey

Kyrkans tidningar

Bortom det uppbrutna fältet med svart lavasten reser sig ett stort stenblock, en befästning mot havets kalla, salta vågor. När man tittar närmare inser man att de spetsiga kanterna egentligen är huvudena på ett dussintal leguaner som kurat ihop sig som drakar för att invänta den energigivande värmen från morgonsolen. Några eftersläntare väntar ensam här och där nära klippans fot. Deras stora klor, skarpa som knivar och nästan lika långa som en kvinnas fingrar, klamrar sig fast vid klippan med ett skruvstädsliknande grepp.

Men de flesta samlas i grupper för att hålla sig varma och känna sig trygga. Instinktivt skyddar de varandra mot kylan och mörkret med sina läderaktiga kroppar. De hjälper varandra med ett gemensamt behov. Här på Galápagosöarna som fötts i eld får livet en alldeles särskild mening. Det är ett land där vetenskap och tro blandas och där vi inser att vi alla är del av en gemensam mänsklighet. Och här förstår kyrkans medlemmar att styrka kommer av att hålla ett fast grepp, likt havsleguanerna, om sina förbund medan de skapar en enad kurs i riktning mot Herren, genom tro, tjänande och uppoffringar.

Galápagosöarna är mycket mer än lavasten, finkar, sköldpaddor och turism. Det är ett epicentrum av tro där tjänande och uppoffringar har lett till en extraordinär enighet och stark övertygelse.

Hur insamlingen började

Tidigt en morgon när guiden och naturforskaren André Degal var på besök i Quito i Ecuador gick han förbi ett av kyrkans möteshus. Året var 1997 och fastän han var medlem i kyrkan hade han varit mindre aktiv i flera år efter att ha flyttat till Galápagosöarna. André mindes den trösterika känslan av att vara i kyrkan och brukade ofta medvetet gå förbi möteshuset när han var i Ecuador. Han gick sällan in. Han ville bara vara nära byggnaden. "Det fick mig att känna mig bättre till mods", säger han, "som om jag var hemma."

Just den här dagen hade

Till vänster: Öarna Santa Cruz (till vänster) och Baltra (till höger), delar av Galápagosöarna. Ovan: Havsleguaner klamrar sig fast vid en klippa i Tortuga Bay på Santa Cruz.

**Ovan: Bukten och
samhället Puerto Ayora
på Santa Cruz. Nedan,
från vänster: Sandra
och André Degel med
sitt syskonbarn Clau-
dine; Mariana Becerra;
familjen Palacio;
Oswaldo och Rosario
Villón.**

sakramentsmötet precis börjat. Efter ett ögonblicks tvekan bestämde sig André för att gå in. Det var ett beslut som så småningom skulle förändra hundratals människors liv.

Efter mötet kom missionärerna och medlemmarna fram och hälsade på André. Han har ett kärt minne av samtalen, särskilt av hur förvånade — och glada — de var över att upptäcka att han var från Galápagosöarna.

Vid den tiden hade kyrkan inte organiserats formellt på öarna. Faktum var att prästdömsledarna i Ecuador inte ens var medvetna om att några medlemmar bodde där.

Missionärerna slösade inte bort någon tid. De presenterade André för presidenten för

Ecuadormissionen Quito och såg till att de fick Andrés kontaktinformation.

En kort tid därefter återvände André hem till Puerto Ayora, det största samhället på Galápagosöarna, på ön Santa Cruz. Snart skickade missionen två lådor med kyrkmateriel till honom, bland annat lektionsböcker. Men det kanske viktigaste var att missionspresidenten hade fått en lista över vilka medlemmar som bodde på öarna som André kunde använda

för att samla dem. André tittade snabbt över listan och blev förvånad.

”Det fanns personer på listan som jag kände, men jag visste inte att de var medlemmar i kyrkan”, säger han.

Samtidigt kände andra medlemmar på Santa Cruz sig manade att etablera kyrkan där. De hade alla flyttat till Galápagosöarna för att söka arbete. Nu sökte de efter varandra.

Kallelsen att samlas

För Mariana Becerra var livet svårt innan kyrkan etablerades där. Hon hade bara varit medlem i kyrkan i några år när hon 1990 kom till öarna.

"Det fanns ingen kyrka när jag kom", säger Mariana. "Det var bara min son och jag. Vi hade hemaftnar och försökte leva efter evangeliet. Men de få andra medlemmarna jag kände följde inte evangeliets normer."

David och Jeanneth Palacios hade liknande erfarenheter. David hade blivit medlem i kyrkan som tonåring och Jeanneth döptes 1993, bara ett år innan paret flyttade till Galápagosöarna.

"När vi flyttade hit kände vi inga andra medlemmar. Jag trodde att vi var de enda. Det var mycket svårt att leva utan kyrkan", säger Jeanneth.

"Så en dag 1997 kom André till mitt jobb och sade: 'Jag söker Jeanneth de Palacios. Är du medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga?'"

Det kändes som om Herren hade sträckt ut sin hand och samlade in sina får", minns Jeanneth. "Och jag sade: 'Ja, ja!' Jag kände mig så lycklig över att vi inte var ensamma. Vi är fler!"

Mariana tillägger: "Det kändes så bra när André samlade oss. Vi hade någonting djupt — något som var större än vänskap — som medlemmar i kyrkan."

Inre enighet

När André hade samlat en kärngrupp började de träffas regelbundet. Först var det bara fyra familjer och några vänner.

"Vi träffades ofta, ibland varje dag, och mestadels hemma hos mig", säger André. "Vi studerade böckerna som missionen hade skickat och Bibeln och Mormons bok."

"Det var en härlig tid", säger Araceli Duran. "Vi var väldigt enade. Vi samlades varje vecka för att studera tillsammans."

"Det är något jag aldrig ska glömma", säger Jeanneth, "för det rädde en sådan enighet, en känsla av att vår himmelske Fader älskade oss och visste att vi behövde samlas just då."

De litade till varandra, undervisade varandra och stärkte sin tro tillsammans. Snart uppmärksammades deras ansträngningar och en officiell gren organiserades i början av 1998.

Grenen växte med tiden och medlemmarna behövde mer utrymme. De hyrde ett litet hus och flyttade senare till en större byggnad som hade varit ett hotell. I den större byggnaden växte de i antal och snart kom nästan hundra medlemmar till

Nedan: Daniel och Angela Calapucha; Araceli Duran med sina barn; medlemmar i Galápagos gren som hjälpte till att bygga Elena Cedeños hus; möteshuset tillhörande Galápagosöarnas gren.

mötena. Grenen växte genom aktiveringsarbete och folk som flyttade in, men en stor del av dess styrka kom genom de nyomvända.

Oswaldo Villón och hans hustru Rosario är två sådana exempel. Rosario döptes 2000 och har varit president i Hjälpföreningen, Primär och Unga kvinnor. Oswaldo som döptes ett år senare verkar som äldstestekvorumets president. Kyrkan ledde till en total förändring för dem båda.

"Kyrkan räddade mig", säger Oswaldo. "Innan levde jag i världen. Jag var inte alkoholist men jag drack som om jag var det. När jag blev medlem i kyrkan blev dessa 25 personer min familj. Vi var fullkomligt enade. Och vi ansträngde oss verkligen för att grenen skulle växa."

Tack vare medlemmarnas ansträngningar håller sig närvaron på sakramentsmötet mellan 100 och 120 medlemmar. I september 2009 belönades vi med att ett kapell invigdes.

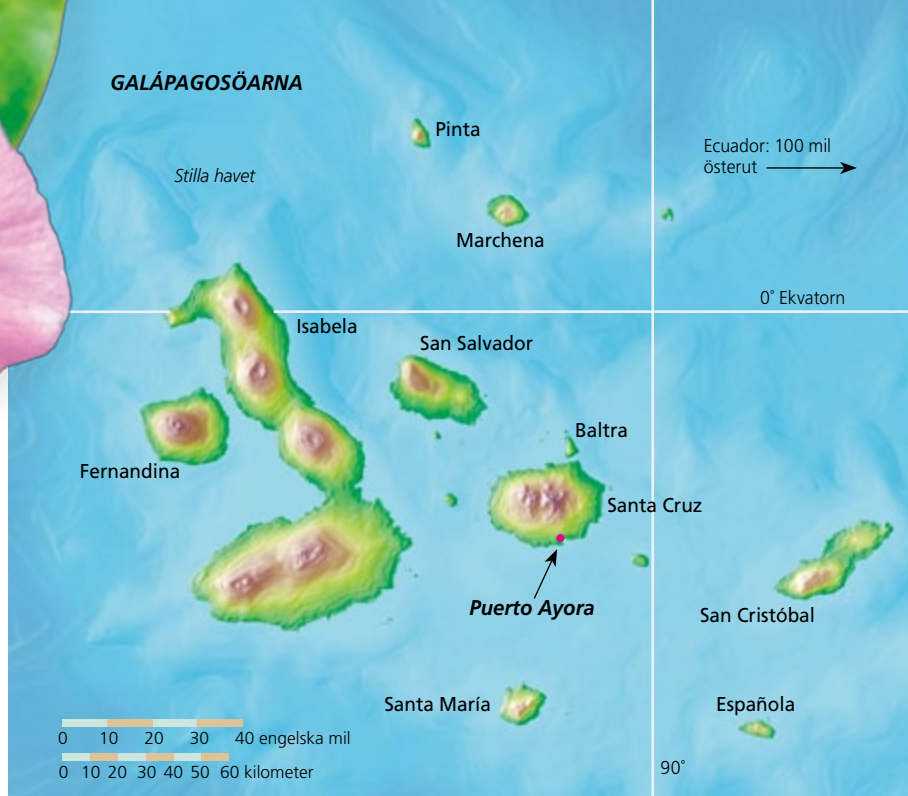
Tjänandets kraft

Några grensmedlemmar och deras familjer bor i den grönskande bergsbygden på Santa Cruz. Det var här som grensledarna bestämde sig för att ha ett tjänandeprojekt den 4 september 2010.

"Som äldstestekvorum försöker vi varje månad ha ett eller två *mingas*", eller tjänandeprojekt, säger Oswaldo. "Vi hjälper den person som är i störst behov av det. Den här gången ska vi bygga ett hus åt en syster."

Ett halvt hus, egentligen. En vecka tidigare hade medlemmarna byggt den första halvan. Den här dagen tillbringade tjugo medlemmar sex timmar eller mer med att bygga den andra halvan, bland annat ett kök, ett vattensamlings-system och en gångväg runt huset. Det enkla huset är en plats där Elena Cedeño och hennes barn kan bo. De var inte medlemmar i kyrkan vid tillfället i fråga. Alla gladdes storligen åt tiden och arbetet som medlemmarna hade lagt ner. (Syster Cedeño och hennes son Sebastián döptes i januari 2011.)

"Det finns inget bättre än att tjäna personer som behöver hjälp", säger Oswaldo. Och uttrycket i hans ögon och hos de andra grensmedlemmarna och systemen de hjälpte, vittnar om den enighet som sådant tjänande ger.

Det som verkligen betyder något

Tjänandet och det ömsesidiga beroendet bland medlemmarna på Galápagosöarna som har skapat en sådan enighet ledde 2007 till stora välsignelser. Det året åkte David och Jeanneth Palacios med fem grensfamiljer, totalt 25 personer, till templet i Guayaquil i Ecuador.

”Att se dessa familjer beseglas kändes som om vi hade förflyttats till himlen”, säger Jeanneth. ”Vi kände Herrens närhet så starkt. Alla fem familjerna är mycket aktiva idag.”

Under det besöket till templet beseglades grenspresidenten Daniel Calapucha till sin hustru Angela, och deras tre barn beseglades till dem också. ”Templet förvandlar en helt”, säger president Calapucha. ”Det är verkligen Herrens hus. Livet förändras när vi får vara tillsammans som familj i Herrens evangelium. Det är därför jag stannar kvar i den här kyrkan. Nu när vi har beseglats som familj är jag inte längre rädd för döden. Jag är inte längre rädd för att jag ska förlora min familj när jag dör.

Templet har blivit grundvalen till känslan och vetskapen om att vår himmelske Fader finns — och hans Son Jesus Kristus och den Helige Anden. Det är ett vittnesbörd som ingen kan ta ifrån mig.”

PROVINSEN GALÁPAGOSÖARNA

Öarna utgör en provins i Ecuador. Fastän omkring 97 procent av landet är naturreservat finns det gott om land över för de cirka 25 000 invånarna att arbeta inom affärsverksamhet, turism och jordbruk.

**Nedan: Familjen
Fueres blev medlemmar i kyrkan
i Otavalo i Ecuador
och flyttade senare
till Galápagosöarna
på jakt efter arbete.
Nedan till höger: Elena
Cedeño (till vänster)
med sin syster Maria.
Med Marias hjälp blev
Elena medlem i kyrkan
tidigare i år.**

Vad vi kan lära oss av Galápagosöarna

Varje medlem i kyrkan på Galápagosöarna är en nutida pionjär. Nästan alla vuxna medlemmar är omvända, och många av dem har blivit medlemmar inom loppet av de senaste åren. Och var och en hjälper till att bygga Guds rike på en avlägsen ö där resurserna är få. Mycket av maten, all bensin och alla industriella och tekniska produkter måste importeras. Den lokala ekonomin, trots att den är relativt lukrativ, är beroende av den lönsamma men oberäknliga turismen.

Det mest stabila på öarna är kanske medlemmarnas hängivenhet mot varandra och när det gäller att bygga upp riket. Den hängivenheten är lika anmärkningsvärd som det ömsesidiga ekologiska beroendet på öarna de bor på. Ekosystemet på Galápagosöarna är beroende av levande varelsers välmåga

— både enskilt och som art — och av att de samarbetar väl med sin naturliga miljö.

Som guide och naturforskare förklarar André: "Galápagosöarna lär oss att ekosystemet är som en levande varelse. Det är som en kropp. Det består av tryck, vätskor och organ. Om något av detta inte fungerar så blir allt annat lidande."

Galápagosöarna lär oss också om Guds oändligt omfattande skapelser. Inget är inhemskt på Galápagosöarna. Allt liv, alla växter, djur och människor kommer utifrån.

"Om man tänker efter", säger André, "är chanserna för att liv ska ha sin början här på Galápagosöarna obefintlig. För det första måste lavastenen lösas upp till den grad att den kan ge liv. Sedan måste källor med färskvatten utvecklas. Därefter måste frön komma i ett sådant tillstånd att de kan gro. Och de måste kunna pollinera varandra.

Sedan måste det komma djur, flytande på vattnet eller flygande eller på annat sätt. Och djurarter med medlemmar av båda könen måste komma samtidigt och till samma plats och i samma tillstånd så att de kan fortplanta sig och hitta mat och vatten. Det finns

tusentals djurarter på Galápagosöarna.

Kom ihåg att den närmaste landmassan är 100 mil bort. Att alla dessa villkor uppfylldes är något av ett under.”

Och ändå är det detta som Herren i sin oändliga visdom lät hända.

Liksom ekosystemet fungerar när dess medlemmar arbetar i harmoni bildar kyrkans medlemmar ett slags socialt och andligt ekosystem. Medlemmarna är individer som också är del av ekosystem som kallas familjer och församlingar och grenar i kyrkan. Varje medlem har en viktig roll och

bidrar till sin egen och till sin familjs och andra grensmedlemmars frälsning och upphöjelse.

Enskilda beslut, som det som André fattade att gå in i kyrkan den där dagen 1997, kan ha en bestående verkan. De gemensamma beslut som kyrkans medlemmar fattade att bygga upp riket genom osjälviskt tjänande kan kanske kännas självklart för vissa. Men för medlemmarna på Galápagosöarna har sådana beslut en oerhörd betydelse för deras övertygelse, deras enighet och tro på sina förbund. ■

LANDETS RIKEDOM

Stora delar av Galápagosöarna utgörs av hård kullersten av vass och skrovlig lava som sprängts isär och gjorts ojäm av vind och vatten. Andra områden är täckta av päronkaktus, palo-santotråd och brun och grå vegetation. På de yngre öarna, till exempel på den stora ön Isabela, har man känslan av att ha flyttats tillbaka till tidernas begynnelse.

Men det finns också sjudande liv, särskilt på ön Santa Cruz. Där växer vidsträckta områden av mangroveträd längs kustlinjen. Landskapet höjer sig inåt ön norrut och klimatzonen förändras och övergår i en grönskande tempererad zon där jordbruk idkas i stor omfattning. Bland annat odlas tropiska frukter.

”Folk tror att Galápagosöarna bara består av klippor, lavasten och fåglar”, säger grens-president Daniel Calapucha. Men, som han säger, de är välsignade med gårdar, boskap och fruktträd.

Äldste L. Tom Perry

i de tolv apostlarnas
kvorum

TRADITIONEN ATT LEVA ETT balanserat och rättfärdigt liv

*Må Gud välsigna dig med
viljan och önskan att vara
ett föredöme för världen
och att leva det balanserade,
rättfärdiga liv som Herren
förväntar sig att hans barn ska
leva under sin jordiska provotid.*

I början av den minnesvärda musikalen *Spelman på taket* presenterar Tevje, huvudrollsinnehavaren, sin berättelse genom att säga:

"I vår lilla by Anatevka kan man säga att var och en av oss är en spelman på taket. Vi försöker få fram en enkel ton utan att bryta nacken av oss. Det är inte lätt. Du kanske frågar: Varför är vi här uppe om det är så farligt? Vi är här därför att Anatevka är vårt hem. Och hur håller vi balansen? Det kan jag säga dig med ett ord — tradition!

På grund av våra traditioner har vi hållit balansen i många, många år ... På grund av våra traditioner vet alla var vi står och vad Gud förväntar sig att vi ska göra."¹

Jag och andra äldre medlemmar i kyrkan har haft förmånen att leva under en speciell tid i kyrkans historia. Pionjärerna har gett oss

underbara traditioner. Eftersom pionjärerna var beroende av det för sin överlevnad skapade de en storartad sammanhållning. Jag är en tredje generationens ättling till en ädel mormonpionjär-

familj men har kunnat åtnjuta välsignelserna av en modern bostad, bil och universitetsutbildning. Mitt liv var emellertid inte helt annorlunda än pionjärens, och pionjäernas traditioner har levt vidare i vår familj, vår församling och på platsen där vi bor.

I mitt barndomshem var det tydligt att far och mor älskade varandra och att de älskade vart och ett av sina barn. De var osjälviska och ägnade den bästa tiden av sitt liv åt familjen. Som familj åt vi alltid tre måltider tillsammans varje dag. Det traditionsinriktade hem som jag upplevde blir allt mindre vanligt i dag. Vi längtar ibland efter "den gamla goda tiden".

Våra sällskapsaktiviteter kretsade kring församlingen eller vår lokala skola. Församlingen kom för att se oss delta i idrottsevenemang.

Församlingsdanserna omfattade hela familjen. Och hela familjen deltog i firandet av jul, självständighetsdagen och pionjärdagen på orten och gick på marknad tillsammans.

Vi hade också egna familjetraditioner. Upplevelserna vi fick genom dessa familjetraditioner har lärt oss grundläggande principer. En rolig tradition vi hade i min familj har gjort ett bestående intryck hos oss. När barnen i familjen fyllde ett år sattes de i ena änden av ett rum och resten av familjen ställde sig i den andra änden. Där familjen var samlad lades fyra föremål på golvet: en nappflaska, en leksak, en liten spargris och skrifterna. Barnet uppmuntrades sedan att krypa fram till föremålen och välja ett.

Jag valde spargrisen och blev så småningom ekonom. Min bror Ted valde skrifterna, älskade böcker i hela sitt liv och blev advokat. Min bror Bob var den i familjen som hade en helgjuten personlighet. Han kröp upp och satte sig på skrifterna, tog upp spargrisen och lade den vid sina fötter, satte nappflaskan i munnen med ena handen och höll i leksaken med den andra. Han blev revisor. Han levde ett välbalanserat liv.

Med dessa fyra föremål som exempel vill jag tala om hur man lever ett balanserat liv.

Vår kropp är ett tempel

Nappflaskan representerar vår fysiska hälsa. Skrifterna vittnar om hur viktig vår fysiska kropp är för vår eviga utveckling.

”Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?

Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni” (1 Kor 3:16–17).

Herren sätter ribban högt för oss genom att säga att vi ska se vår kropp som ett tempel.

Jag har haft förmånen att följa med kyrkans president till många tempelinvigningar. Innan invigningen vill presidenten alltid inspektera det nya templets utförande, som är av högsta kvalitet och vackert i sin utformning. Området runt templet är alltid den vackraste platsen i samhället där det uppförs.

Gå och ställ dig framför templet. Studera noga Herrens hus och se om det inte inspirerar dig att göra vissa förbättringar i det fysiska tempel som Herren har gett dig till boning för din eviga ande. Herren har fastlagt några grundläggande normer för hur vi ska behandla vår fysiska kropp. Lydnad mot dessa normer är ett ständigt krav för ordination till prästadömet, för tempelrekommendation och för att ha ett ämbete i kyrkan.

Ibland kan vi tycka att folk inte accepterar oss på grund av de höga normer vi har ålagt oss själva. Men det finns sådant som vi bara inte gör. Vi har Vidsdomsordet som hjälper oss leva ett sundare liv, ett slags liv som främjar vår tillväxt och vårt välbefinnande. Vi har normer, ideal och ett sätt att leva som en stor del av världen avundas oss. Jag har funnit att om man lever det liv som man bör leva så lägger människor märke till det och blir imponerade av våra trosuppfattningar och att man då utövar ett inflytande på andra människors liv.

Jag tillbringade mitt yrkesliv inom varuslagbranschen. Eftersom jag tillhörde företagsledningen var det viktigt att jag umgicks med lokala affärsorganisationer. Mötena som de flesta organisationerna hade började alltid med en cocktailtimme. Under den tiden pratade man och blev bekant med männen som tillhörde organisationen. Jag kände mig alltid illa till mods under de där tillställningarna. I början bad jag att få en citronlimläsk. Jag insåg snart att läsk såg

Vi har Visdomsordet som hjälper oss leva ett sundare liv, ett slags liv som främjar vår tillväxt och vårt välbefinnande.

ut som många av de andra drinkarna. Jag kunde inte ge intrycket av att jag inte drack alkohol med ett sådant glas läsk i handen. Jag försökte med en mörkare läsk. Det var samma problem med den.

Till slut bestämde jag mig för att dricka något som tydligt skulle visa att jag inte drack alkohol. Jag gick till bartendern och bad om ett glas mjölk. Bartendern hade aldrig tidigare fått en sådan förfrågan. Han gick ut i köket och hämtade ett glas mjölk till mig. Nu hade jag en drink som skilde sig rejält från de alkoholhaltiga drycker som de andra drack. Plötsligt fick jag allas uppmärksamhet. Många skämtade om min dryck. Min mjölk blev ett samtalsämne. Jag pratade med fler affärsledare den kvällen än vad jag hade gjort vid någon tidigare cocktailtimme.

Jag fortsatte att välja mjölk under dessa tillställningar. Det blev snart allmänt känt att

jag var mormon. Respekten andra fick för mig förvånade mig verkligen, liksom något annat som började inträffa. Andra började snart dricka mjölk-cocktail också!

Våga vara annorlunda. Följ normerna vi undervisas om i evangeliet.

"God fysisk och andlig hälsa kan hjälpa oss att hålla oss kvar på den raka och smala vägen", sade äldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i de tolv apostlarnas kворum. "Herren gav oss sin hälsolag i Visdomsordet, 'en princip med ett löfte' som modern medicinsk vetenskap fortsätter att bestyrka. (L&F 89:3.) Alla Guds bud, även Visdomsordet, är andliga. (Se L&F 29:34–35.) Vi behöver tillföra oss andlig näring i ännu högre grad än fysisk."²

Vad tacksamma vi bör vara för lärdomarna i evangeliet om hur viktigt det är att vi håller vår fysiska kropp ren och värdig som boning åt vår eviga ande.

Världens leksaker

Vi lever i en intressant värld. Begäret efter världsliga leksaker är överväldigande. Industrieländerna har blivit så sekulariserade i sina åsikter och sitt handlande att de hävdar att människan är helt och hållet självbestämmande. De tror inte att vi behöver avlägga räkenskap inför någon eller för någonting utom inför oss själva och, i begränsad utsträckning, inför samhället vi tillhör.

Skrifterna varnar oss: ”De söker inte Herren för att upprätta hans rättfärdighet, utan var och en går sin egen väg och efter sin egen guds avbild, vars avbild är lik världens, och vars stoff är som en avguds som blir gammal och som skall förgås i Babylon, ja, det stora Babylon, som skall falla” (L&F 1:16).

Samhällen där denna sekulariserade livsstil slår rot får betala dyrt i andligt och moraliskt hänseende. Jakten efter de så kallade

individuella friheterna, utan hänsyn till de lagar som Herren har stiftat för att styra sina barn på jorden, leder till sådana gissel som extrem världslighet och själviskhet, en nedgång i den offentliga och personliga moralen samt trots mot myndigheter. Mitt i världens brådska och larm, med dess otrygghet, måste det finnas platser som i andligt hänseende skänker tillflykt, förnyelse, hopp och frid.

I motsats till denna sekulariserade livsstil har president Spencer W. Kimball (1895–1985) lärt oss hur viktigt det är att söka kunskap från Gud:

”Om vi tar det i rätt ordning kommer kunskapen om Gud och hans program först, vilket är vägen till evigt liv, och sedan kommer

Jordelivet är tiden att först lära oss om Gud och evangeliet och att utföra förrättningarna.

Med pålitlighetens ädla egenskap kommer ryktet om någon som är ärlig och redbar. Detta är karaktärsegenskaper som tillförsäkrar en lång och framgångsrik yrkesbana.

kunskapen om sådant som är världsligt, vilket också är mycket viktigt ...

Petrus och Johannes hade föga världslig lärdom och kallades olärda. Men de visste vad som var viktigt i livet, nämligen att Gud lever och att den korsfäste, uppståndne Herren är Guds Son. De visste vilken vägen till evigt liv var. Detta lärde de sig under några få årtionden av sitt jordeliv. Deras rättfärdiga liv öppnade gudomens dörrar för dem och till skapandet av världar med evig avkomma. För att åstadkomma detta behövde de förmodligen så småningom ha fullständig kunskap om alla vetenskaper. Men medan Petrus och Johannes bara hade några årtionden till att lära sig och göra det andliga, har de redan haft nitton århundraden på sig att lära sig det världsliga eller jordens geologi och zoologin, psykologin och fysiologin i fråga om jordens alla varelser. Jordelivet är tiden att först lära oss om Gud

och evangeliet och att utföra förrättningarna. När våra fötter står stadigt på vägen till evigt liv kan vi samla mer kunskap om världsliga ting ...

Världslig kunskap, hur viktig den än må vara, kan aldrig frälsa en själ eller öppna dörren till det celestialet riket eller skapa en värld eller göra en gud av människan, men den kan vara till stor nytta för en människa som genom att prioritera det viktigaste har funnit vägen till evigt liv och nu kan utnyttja all denna kunskap som sitt redskap och sin tjänare.”³

Sök efter det som hör Gud till. Där väntar eviga belöningar.

Sträva efter en god karaktär

Frälsaren gav oss följande lärdom som står att läsa i Lukasevangeliet 14:

”Om någon av er vill bygga ett torn, sätter

*Ett personligt, upp-
riktigt engagemang
i skrifterna ger tro,
hopp och lösningar
på våra dagliga
problem.*

han sig då inte först ner och beräknar kostnaden för att se om han har råd att slutföra bygget?

Annars, om han har lagt grunden men inte kan bygga färdigt, är det fara värt att alla som ser det kommer att håna honom

och säga: Den mannen började bygga men kunde inte slutföra bygget” (Luk 14:28–30).

När du förbereder dig för framtiden måste du vara säker på att det du investerar i denna jordiska upplevelse gör det möjligt för dig att avsluta den kraftfullt och få din eviga belöning.

I dagens värld går allting i allt snabbare takt och blir allt mer komplicerat. Det finns alltid möjligheter för människor att handla obetänkt. Många tycker om att ägna sig åt aktiviteter som ger snabba pengar och utnyttjar ofta andra som försöker följa regler som etablerats genom goda vanor. Världens hektiska tempo

har ökat frestelsen för folk att handla efter egna regler.

Men vi måste alltid stå till svars inför skördelagen. ”Ty vadhelst ni sår, det skall ni också skörda. Om ni därför sår det goda, skall ni också skörda det goda som er lön” (L&F 6:33). Detta är en lag som aldrig kommer att avskaffas.

”En mans karaktär är hans verkliga jag. — Hans rykte är den åsikt som andra har bildat sig av honom. — Karaktären är i honom. — Ryktet kommer från andra. — [Karaktären] är substansen, [ryktet] är skuggan.”⁴

En god karaktär är något vi måste utveckla själva. Den kan inte ärvas av föräldrarna. Den kan inte skapas genom utomordentliga privilegier. Den är inte en gåva vi får vid födseln eller på grund av rikedom, talanger eller samhällsställning. Karaktären är resultatet av egna ansträngningar. Det är belöningen som

kommer av att följa goda principer och av att leva ett dygdigt och hedervärt liv.

Med pålitlighetens ädla egenskaper kommer ryktet om någon som är ärlig och redbar. Detta är karaktärsegenskaper som tillförsäkrar en lång och framgångsrik yrkesbana. Den största tillgången du kan lägga i din spargris är ryktet att du är en person man kan lita på.

Dagliga skriftstudier

I det han skrev om hur han kände för skrifterna, sade Nephi: "På dessa skriver jag det som rör sig i min själ och mycket av den heliga skrift som är inristad på plåtarna av mässing. Ty min själ gläds åt skrifterna, och mitt hjärta begrundar dem, och jag skriver dem till lärdom och nytta för mina barn" (2 Nephi 4:15).

Vi finner en rikedom av övertygelse och kunskap i våra skrifter: Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Vi kan finna en gemensam tråd av inspiration som går genom dem alla. I våra studier känner vi lätt igen den.

Skrifterna lär att Jesus Kristus är Guds Son. Han lever och är vår Återlösare och Frälsare. Vi bör följa honom och visa vår kärlek till honom genom att minnas honom och ödmjukt hålla hans bud.

Genom hans försoning kan vi omvända oss och bli renade. Vi är hans förbundsfolk och bör alltid hålla förbunden vi har ingått.

Vi bör ha tro, omvända oss, döpas, ta emot den Helige Anden och uthärda till änden.

Ett personligt, uppriktigt engagemang i skrifterna ger tro, hopp och lösningar på våra dagliga problem. När vi ofta läser, begrundar och tillämpar lärdomarna i skrifterna och ber, blir detta en oersättlig del av hur man får och bibehåller ett starkt, levande vittnesbörd.

President Kimball påminde oss om hur viktigt det är att ihärdigt läsa skrifterna då han sade: "Jag märker att när jag blir försumlig i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om inget gudomligt öra hör och ingen gudomlig röst talar, då är jag långt, långt borta. Om jag då fördjupar mig i skrifterna krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka."⁵

Gör studiet av skrifterna till en daglig vana.

Ett föredöme för världen

Min generation håller på att dö ut i snabb takt. Vi är villiga att överlämna facklan till en ny och bättre förberedd generation av sista dagars heliga. Vi förväntar oss att de ska:

1. Hålla sina underbara fysiska kroppar rena och heliga som Guds tempel.
2. Ge företräde åt andlig kunskap och kunskap från Gud.
3. Vara en pålitlig generation och använda eviga evangeliesanningar som grund för att etablera normer och värderingar.
4. Söka kunskap i de eviga sanningar som finns i de heliga skrifterna.

Må Gud välsigna dig med viljan och önskan att vara ett föredöme för världen och att leva det balanserade, rättfärdiga liv som Herren förväntar sig att hans barn ska leva under sin jordiska provotid. ■

Från ett tal som hölls den 15 januari 2010 vid Utah Valley-universitetet.

SLUTNOTER

1. Se Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), s. 2–3.
2. Se Joseph B. Wirthlin, "Den raka och smala vägen", *Nordstjärnan*, jan. 1991, s. 61.
3. Spencer W. Kimball, *President Kimball Speaks Out* (1981), s. 90, 91, 92.
4. Henry Ward Beecher, i *The New Dictionary of Thoughts* (1944) sammanst. av Tryon Edwards, s. 67.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 68.

HERREN GJORDE VÅRT HUS OSYNLIGT

I slutet av andra världskriget, när jag var 19 år, kom fiendetrupper för att ockupera min hemort i Europa. En kväll satt mina föräldrar och jag vid bordet när vi hörde buller utanför. Vi kikade ut bakom mörkläggningsgardinerna som hade satts upp för att bombplanen inte skulle upptäcka vårt

hus på natten. Vi såg fiendetrupper med motorcyklar, lastbilar och stridsvagnar komma in i byn från två olika håll. Jag var livrädd.

Min far som alltid varit trofast sade helt enkelt: "Var inte rädd." Med tanke på vad som pågick utanför vårt hus var det en märklig uppmaning. Vi visste alla att soldaterna troligen skulle plundra bostäderna. Far föreslog att vi skulle knäböja bredvid soffan och be om vår himmelske Faders beskydd. Han bad: "Himmelske Fader, vi ber dig att förblinda dessa soldater. Gör vårt hus osynligt så att de inte kan se det."

När han hade bett så bad mor. Sedan bad jag. Efteråt gick vi tillbaka till bordet och tittade försiktigt ut genom fönstret. Vi såg soldater storma in i varje hus på gatan. Vårt hus var det sista i raden. De närmade sig vårt hus men gick förbi grinden och fortsatte till nästa gata. Vi såg dem gå in i varje hus vi kunde se från fönstret.

Efter omkring två timmar blåste någon i en visselpipa och soldaterna återvände till sina fordon. När de sakta gav sig av var vi enormt lättade. Vi knäböjde igen och tackade vår himmelske Fader för hans godhet och beskydd.

Dagen därpå fick jag veta av en förtvivlad vän att soldaterna hade

Vi kikade ut bakom mörkläggningsgardinerna och såg fiendetrupper komma in i byn från två olika håll. Jag var livrädd.

gjort hemska saker i varje hus hon kände till. När jag sade att de inte hade kommit till vårt hus blev hon chockad. Hon sade att hon såg dem gå i riktning mot oss och att hon inte kände till några hus i vårt område som de inte hade gått in i. Vårt hus var det enda som soldaterna hade lämnat i fred.

Jag vet att vår himmelske Fader hör våra böner och besvarar dem. Ibland verkar det kanske som om vi inte får något svar och vi önskar att han skulle svara fortare. Men i vårt hem för 65 år sedan svarade han omedelbart. ■

Alice W. Flade, Utah, USA

JAG SAKNADE ATT KÄNNA ANDEN

När jag var 16 år deltog jag i ett elevutbytesprogram i ett år. Jag åkte från mitt hem i Ukraina till ett litet samhälle i Arizona i USA där jag bodde hos en familj som tillhörde kyrkan. Jag hade aldrig hört talas om kyrkan tidigare.

Utbytesprogrammet tillät inte familjen att predika för mig och jag fick inte träffa missionärerna. Men jag valde att gå till kyrkan med min värdfamilj och delta i alla aktiviteter.

Jag kände Anden hos familjen och kände stor kärlek i kyrkan. Då visste jag inte att det jag kände var Anden, men mitt hjärta hade berörts.

När jag återvände till Ukraina saknade jag den känslan väldigt mycket.

Jag mindes hur mitt liv hade varit när jag gick till kyrkan och följde evangeliets lärdomar. Jag insåg vad som fattades, men det fanns ingen kyrka och inga missionärer där jag bodde så jag trodde inte att jag någonsin skulle få känna så igen.

Men omkring fyra år senare knackade två missionärer på dörren. Jag var så glad att se dem. Medan de var ute och arbetade hade de lyssnat på Anden som ledde dem till mitt hus. Jag är så tacksam för att de lydde. Jag döptes och konfirmerades en kort tid efteråt.

Sedan dess har jag beseglats till min make i templet i Stockholm. Han är en återvänd missionär som kommer från Ryssland. Och nu finns det ett tempel i Kiev. Vi planerar att åka dit regelbundet.

Templet är den underbaraste platsen på jorden. Det är en plats där vi kan komma närmare vår himmelske Fader. Jag är så tacksam för att vi i templet kan få en av de största gåvorna som vår himmelske Fader ger oss: Vi kan beseglas som familj för all evighet.

Jag är tacksam för medlemsfamiljen som hjälpte mig känna Anden och hjälpte mig hitta en väg som skulle leda mig till en egen familj som beseglats för all evighet. ■

Victoria Mikulina, Ryssland

Obs: För att se en inspirerande film om ungdomarnas kulturella evenemang inför invigningen av templet i Ukraina kan du gå till LDS.org. Sök efter "Kyiv Ukraine Temple video".

GÅ TILL KYRKAN!

Under mitt andra år på high school träffade jag en ung sista dagars helig kvinna på min konstkurs. Hon hade stort inflytande på mitt liv och jag döptes in i kyrkan.

När jag hade gått ut high school bestämde mamma och pappa sig för att flytta från Kalifornien till Idaho. Vi hakade fast husvagnen på vår skåpbil och åkte norrut. Vi hade just åkt igenom Lovelock i Nevada när jag började köra för fort nerför en kulle. Eftersom det inte fanns krängningshämmare som höll husvagnen på plats började den svänga fram och tillbaka. Jag tvärbromsade och husvagnen ställde sig på bakhjulen och knuffade iväg oss genom ett dike. Det slutade med att skåpbilen landade på sidan åt ena hållet och husvagnen åt det andra.

Som väl var hade ingen blivit

skadad. Men utsidan och insidan av husvagnen var helt förstörda. Dragkroken var hopknycklad, fönstren hade gått sönder och våra tillhörigheter hade spritts överallt.

Polisen kom och ringde efter en bärgningsbil. Mamma och pappa visste inte vad de skulle göra. Alla pengar de hade gick till bärgningsfirman. I det ögonblicket fick jag en överväldigande känsla av att jag skulle gå till kyrkan dagen därpå, som var en söndag. Pappa som inte var medlem i kyrkan tyckte att jag inte var riktigt klok. Vi behövde samla ihop våra tillhörigheter och laga husvagnen, och eftersom han var invalidiserad och vid dålig hälsa var det jag som skulle göra det mesta av jobbet. Men känslan av att jag skulle gå till kyrkan höll i sig. Jag bad mamma att prata med pappa

Som väl var hade ingen blivit skadad i olyckan. Men dragkroken var hopknycklad, fönstren hade gått sönder och våra tillhörigheter hade spritts överallt.

åt mig. Hon gjorde det och förvånansvärt nog gick han med på det.

På söndagsmorgonen sökte jag upp det lokala möteshuset och slog mig ner på bakersta raden i kapellet just när sakramentsmötet började. Jag bad om att Anden skulle vara med min familj i den här svåra situationen.

Efter mötet kom en eller två personer fram till mig och presenterade sig och jag förklarade kortfattat vad som hade hänt. Sedan återvände jag till platsen där vi var och tillbringade resten av dagen med att röja upp.

På måndagsmorgonen hade vi börjat röja igen när flera medlemmar från församlingen jag hade besökt helt plötsligt kom och erbjöd sig att hjälpa oss. Ägaren till en lokal fönsterfirma sade att han skulle ersätta alla fönstren i husvagnen utan kostnad och en svetsare erbjöd sig att räta ut dragkroken gratis.

Pappa sade inte mycket men det var tydligt att han var häpen. Mamma fällde tårar av tacksamhet och min syster och jag var också tacksamma för hjälpen. I slutet av dagen var vi redo att fortsätta vår resa till Idaho.

Till följd av den här upplevelsen insåg jag att Andens maningar är verkliga. Jag vet också att våra böner ofta besvaras av andra och att vi känner frid och glädje när vi litar på Herren. ■

Dwight LeRoy Dennis, Utah, USA

SKULLE VI SÄLJA VÅRT DRÖMHUS?

Ar 1998 manades jag av Anden att sälja vårt drömhushus som vi hade byggt klart och flyttat in i bara fyra år tidigare. Allteftersom våra barn började gå ut high school och lämna hemmet blev det allt mer uppenbart att vårt hus var större och dyrare än vad vi behövde. Jag hade precis gått igenom en anställningsförändring som visade mig hur sårbar min inkomst var.

När jag var på prästadörets session på generalkonferensen i oktober det året slogs jag av president Gordon B. Hinckleys (1910–2008) ord. Han talade om vår ekonomi och sade till prästadömsbärarna: "Tiden har kommit [för] att ställa vårt hus i ordning." Sedan sade han: "Det finns tecken på stormar framför oss, och vi borde lyssna på varningarna."

Senare i talet sade han: "Naturligtvis kan [det] vara nödvändigt att låna för att få ett hem. Men låt oss köpa ett hem som vi har råd med och sålunda lätta bördan av de betalningar som ständigt kommer att hänga över våra huvuden, utan nåd eller möjlighet till uppskov, i upp till trettio år."¹

Jag berättade för min hustru om president Hinckleys råd och tillade att jag kände att vi skulle sälja vårt hus. Till min förvåning höll hon med om det.

Under månaderna som följde förberedde vi oss för att sälja huset och bygga ett annat. Det var en lång, utdragen process som innefattade

många böner och en familjefasta. Ett år senare flyttade vi äntligen in i vårt nya hus som hade en mycket lägre månadskostnad.

President Hinckleys ord visade sig verkligen vara profetiska. Året därpå erfor börsmarknaden en nedgång när IT-bubblan brast. Därpå följde flera år med låga räntor vilket vi drog nytta av genom att betala av på vårt huslån.

Nu har många länder världen över drabbats av en ny ekonomisk kris.

När jag var på prästadörets session på generalkonferensen slogs jag av president Gordon B. Hinckleys råd, vilket jag berättade om för min hustru.

President Hinckleys ord gäller lika mycket i dag som de gjorde 1998.

Vi är så glada att vi följde profetens råd och Andens maningar. Vi har inte längre någon skuld på huset och vi är glada att se att våra barn lever inom sina tillgångar.

Varje generalkonferens ser vi fram emot råden från våra ledare i kyrkan. Vi vet att vi välsignas om vi följer deras vägledning. ■

Sullivan Richardson, Nevada, USA

SLUTNOT

1. Gordon B. Hinckley, "Till pojkarna och männen", *Liahona*, jan. 1999, s. 65.

Frågade han mig verkligen *det?*

Joelyn Hansen

Jag satt och stirrade misstroget på broder Jarman, en av medlemmarna i grens-presidentskapet, som väntade på mitt svar.

Kanske hade han tänkt säga *lärare* eller *rådgivare*. Men det hade han inte. Jag hade hört rätt. Han hade kallat mig till president i Hjälpföreningen i vår lilla gren.

Jag satt en stund och begrundade min situation. Jag var bara 27 år och hade aldrig varit gift. Jag hade nyligen flyttat till området och påbörjat mitt nya jobb som journalist. Jag hade ingen större erfarenhet av ledarskap. Jag hade haft flera ämbeten under årens lopp men inget som det här.

Jag frågade tyst mig själv om jag var gammal nog eller erfaren nog eller om jag ens hade förmågan att tjäna. Vad hade jag att erbjuda kvinnorna i grenen?

Jag åkte hem den kvällen, knäböjde i bön och bad min himmelske Fader om vägledning. När jag hade avslutat min bön kände jag mig genast manad att titta på min patriarkaliska välsignelse. Jag läste följande mening: "Du ska ägna dig åt det arbete som du fått i uppgift att göra nu, också medan du är ung."

När jag läste de orden insåg jag att det inte handlade om civilstånd, ålder eller vad jag kunde göra. Det handlade om vad Herren var i *behov* av att jag gjorde. Jag tackade ja till ämbetet.

Vi kanske ifrågasätter vår förmåga att tjäna i ett ämbete i kyrkan, men Herren känner oss. Om vi är villiga att tjäna gör han oss dugliga för sitt verk.

BE OM HJÄLP FRÅN DIN HIM- MELSKE FADER

”Jag vill uppmana oss alla att be till Gud för våra uppgifter och söka gudomlig hjälp, så att vi kan lyckas utföra det vi kallats att göra. Någon har sagt: ’Att erkänna en makt som är större än människan själv förringar henne inte på något sätt.’ Hon måste söka, i tro, i bön, och med hopp om att finna. Ingen sådan uppriktig, bedjande ansträngning kommer att lämnas ohörd. Det utgör själva trons filosofi. Gudomlig välvilja åtföljer dem som ödmjukt söker den.”

Se Thomas S. Monson, ”Att lära, att göra, att vara”, *Liahona*, nov. 2008, s. 67.

I mitt ämbete kunde jag hjälpa personer trots vår skiftande bakgrund. Det fanns särskilt en kvinna som Gud ledde mig till att tjäna. Hon var bortåt 30 år och ensamstående mamma till två barn. Det dröjde inte länge förrän jag insåg att hon och jag hade olika livsstilar. Jag visste inte på vilket sätt jag skulle vara hennes vän, men vi kom att bli vänner med tiden.

Vid ett annat tillfälle träffade jag en mindre aktiv kvinna. Jag minns att jag gick hem till henne första gången tillsammans med missionsnärerna och visste att hon hade ett vittnesbörd. Hon behövde bara lite hjälp med att få det att brinna starkare. När vi satt i vardagsrummet och lyssnade på henne var Anden så stark. Den manade oss att vittna om Jesu Kristi försoning.

Under månaderna som följde kom hon till kyrkan sporadiskt. Men jag var hela tiden ledd av Anden och bar mitt vittnesbörd för henne. I dag är hon aktiv och tjänar i grenen.

Det var några av höjdpunkterna i ämbetet, men det fanns otaliga utmaningar. Det var en kamp att känna att jag gjorde tillräckligt, att hitta en balans mellan kyrkan och arbetet och att övervinna känslan av otillräcklighet.

I slutändan insåg jag att mycket av det jag hade förmåga att göra kom genom Anden. Jag har sedan dess blivit avlöst från ämbetet och flyttat från orten. Men jag har ofta reflekterat över hur det ämbetet påverkade systrarna — och mig. Genom ämbetet lärde jag mig att jag, som ung syster, hade något att erbjuda andra medan vi växte tillsammans i evangeliet. Fastän jag inte kände mig kvalificerad arbetade jag flitigt för att utföra min kallelse. Och när jag gjorde det kände jag Guds hand vägleda mig och göra mig duglig för hans verk. ■

Stöttad av hans kärlek

När jag fick kallelsen att verka som elevaktivitetsledare kände jag mig fullkomligt överväldigad. Jag var blyg och visste att det skulle bli svårt för mig att planera aktiviteter. Jag kände mig helt otillräcklig och var nervös och missmodig.

I ren desperation vände jag mig till min himmelske Fader. ”Hur kan jag göra det här?” bad jag. ”Jag är liten och svag.”

Just då hörde jag en fridfull liten viskning inom mig: ”Gå, min dotter. Jag älskar dig.”

Det svaret från en kärleksfull Fader stärkte mig. Stärkt av den maningen kände jag att jag kunde göra vad som helst. Vetskapen om att han är medveten om mig, att han älskar mig, att han stöttar mig, var allt jag behövde för att fullgöra min kallelse på ett bra sätt.

Jag vet att vår himmelske Fader älskar oss och hör våra böner, oavsett vilka svårigheter vi har. När vi vänder oss till honom kan vi få vägledning och uppmuntran medan vi strävar efter att fullgöra våra kallelser.

Ye Kyung Koo, Korea

Tillfreds genom min kallelse

Som ensamstående vuxen har jag upptäckt att jag kan bidra till min församling och känna mig tillfreds när jag tjänar i olika kallelser i kyrkan.

Jag är för närvarande andre rådgivare

i Unga mäns presidentskap. Kallelsen i Unga mäns organisation har gett mig möjlighet att följa med diakonerna när de samlar in fasteoffer, träffa mindre aktiva medlemmar i församlingen och närvara vid ungdomskonferenser och veckoträffar. Jag har också tyckt om att åka till templet med ungdomarna för att utföra dop för de döda. Jag har verkat flitigt i den här kallelsen för att hjälpa de unga männen mogna och bli män genom att visa att jag älskar och uppskattar dem. De här upplevelserna har hjälpt mig utvecklas andligt och har varit till välsignelse i mitt liv.

Mat Carter, Utah, USA

Kallad att påverka

När jag kallades till rådgivande för Mia-flickorna i Unga kvinnor tvivlade jag på att jag kunde fullgöra kallelsen. Jag trodde inte att flickorna skulle tycka om mig eller lära sig något av mig, särskilt när jag insåg hur annorlunda saker och ting är för dem än vad de var för mig när jag var i deras ålder.

Den känslan förändrades några veckor efter att jag hade kallats när jag var med på ett evenemang för unga kvinnor. Under evenemanget berättade en mamma hur tacksam hon var för Unga kvinnors program eftersom det hjälpte hennes dotter att stå emot frestelser. Hennes ord hjälpte mig förstå hur viktig min roll verkligen är.

Jag insåg att min kallelse innebar mer än att hålla lektioner på söndagarna och hjälpa till att planera aktiviteter. Det var en kallelse att hjälpa de unga kvinnorna förbereda sig för framtiden — att komma till templet, tjäna

När vi tackar ja till möjligheter att tjäna upptäcker vi, som president Monson lovade, att "gudomlig välvilja åtföljer dem som ödmjukt söker den".

i kyrkan och bli goda mödrar. Jag behövde förbereda dem för framtiden.

Kallelserna i kyrkan kommer från vår kärleksfulle himmelske Fader. Han känner till våra behov och de personers behov som vi tjänar. Den vetskapen kan hjälpa oss att ha tro på honom och tillit till oss själva, även om vi inte förstår varför vi har fått en viss uppgift eller när vi inte är säkra på vår förmåga att fullgöra en kallelse. Vi kan vara tacksamma för våra möjligheter att tjäna och att vi är

värdiga att ha en kallelse, och kan ta tillfället i akt att lära oss så mycket vi kan medan vi utvecklas i evangeliet.

Georgina Tilialo, Nya Zeeland

Jag bar mitt vittnesbörd genom musik

Jag växte upp i kyrkan men blev mindre aktiv när jag var 18 år. Senare när jag flyttade från östra Tyskland till Frankfurt blev jag erbjuden att bo hos en medlemsfamilj. Jag insåg att det här kunde vara ett tillfälle för mig att få en ny start och bli aktiv i kyrkan igen.

En kort tid efter att jag hade flyttat till Frankfurt kallades jag som medlem i ledningen för vårt områdescenter för unga vuxna. Kallelsen innebar att jag skulle samordna institutkurser, hemaftnar och andra aktiviteter. Det krävdes mycket arbete men det var det värt eftersom centret är en stor välsignelse för de unga vuxna i området.

Tack vare kallelsen fick jag höra talas om och blev medlem i en kör med unga ensamstående vuxna. Kören åkte på en konsertturné till Polen och Tjeckien. Det var en underbar upplevelse och jag tyckte om möjligheten att bära mitt vittnesbörd genom musik. Jag blev ännu gladare när jag fick ett e-postmeddelande flera veckor senare som berättade att någon hade blivit medlem i kyrkan till följd av en av våra konserter.

Medan jag arbetade på att fullgöra min kallelse kunde jag stärka andra människors vittnesbörd, och mitt eget vittnesbörd om evangeliet stärktes också. ■

Felix Seidl, Tyskland

HÄMTA HJÄLP FRÅN ANDRA RESURSER

Ett nytt ämbete kan vara överväldigande medan man strävar efter att lära sig sina ansvarsuppgifter. Men det finns många resurser man kan vända sig till för att få hjälp. De här resurserna, tillsammans med böner om vägledning från din himmelske Fader, hjälper dig veta hur du ska fullgöra din kallelse och bli till välsignelse för dem som du tjänar.

- **Handböcker.** Handböckerna förklarar dina ansvarsuppgifter. När du får ditt ämbete kan du börja med att studera informationen i handboken om just ditt ansvar.

- **Biskopsrådet, grenspresidentskapet eller andra ledare.** Var inte rädd för att be dina ledare om hjälp. Det är ett bra sätt att lära sig vad som behöver göras.

- **Någon som har haft det ämbetet tidigare.** De här personerna kan ha erfarenhet eller råd som är till hjälp för dig. Men tänk på att ämbetet nu är ditt och att du kan söka inspiration för att kunna tjäna på ett bättre sätt.

- **Kyrkans webbsidor.** LDS.org innehåller mycket information och många resurser. Till att börja med kan du välja "Serving in the Church". Klicka på "Handbook 2" och välj sedan ett språk.

"Hur svarar jag när mina vänner säger att ingen människa kan se Gud?"

Dina vänner har förmodligen läst verserna i Bibeln som säger att ingen kan se Gud (se 2 Mos 33:20; Joh 1:18; 1 Tim 6:14–16; 1 Joh 4:12). De här verserna verkar motsäga andra verser i Bibeln som säger att människan — till exempel Jakob, Abraham, Mose och Jesaja — har sett Gud (se 1 Mos 18:1; 32:30; 2 Mos 33:11; Jes 6:1).

Som väl är har vi Joseph Smiths översättning av Bibeln som förtydligar de fyra skriftställerna som säger att människan inte kan se Gud. Profetens inspirerade revisioner av dessa verser förklarar att *syndfulla* människor inte kan se Gud — bara de som tror. Och dessutom måste en rättfärdig person förvandlas för att kunna se Gud (se L&F 67:11). I skildringen i Den kostbara pärlan av hur Mose ser Gud förklarar Mose att det var hans andliga ögon, inte hans naturliga, som såg Gud (se Mose 1:11).

Du kan tala om för dina vänner att "vi tror att Bibeln är Guds ord i den mån den är rätt översatt" (Trosartiklarna 1:8). Du kan också vittna om Joseph Smith och om de nutida skrifterna som hjälper oss förstå att "de renhjärtade ... skall se Gud" (Matt 5:8).

Se honom med andliga ögon

Alma sade att allt i naturen vittnar om en högste Skapare på grund av dess oändliga komplexitet och harmoni (se Alma 30:44). Det här är ett jättebra tillfälle för dig att vittna för dina vänner om att du kan känna hans närvaro i ditt liv varje dag genom den Helige Anden.

Du kan också säga att vi inte behöver se Gud för att tro att han finns. Det är därför vi har tro. Om vi kunde se honom skulle det inte krävas några större ansträngningar för oss att tro på och följa honom. Det kommer en tid när vi får se honom på andra sidan slöjan. Till dess är din tro tillräcklig för att du ska se hans hand i ditt liv med andliga ögon.

Janel E., 18 år, Washington, USA

Gud älskar mig

En rumskamrat frågade mig en gång hur jag kunde tro på något som jag inte kunde se. Jag sade att det var för att jag kan känna den Helige Anden som vittnar om att

Gud känner mig, och det stärker min tro och ger mig frid. Jag kan inte se honom men jag vet att han älskar mig eftersom jag har tro och känner hans Ande.

Samuel P., 18 år, Lara, Venezuela

Öppna hjärtat

Få personer har sett Gud medan de levde på jorden, men vi har alla blivit påverkade. Vi ser allt han har skapat, alla välsignelser han ger och vi kan alla känna hans kärlek. Jag känner den mest när jag bär mitt vittnesbörd. Så länge vi öppnar ögonen och hjärtat ser vi Gud överallt runtomkring oss, också hos varandra som hans barn.

Katelyn E., 16 år, Kalifornien, USA

Han visste att det var sant

En dag när min kamrat och jag undervisade ett par berättade vi för dem att Fadern och Sonen hade visat sig för Joseph Smith som svar på hans bön. Mannen

sade att ingen kunde se Gud. Just då började mitt armbandsur ringa och talade om för oss att vi behövde åka hem. Vi lämnade deras hem den dagen utan att ha besvarat det han hade sagt.

Dagen därpå läste jag en vers i Bibeln som

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att vara officiella tillkännagivanden om kyrkans lära.

lyder: "Om det finns en HERRENS profet ibland er, ger jag mig tillkänna för honom i en syn" (4 Mos 12:6). Jag visste att den här versen skulle hjälpa brodern att tro.

När det var dags för nästa besök hos dem pratade vi om profeter. Jag visade honom versen och hans ansiktsuttryck förändrades. Hans ögon fylldes av tårar och han sade: "Det är sant. Det finns personer som är redo att se Gud." Senare berättade vi om profeter i Mormons bok som hade sett Gud, och han visste att det var sant.

Äldste Diaz, 25 år, Mexikomissionen Mérida

Vi kommer att stå inför honom

När mina skolkamrater frågar varför jag tror på Gud om jag aldrig har sett honom, förklarar jag att vi inte har sett

Gud eftersom det inte är dags för oss att se honom. När vi har uppstått ställs vi inför honom för att dömas (se L&F 137:9). Sedan bär jag mitt vittnesbörd och förklarar att tro innebär att man hoppas på något.

Om de har tro ser de Gud som jag ser honom — med hjärtats ögon.

Daiana V., 18 år, Santa Cruz, Argentina

Tro på att Gud finns

Normalt sett ser vi inte Gud, men vi kan känna hans Ande. Han vill att du ska lära känna honom genom att läsa skrifterna och ha tro på honom.

Om du har tro på honom behöver du inte se honom för att veta vem han är och att han finns. Profeter som Mose och Joseph Smith som faktiskt har sett Gud behövde förvandlas för att kunna se honom.

Aaron F., 12 år, Oregon, USA

Bär ditt vittnesbörd

En av mina vänner ställde den här frågan en gång och jag frågade varifrån hon hade fått det. Hon sade att

en man hade visat det för henne i Bibeln. Då kom jag ihåg Johannes 1:18 där det står att ingen har sett Herren. Med hjälp av seminariet kom jag att tänka på andra skriftställen i Bibeln som säger att män som Mose och Jakob såg Gud när de var uppfyllda av den Helige Anden. Så jag kunde ge henne ett svar och bära mitt vittnesbörd.

Luis M., 17 år, Mato Grosso, Brasilien

EN OVEDERSÄGLIG VISSHET OM ATT HAN LEVER

"Utveckla en ivrig önskan att veta att Gud lever.

Denna önskan leder oss till att begrunda himmelska ting — att låta bevisen omkring oss på att Gud finns röra vid vårt hjärta.

Med öppna hjärtan är vi beredda att följa Frälsarens uppmaning att 'forska ... i Skrifterna' (Joh 5:39) och att ödmjukt lära av dem.

Vi är då redo att uppriktigt fråga vår himmelske Fader, i vår Frälsares Jesu Kristi namn, om det vi lärt oss är sant. De flesta av oss får inte se Gud som profeterna gjorde, men Andens milda och stilla röst — tankarna och känslorna som den Helige Anden inger vårt sinne och hjärta — ger oss en ovedersäglig visshet om att han lever och att han älskar oss."

Se Robert D. Hales, "Sök att lära känna Gud vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus", *Liahona*, nov. 2009, s. 32.

NÄSTA FRÅGA

"Pornografin förstör mitt liv. Vad kan jag göra för att omvända mig och sluta med missbruket?"

Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 september 2011, till:

Liahona, Questions & Answers 9/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller skicka det med e-post till:
liahona@ldschurch.org

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: (1) Fullständigt namn, (2) födelsedatum, (3) församling eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

Äldste
Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas
kvorum

DEN ENDA SANNA OCH LEVANDE KYRKAN

Vårt främsta ansvar och syfte är att vittna om Jesus Kristus för en värld som törstar efter att få kunskap om hans gudomliga mission. Som gensvar på denna stora uppgift ska jag tala om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som den enda sanna och levande kyrkan. När jag gör det går jag emot den mäktiga flodvåg som kallas "politisk korrekthet".

Den moderna uppfattningen i vår tid är att alla kyrkor är sanna. Faktum är att tanken att alla kyrkor är lika är en antikrists lära, vilket illustreras av berättelsen om Korihor i Mormons bok (se Alma 30). Den berättelsen gavs för att lära oss något viktigt i vår tid.

I en uppenbarelse som gavs till profeten Joseph Smith 1831, en kort tid efter att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hade organiserats, talas det om dem som fått "makt att lägga denna kyrkas grundval". Herren sade sedan om kyrkan att det är "den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta, i vilken jag, Herren, finner behag" (L&F 1:30).

Det är på grund av detta tillkännagivande av Herren som vi säger att den här kyrkan, hans kyrka — vår kyrka — är den enda sanna kyrkan. Ibland gör vi det på ett sätt som förolämpar människor som tillhör andra kyrkor eller har anslutit sig till andra filosofier. Men Gud har inte lärt oss något som ska få oss att känna oss överlägsna andra

människor. Naturligtvis har alla kyrkor och filosofier en del sanning, vissa mer än andra. Naturligtvis älskar Gud alla sina barn. Och naturligtvis är hans evangelieplan till för alla hans barn, allt enligt hans egen tidsplan.

Vad innebär det då att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är den enda sanna kyrkan?

Tre grunddrag — 1) evangeliets fullhet, 2) prästadörets makt och 3) vittnesbördet om Jesus Kristus — förklarar varför Gud har tillkännagett och varför vi som hans tjänare hävdar att det här är den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta.

1. Evangeliets fullhet

När Jesus Kristus levde på jorden undervisade han om sin läras fullhet, vilket är planen som vår himmelske Fader har angett för sina barns eviga utveckling. Senare förlorades många av dessa evangeliesanningar när de urvattnades av de principer eller filosofier som då rådde i världen där kristendom predikades och genom politiska ledares manipulationer. Vi kallar denna förlust av sanningens fullhet för avfallet.

Många kyrkor eller filosofier som finns i världen i dag innehåller, i högre eller lägre grad, sanningar som Gud uppenbarade i forna dagar samt en blandning av människors filosofier eller manipulationer. Vi tror att de

*Vad innebär
det att Jesu
Kristi Kyrka av
Sista Dagars
Heliga är den
enda sanna
kyrkan?*

Prästadömetts myndighet behövde återställas av de uppståndna personer som innehade den under jordelivet. Denna prästadömsmyndighet, tillsammans med de nödvändiga nycklarna för att styra dess användning, finns i den här kyrkan och ingen annan.

flesta religiösa ledare och efterföljare är uppriktiga troende som älskar Gud och förstår och tjänar honom efter bästa förmåga. Vi står i tacksamhetsskuld till de män och kvinnor som höll trons och lärandets låga brinnande århundradena igenom fram till vår tid. Vi vill att alla som undersöker vår kyrka från andra kyrkor eller trossystem ska hålla fast vid allt de har som är gott och komma och se hur vi kan öka deras kunskap om sanningen och deras glädje när de följer den.

Eftersom så mycket gick förlorat genom avfallet var det nödvändigt att Herren återställde sin läras fullhet. Detta började med vad vi kallar Joseph Smiths första syn.

Jesu Kristi evangeliums fullhet börjar med vissheten om att vi levde som andar innan vi kom till den här jorden. Den försäkrar att jordelivet har en mening. Den lär att vår högsta strävan är att bli lika våra himmelska föräldrar. Vi blir det genom att vi uppfyller kraven för det förhärskade, celestialetillstånd som kallas upphöjelse eller evigt liv, vilket ger oss makt att bevara våra familjerelationer i all evighet.

Jesu Kristi lära i sin fullhet är den plan genom vilken vi kan bli vad det är tänkt att Guds barn ska bli. Detta obefläckade och fullkomliga tillstånd är resultatet av en ständig följd av förbund, förrättningar och handlingar, en samling rätta val och ständig omvändelse. "Detta liv är tiden för människorna att bereda sig att möta Gud" (Alma 34:32). Detta blir möjligt genom Jesu Kristi försoning och genom lydnad mot hans evangeliums lagar och förrättningar.

Jesu Kristi återställda evangelium är allomfattande, universellt, barmhärtigt och sant. Efter den nödvändiga erfarenhet som jordelivet är uppstår alla Guds söner och döttrar

och kommer till ett härlighetsrike som är underbarare än någon dödlig människa kan förstå. Med några få undantag får också de onda slutligen komma till ett underbart — om än lägre — härlighetsrike. Allt detta tack vare Guds stora kärlek till sina barn, och det möjliggörs genom Jesu Kristi försoning och uppståndelse, "han som förhärskar Fadern och frälser alla hans händers verk" (L&F 76:43).

2. Prästadömetts makt

Det andra och absolut nödvändiga kännetecknet på den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta är prästadömetts myndighet.

Bibeln säger klart och tydligt att prästadömetts myndighet är nödvändig och att denna myndighet behövde förlänas genom handpåläggning av dem som innehade den. Prästadömetts myndighet kom inte av en önskan att tjäna eller från studier i skrifterna. När prästadömetts myndighet förlorades genom avfallet behövde den återställas av de uppståndna personer som innehade den under jordelivet och som sänts att förläna den. Detta skedde som del av evangeliets återställelse, och prästadömetts myndighet, tillsammans med de nödvändiga nycklarna för att styra dess användning, finns i den här kyrkan och ingen annan.

Till följd av att vi har prästadömetts makt har ledarna och de bemyndigade medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga fullmakt att utföra de nödvändiga prästadömsförrättningarna, till exempel att döpa, förläna den Helige Andens gåva och välsigna och dela ut sakramentet.

Prästadömetts nycklar som vår älskade profet president Thomas S. Monson har och

Vi grundar oss inte på världens visdom eller människors filosofier. Vårt vittnesbörd om Jesus Kristus är baserat på Guds uppenbarelser till sina profeter och till oss personligen.

som alla andra profeter och presidenter för kyrkan har haft, berättigar honom att få uppenbarelse för hela kyrkan. Den här kyrkan är "levande" eftersom vi har profeter som fortsätter att ge oss de Herrens ord som behövs för vår tid.

3. Vittnesbörd om Jesus Kristus

Det tredje skälet till att vi är den enda sanna kyrkan är att vi har den uppenbarade sanningen om Guds natur och vår relation till honom, och därför har vi ett unikt vittnesbörd om Jesus Kristus. Närmare bestämt är det vår tro på Guds natur som skiljer oss från de flesta kristna kyrkors formella trosbekännelser.

Trosartiklarna, vår enda formella trosbekännelse, börjar så här: "Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden." Vi delar denna tro på gudomen med resten av kristenheten, men för oss betyder det något annat än för de flesta. Vi hävdar att de tre medlemmarna i gudomen är tre åtskilda personer och att Gud Fadern inte är en ande utan en förhärligad person med en påtaglig kropp, liksom hans uppståndne Son Jesus Kristus. Fastän de inte är samma person är de ett i fråga om syfte.

Joseph Smiths första syn visade att de dåtida uppfattningarna om Guds och gudomens natur var oriktiga och inte kunde leda anhängarna av dem till den bestämmelse Gud önskade att de skulle uppnå (se Joseph Smith — Historien 1:17–19). Det påföljande flödet av nutida helig skrift klargjorde betydelsen av denna grundläggande sanning och gav oss också Mormons bok. Den här nya skriften är ett andra vittne om Jesus Kristus. Den bekräftar de bibliska

profetierna och lärdomarna om Kristi natur och mission. Den ger oss ökad insikt om hans evangelium och det han lärde under sin jordiska verksamhet. Den innehåller också många lärdomar genom vilka vi kan veta sanningen om dessa ting.

Vi grundar oss inte på världens visdom eller människors filosofier — hur traditionella eller respekterade de än må vara. Vårt vittnesbörd om Jesus Kristus är baserat på Guds uppenbarelser till sina profeter och till oss personligen. (Se 1 Kor 2:1–5; 2 Nephi 28:26.)

Vad får då vårt vittnesbörd om Jesus Kristus oss att intyga?

Jesus Kristus är Gud den evige Faderns enfödde Son. Han är världens Skapare. Tack vare sin ojämförliga jordiska verksamhet är han vår lärare. Tack vare hans uppståndelse ska alla som någonsin har levat uppväckas från de döda. Han är Frälsaren vars försoningsoffer betalade priset för Adams synd och öppnar dörren för att vi ska få förlåtelse för våra personliga synder, så att vi kan renas och återvända till Gud vår evige Faders närhet. Det här är det centrala budskap som profeter i alla tidsåldrar har förkunnat.

Jag intygar vörnadsfullt att jag har ett vittnesbörd om Jesus Kristus och hans evangeliums sanning. Han lever och hans evangelium är sant. Han är världens ljus och liv (se L&F 34:2). Han är vägen till odödlighet och evigt liv (se Joh 14:6). För mig är Jesu Kristi försoning ett ofattbart under. Men den Helige Anden har gett mig ett vittnesbörd om att det är sant, och jag kan glädjas åt att få tillbringa mitt liv med att förkunna det. ■

Från ett tal under ett seminarium för nya missionspresidenter den 25 juni 2010.

En sång och en bön

När Dillon inte kunde nå den högsta tonen sträckte han sig ännu högre för att få den hjälp han behövde.

Dillon har ett stort problem: hans främsta talang är också hans största rädsla. "Jag älskar att sjunga", säger den sextonårige tonganen, "men inte inför publik. Då blir jag rädd."

Föreställ dig hans blandade känslor när kyrkan i Tonga tillkännagav att provsjungningar skulle hållas inför en inspelning av seminariesångerna för Gamla testamentet på tonganska. Han var både ivrig och livrädd på samma gång.

Tre av sångerna krävde en mansröst. När Dillon hade sjungit sången som han skulle provsjunga med, överraskade producenten honom med att be honom sjunga en av de andra sångerna. Han gjorde det trots att han var så nervös. Producenten sade: "Det är rätt person!"

Till sin stora glädje — och förfäran — blev Dillon erbjuden att spela in alla tre sångerna.

Dillons talang, Dillons rädsla

Dillon som tillhör Ma'ufanga församling i Nuku'alofa stav på Tonga gör bra ifrån sig i skolan. Han är en av omkring tio procent av de tonganska eleverna som valts ut att gå på den statliga skolan. Han tycker också om seminariet. "Han väcker oss tidigt så att han kan vara med på seminariet", säger mamma Malenita Mahe.

Men det han älskar är att sjunga. Fast hans familj visste inte om att han kunde det förrän han ett år blev ombedd

att sjunga solo under ett primärprogram.

"Dillon har alltid varit blyg", säger hans mamma.

Det gick så bra för honom i primärprogrammet att han blev ombedd att sjunga under en stavskonferens i Nuku'alofa stav. Efter det var han fast.

Han sade till sin mamma: "En dag ska jag använda min talang för Gud." När han hade blivit vald till att sjunga seminariesångerna för Gamla testamentet sade han till henne: "Mamma, jag använde min talang."

Dillons äldre bror Sione säger att han försöker uppmuntra Dillon att sjunga. "Jag skulle verkligen vilja ha samma talang som han", säger han. "Alla vill att han ska dela med sig av den."

"Jag tycker om när han sjunger", säger hans syster Pea.

"Jag vill sjunga som han en dag", säger hans nioårige bror Paula.

Dillon är tacksam för familjens stöd. "Jag älskar min familj", säger han. "Jag är säker på att jag kan göra min svaghet stark med deras hjälp."

Sträcker sig högre

Medan Dillon arbetade med ljudteknikerna under inspelningen av sångerna hade han svårt med en ton. "Jag kunde inte nå den", säger han. "Vi övade i timmar."

Till slut gick han utmattad och missmodig hem på kvällen, medveten om att han skulle spela in sången dagen därpå.

"Jag gick raka vägen till mitt rum och bad min himmelske Fader att hjälpa mig", säger han.

Allt han kunde tänka på var hur viktiga sångerna skulle bli för kyrkans 50 000 medlemmar i Tonga, liksom för tusentals andra som pratar tonganska världen över.

"Det var en av de längsta nätterna i mitt liv", sade han.

Efter att ha bett länge och och fått lite sömn gick Dillon in i inspelningsstudio och nådde tonen.

Han minns att han ropade "Halleluja". "Jag var så glad."

Var inte rädd

Ett av Dillons favoritskriftställen är Josua 1:9: "[Var] ... stark och frimodig ... Var ... inte förfärad eller förfärad,

För att höra en av Dillons Gamla testamentet-sånger kan du gå till liahona.lds.org.

ty HERREN, din Gud, är med dig vart än du går.”

Dillon prövade löftet och fick veta att det var sant. ”Jag gjorde mitt bästa. Jag lade ner hela min själ i sångerna så att lyssnarna ska kunna känna Anden.”

Medan Dillon växer ifrån sin rädsla och in i sin talang inser han att han har fått mycket hjälp — inte bara av sin familj utan av sin himmelske Fader.

”Jag vet”, säger han, ”att Gud besvarar mina böner.” ■

Sång i Singapore

Ungdomar i Singapores stav upptäckte välsignelsen av uppoffringar och hårt arbete när de satte upp en musikal.

Michelle Hsieh och Cerys Ong

När väckarklockan ringde klockan fem på morgonen steg sjuttonåriga Yee Mun Lim upp och gjorde sig klar för dagen. Hon gick hemifrån tjugo över fem för att vara med på seminariet. Halv sju skyndade hon sig till skolan där hon var kvar till klockan sju på kvällen, upptagen med lektioner och andra aktiviteter. Sedan for hon vidare med kommunal transport till stavscentret för att öva inför stavens musikal.

Det här var den normala rutinen för de flesta av ungdomarna i Singapores stav varje fredag i fem månader. Ibland blev de väldigt trötta, men under hela förberedelse tiden för musikalen *When a Prophet Speaks*, (När en profet talar) var det ingen som klagade eller ångrade sig, för ungdomarna kände att uppoffringarna de gjorde var värda besväret. "Det här är det mest fantastiska, underbara, andligt upplyftande, roligaste evenemang jag någonsin deltagit i", säger Yee Mun från Singapores andra församling.

Hur allt började

"Vårt ursprungliga mål var att ena ungdomarna", säger Kate Loreto, Unga kvinnors president i staven.

”Vi har ungdomar i åtta olika församlingar och med skiftande kulturell bakgrund. Det är svårt för dem att umgås med varandra. Så vi tänkte: Varför inte ordna en musikal för att föra dem samman?”

Ledarna valde musik som inspirerats av listan med råd till ungdomar från president Gordon B. Hinckley (1910–2008).¹ Den här musiken valdes ”för att ungdomarna skulle kunna införliva texterna i sitt medvetande, känna Anden och följa normerna”, säger Connie Woo, huvudansvarig för musikalen. ”Vi ville engagera så många ungdomar som möjligt”, säger syster Woo. Totalt framträdde 78 ungdomar.

Alla ungdomar kanske inte hade samma drivkraft i början, men nästan alla fortsatte att komma till övningarna eftersom de tyckte om vänskapen, sången och framför allt Anden.

Vittnesbörd och vänskaps- band stärktes när ungdomar i Singapores stav uppträdde tillsammans.

ungdomarna såg ut i kläderna.

Canden Petersen, 15 år, från Singapores första församling utnämndes till köransvarig för att se till att alla övningarna fungerade. Det var bland annat hans uppgift att utse någon att hålla bön, att uppmuntra och hjälpa ungdomarna att vara med på övningar och lekar, att tala om var de skulle stå eller sitta på scenen. ”Jag skulle också be några unga män hjälpa till att sätta upp och ta bort kulisser och se till att ungdomarna gjorde sina uppgifter”, säger han. ”Jag tyckte att det ansvaret var bra för ungdomarna. Förhoppningsvis hjälpte det dem att inse att Herren kallar ledare nu, inte bara bland de vuxna. De kan och bör stödja sina ledare oavsett ålder eller erfarenhet.”

Kandace Lim, 18 år, från Woodlands församling hade flera uppgifter, bland annat

Amanda Ho

Olivia Hoe

Michael Lee

Yee Mun Lim

Candan Petersen

Engagemang

När temat hade valts och övningarna organiserats fick ungdomarna ansvar för olika delar av uppsättningen och tilldelades olika kommittéer som passade deras talanger.

Ally Chan, 18 år, från Singapores andra församling erbjöd sig att hjälpa till i kostymkommittén. ”Vi behövde välja kläder som var anständiga, vilket var mycket viktigt, och de behövde vara billiga, ungdomliga och samtidigt se bra ut på scenen”, sade hon. Hon lärde sig hur man fattar beslut baserade på evangeliets normer och att arbeta med andra, och hon var också glad över hur

som medlem i kostymkommittén, koreografkommittén och fotokommittén och även att sjunga ett solo. Hon säger följande om alla sina ansvarsuppgifter: ”Det var mamma som inspirerade mig att ta alla de här uppgifterna. Hon sade att om det finns en möjlighet att tjäna så ska man verkligen göra det. Om man tackar ja till uppgiften och gör sitt bästa så kommer Herren definitivt att hjälpa en igenom de svårigheter som man kan ställas inför.”

Förutom de här administrativa uppgifterna behövdes också sångare. John Lee, 17 år, från Clementi församling var en av de modiga

själar som erbjöd sig att sjunga ett solo. Hans resonemang var enkelt: "Jag tycker ju om att sjunga. Det ger en bra känsla."

Ezra Tadina, 17 år, från Woodlands församling kände inte att han kunde sjunga så han hittade ett annat sätt att bidra. "Jag valde att engagera mig", säger han, "och jag är faktiskt den som har rollen att prata om att vara engagerad. Jag känner för budskapet eftersom jag vet att det är sant."

Ingen liten uppoffring

Övningarna hölls från november 2009 till mars 2010. Under den tiden samlades ungdomarna varje fredagskväll i stavscentret för att öva, utom på helgdagar. Den tid och det engagemang som krävdes av ungdomarna var ingen liten uppoffring med tanke på det tidspressade schema som ungdomar i Singapore har.

Olivia Hoe från Bedoks församling som går första året i junior high school valde att delta därför att "oavsett vilka svårigheter jag än får i livet så är det ju evangeliet som håller mig upprätt och tar mig igenom svårigheterna. Vetskapen om att det finns någon som vakar över mig och älskar mig fullkomligt ger mig stor tröst, och jag tror att det är mer än tillräckligt för att hålla mig i gång varje dag."

Många av de andra ungdomarna hade andra förpliktelser, men de visste att Herren hade banat vägen för dem. Så var fallet för sextonåriga Amanda Ho från Singapores andra församling. "Jag hade danslektioner som inföll samtidigt som några av repetitionerna inför musikalen, men mirakulöst nog ändrade skolan på lektionsschemat så att jag kunde vara med på repetitionerna", säger hon.

Showtime

Efter månader av repetitioner var föreställningen klar att framföras. Tack vare

Kandace Lim

Ezra Tadina

Ally Chan

Cerys Ong

John Lee

tonåringarnas entusiastiska marknadsföring kom över 700 personer för att se dem under tre föreställningar. När ungdomarna framförde sitt budskap genom sånger, dans, instrumentalmusik och egna vittnesbörd blev många i publiken rörda.

Gruppen hade också uppmanats att inbjuda sina vänner som inte tillhörde kyrkan till föreställningen och göra det till ett missionärstillfälle. Michael Lee, 18 år, tog uppmaningen på allvar. "Jag bjöd in sex vänner, och tre av mina skolkamrater och en lärare kom", säger han. Föreställningen gjorde särskilt intryck på hans lärare. "Han sade att det var en underbar upplevelse. Han bad till och med om att få häftet *Vägledning för de unga*. Han sade att han kände energin som kom från de optimistiska ungdomarna."

Ledarna uppnådde sitt ursprungliga mål att föra samman ungdomarna. "När jag satt där och tittade upp på var och en av dem under föreställningen fylldes hjärtat av glädje", säger syster Woo. "Det handlade inte om hur bra de såg ut, hur väl de sjöng och spelade eller hur väl de framförde vad de skulle säga. Det handlade inte om vilken skola eller vilket land de kom från. De var enade."

Budskapet i musiken

Musikalen hjälpte många att få ett starkare vittnesbörd. En del säger att de nynnar på musiken och sjunger sångerna var de än är, och budskapet i sångerna hjälper dem igenom deras dagliga utmaningar. Många av dem blev inte bara goda vänner utan också andliga stöttepelare så att de kan bygga upp varandra när livet blir jobbigt. De kan hjälpa varandra att hålla sig på den smala stigen och växa andligt. ■

SLUTNOT

1. De nio råden är: Var tacksamma, var skärpta, var engagerade, var rena, var trogna, var positiva, var ödmjuka, var lugna, var bedjande. Se Gordon B. Hinckley, *Way to Be!* (2002); se också "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr. 2001, s. 30.

VAR EN nutida PIONJÄR

Kyrkans ledare har undervisat oss om hur viktiga insatserna är som vi gör i dag.

Vi är alla pionjärer

Jag har inga förfäder bland 1800-talets pionjärer. Men ända sedan jag blev medlem i kyrkan har jag känt närhet till dessa tidiga pionjärer som gick över prärien. De är mina andliga förfäder, liksom de är alla medlemmars andliga förfäder, oavsett nationalitet, språk eller kultur ...

När Jesu Kristi återställda evangeliums budskap nu tas emot runtom i världen, är vi alla pionjärer i vår egen omgivning och i våra egna förhållanden."

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "Lyssna till profeternas röst", *Liahona*, juli 2008, s. 3.

Den första generationen välsignar alla

Som den första i er släkt som tagit emot evangeliet är ni den första generationen, en utvald generation genom vilken forna, nuvarande och framtida generationer kan välsignas ...

I kyrkan läser och talar vi mycket om pionjärerna i kyrkans tidiga historia. De var första generationens medlemmar, precis som ni ...

Deras arv kan bli ert som första generationens medlemmar. Var trofasta, tjäna er nästa, välsigna er familj och gör rätta val. Ni är första generationens medlemmar, en utvald generation som ska välsigna tidigare, nuvarande och framtida generationer."

Äldste Paul B. Pieper i de sjuttios kворum, "Första generationen", *Liahona*, nov. 2006, s. 11, 13.

Vi behövs alla

Vi behövs alla för att avsluta verket som påbörjades av dessa pionjärer för mer än 175 år sedan, och som utförts under de följande årtiondena av trogna heliga i varje generation. Vi behöver tro som de trodde. Vi behöver arbeta som de arbetade. Vi behöver verka som de verkade. Och vi behöver övervinna som de övervann ...

Herren ber oss inte packa en handkärra — han ber oss stärka vår tro. Han ber oss inte att gå tvärs över en kontinent — han ber oss att korska gatan för att besöka en granne. Han ber oss inte att skänka alla våra jordiska ägodelar för att bygga ett tempel — han ber oss att ge av våra tillgångar och vår tid trots pressen från det moderna livet så att vi kan fortsätta bygga tempel, och sedan regelbundet besöka de tempel som redan byggts. Han ber oss inte att dö martyrdöden — han ber oss att leva som en lärjunge.

Det här är en härlig tid att leva i, bröder och systrar, och det är vår sak att föra vidare den rika tradition av hängivet engagemang som kännetecknade föregående generationer av sista dagars heliga." ■

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, "Guds sanning skall gå fram", *Liahona*, nov. 2008, s. 83, 84.

DET FINNS EN VÄG UT

När vi syndar målar vi in oss i ett hörn.
Omvändelse är enda vägen ut.

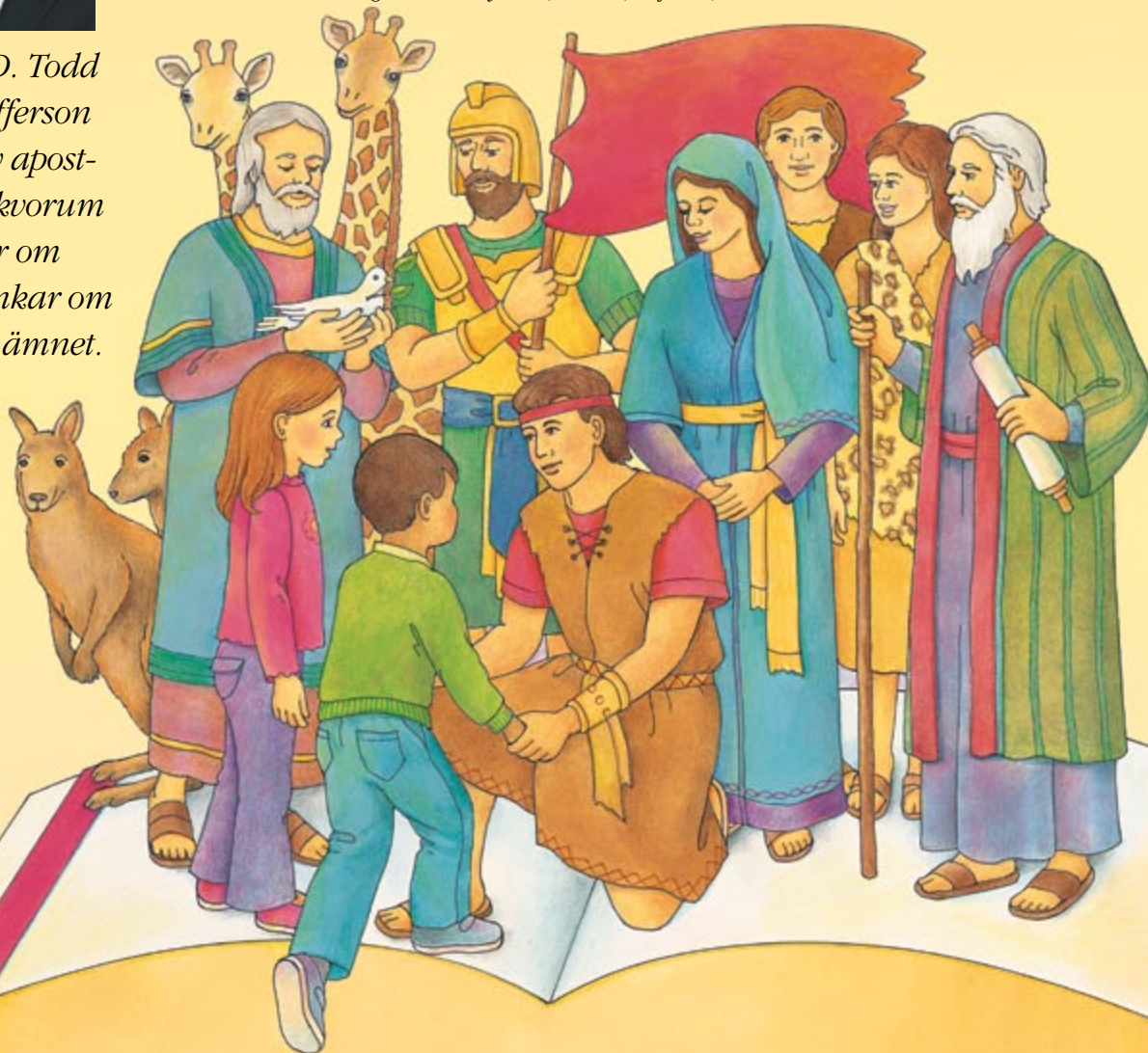

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum berättar om sina tankar om det här ämnet.

Vad kan jag lära mig av skrifterna?

Det centrala syftet med all helig skrift är att fylla vår själ med tro på Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus.

Från "Vi har välsignats med skrifterna", Liahona, maj 2010, s. 32–35.

Skrifterna vidgar vårt minne genom att de hjälper oss att alltid minnas Herren och vår relation till honom och Fadern. De påminner oss om vad vi visste under vårt förjordiska liv.

Berättelser i skrifterna om andras tro stärker vår egen.

Profeternas ord, som Herren kallar helig skrift, når oss nästan ständigt via teve, radio, internet, satellit, cd, dvd och tryckt material. Det är tydligt att Herren genom denna välsignelse låter oss förstå att vårt behov av ständig tillgång till skrifterna är större än någonsin tidigare.

Skrifterna undervisar oss om principer och moraliska värderingar. Skrifterna berättar livfullt om de välsignelser som kommer av att man följer sanna principer.

SPEGELBILDER

"På Gud förtröstar jag" (Psaltaren 56:4).

Sheila Kindred

Baserad på en sann berättelse

Jag hängde skolväskan i garderoben och såg min spegelbild i den stora spegeln på dörren. Jag stannade till och tittade på den lösa hästsvansen, den skrynkliga tröjan och de nerhasade sockorna. Jag tänkte på min primärlärares ord: "Du är en mycket speciell dotter till vår himmelske Fader. Han har många välsignelser i beredskap åt dig i framtiden."

Jag lutade mig framåt och kikade in i spegeln och önskade att jag kunde se in i framtiden. Hur skulle jag vara när jag var tolv eller tjugotvå? Skulle jag vara söt? Skulle jag vara smart? Skulle jag gifta mig i templet? Skulle jag ha vackra barn? Det var mina drömmar, men var det de välsignelserna som Gud hade i beredskap åt mig?

"Vad tittar du på?" Det var mammas vänliga röst.

I spegeln såg jag mamma stå bakom mig i dörren.

"På mig", sade jag. "Det är bara jag i spegeln."

Mamma kom fram och tittade över axeln på mig. "Bara", säger du. Det är ju något alldeles särskilt med dig", sade hon.

"Det sade min primärlärare också. Hon sade att min himmelske Fader har många välsignelser i beredskap åt mig. Vad har livet i beredskap åt mig?"

"Kom till mitt rum. Jag vill visa dig något", sade mamma.

I mammas sovrum öppnade hon en liten låda och tog upp en silverinfattad handspegel.

"Den är jättefin", sade jag och rörde vid bokstaven *B* som var inristad på baksidan.

"Det var min mormors spegel", sade mamma. "När jag putsar den här spegeln försöker jag föreställa mig vad mormor Beatrice såg när hon tittade i den. Kanske såg hon först en liten flicka, som du, som drömde om framtiden."

Jag kan föreställa mig ljuset och glädjen hon såg i sina ögon när hon tittade på sina långa flåtor i spegeln före sitt dop. Visste du att hon inte kunde döpas förrän hon var 18 år?"

Jag skakade på huvudet. "Nej."

"Och sedan när hon hade gift sig med morfar fick hon en liten dotter som bara levde i två dagar. Jag föreställer mig att ögonen hon såg i spegeln då var svullna av tårar."

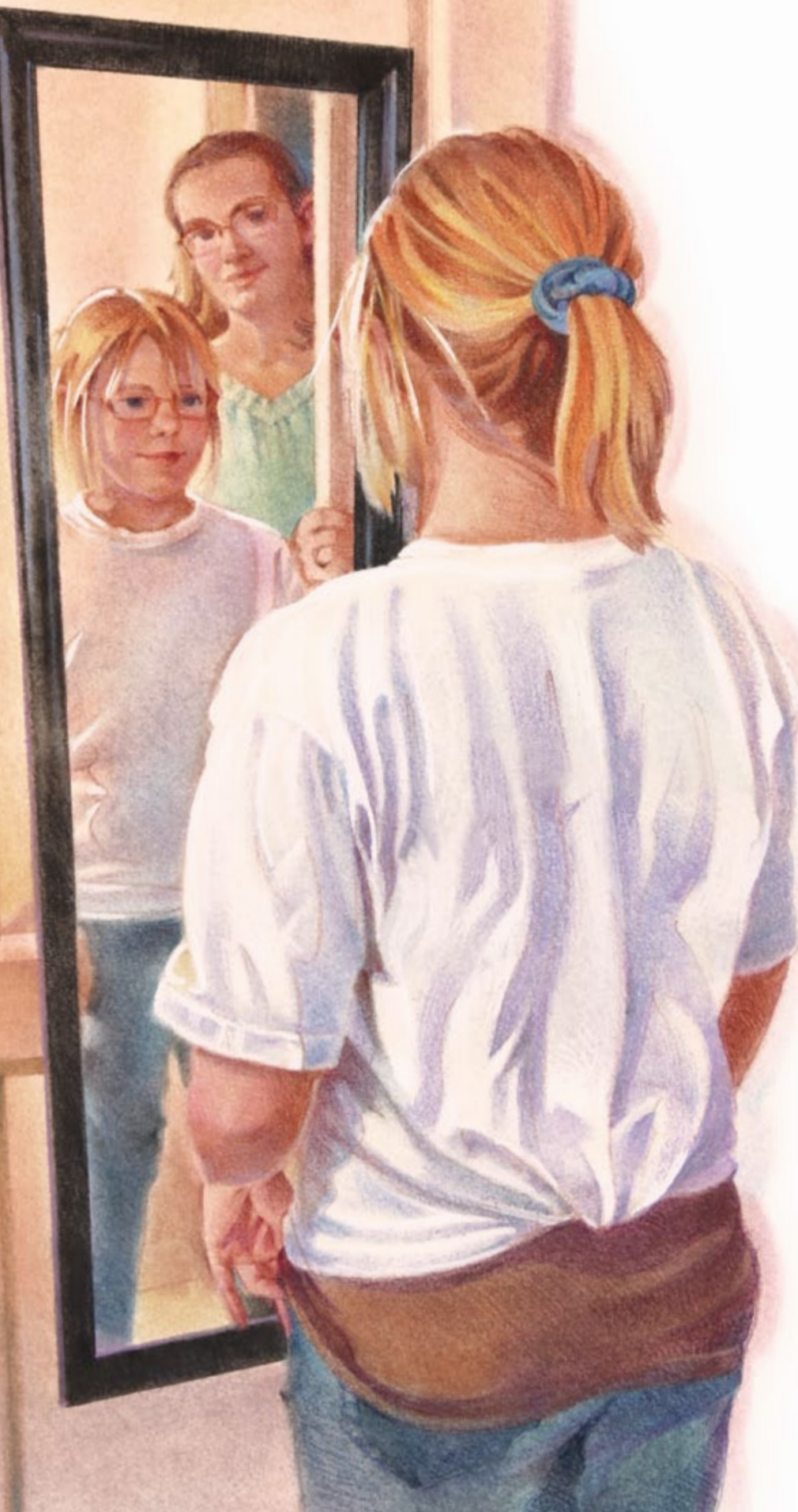
Många år därefter såg hon säkert en glad spegelbild när hon förberedde sig för att komma till templet och beseglas till sin man och deras tre barn.

Och när hon blev gammal kanske hon använde spegeln när hon skulle sätta en hatt på huvudet innan hon gick till Hjälpföreningens möten.

"Forska i er släkt-historia. Det är viktigt att vi känner, så långt det är möjligt, våra förfäder. Vi upptäcker något om oss själva när vi lär oss om våra förfäder."

President Thomas S. Monson, "Beständiga sanningar i en tid av förändring", *Liahona*, maj 2005, s. 21.

Och som gråhårig änka kanske hon såg den modiga beslutsamheten i ögonen medan hon levde ensam i många år, trofast ända till slutet."

"Välsignade vår himmelske Fader gammelmormor?" frågade jag.

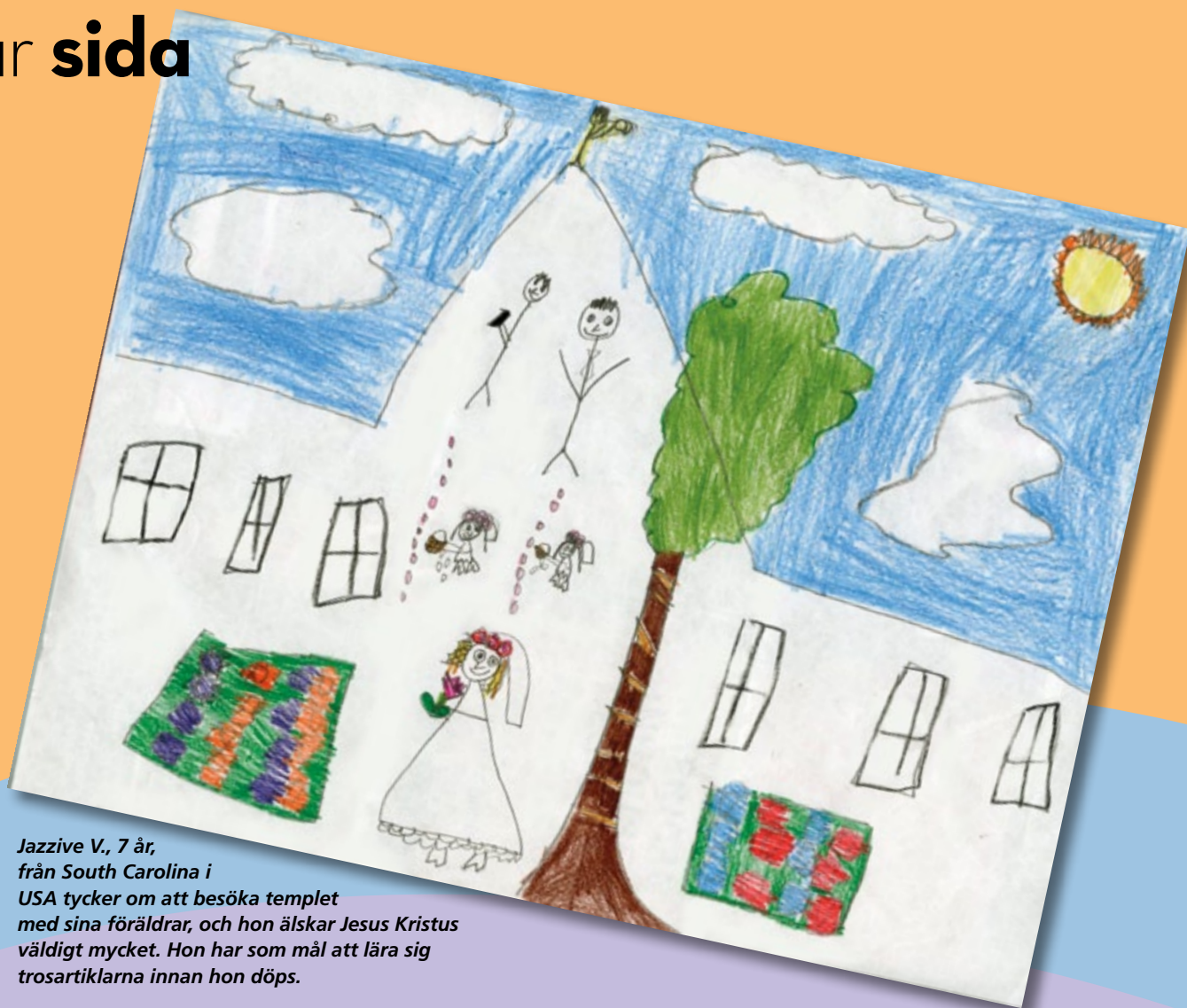
"Ja, det gjorde han", sade mamma.

"Var gammelmormor nöjd med sitt liv?"

"Ja. Det blev inte exakt som hon hade planerat. En del var mycket svårt, men hon litade på Gud och upplevelserna hjälpte henne bli mer lik honom."

"Jag antar att jag egentligen inte behöver se in i framtiden", sade jag och lade försiktigt tillbaka spegeln i lådan. "Jag ska bara lita på min himmelske Fader och följa honom."

"Jag är övertygad om att Gud har ett underbart liv i beredskap åt dig", sade mamma. "Och om du följer honom så kommer ansiktet som du ser i spegeln till slut att återspegla honom. Och det skulle verkligen vara en dröm som gått i uppfyllelse." ■

*Jazzive V., 7 år,
från South Carolina i
USA tycker om att besöka templet
med sina föräldrar, och hon älskar Jesus Kristus
våldigt mycket. Hon har som mål att lära sig
trosartiklarna innan hon döps.*

JAG KÄNDE ANDEN

En kväll knäböjde jag som alla andra kvällar vid min säng och bad innan jag gick och lade mig. Men den kvällen kände jag mig gladare efter att jag hade bett än någonsin tidigare. Jag kände den Helige Anden den kvällen.

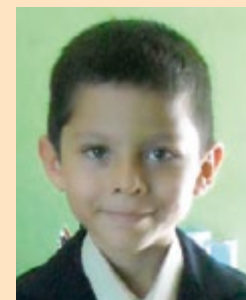
Lisa E., 12 år, Tyskland

Daniela M., 8 år, från Costa Rica tycker om att ha hemafton och vara tillsammans med sin familj. Hon tycker om att leka med sin bror Rodolpho. Hennes favoritfärg är chockrosa.

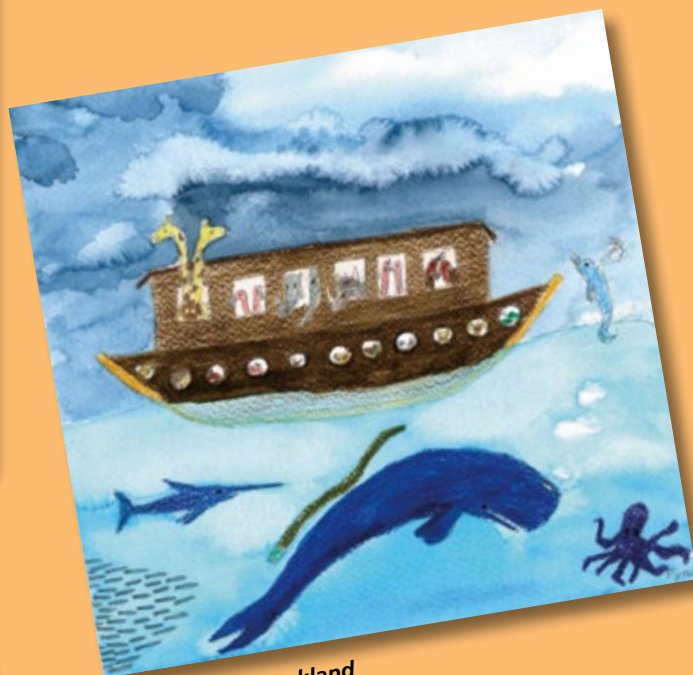
Rodolpho M., 6 år, tycker om att läsa i skrifterna om Jesu Kristi födelse. Hans favoritfärg är blå. Han älskar sina föräldrar eftersom de tar hand om honom och älskar honom.

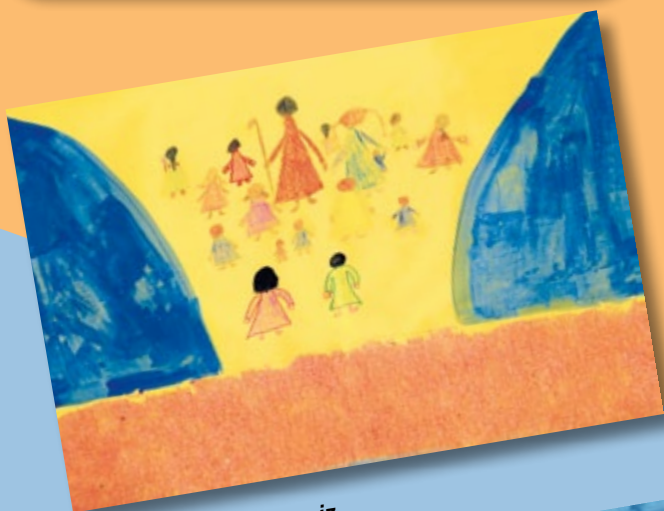
JAG KAN HA EN GOD KÄNSLA INOM MIG

När jag gör något som är fel säger jag förlåt och försöker bli bättre. När jag gör det som är rätt hjälper den Helige Anden mig att ha en god känsla inom mig. Jag vill alltid ha den här goda känslan inom mig. När Alma i Mormons bok gjorde något som var dåligt omvände han sig och gjorde det som var rätt. Han blev ett gott exempel.

**Jared Y., 5 år,
Västmalaysia**

Fynn S., 10 år, Tyskland

Valery R., 11 år, Schweiz

Juan G., 6 år, Ecuador

Om du vill skicka in något till Vår sida, skicka det då med e-post till liahona@ldschurch.org och skriv "Our Page" på ämnesraden. Varje bidrag måste innehålla barnets fullständiga namn, kön och ålder (måste vara mellan 3 och 12 år) samt föräldrarnas namn, församling eller gren och stav eller distrikt samt ett skriftligt tillstånd från föräldrarna (e-postmeddelande går bra) att publicera barnets foto och bidrag. Brev kan komma att förtydligas eller förkortas.

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

Min kropp är ett Guds tempel

"Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ... Guds tempel är heligt, och det templet är ni" (1 Korintierbrevet 3:16–17).

lämpligt och genom att hålla din kropp ren. Du bör också hålla sinnet och hjärtat rent genom att bara läsa, lyssna på och se på sådant som din himmelske Fader tycker om att du läser, lyssnar på och ser på. (Se Mina evangelieideal.)

När du har ett rent sinne och en ren kropp kan du få stora välsignelser. ■

Aktivitet

Hitta vägen genom labyrinten. När du kommer till en skylt väljer du ja eller nej beroende på vilket som hjälper dig att behandla din kropp som ett Guds tempel. Om du väljer rätt vägar så leder de dig till templet.

Rita bilder av fyra andra saker som är bra för dig. Klipp ut och sätt dina bilder över bilderna med bra val i labyrinten.

Vicki F. Matsumori

Blunda och föreställ dig en bild av ett tempel. Vilken färg har det? Hur stort är det? Har det några fönster? Finns det några spiror? Hur många?

Alla tempel i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är olika. Templet i Salt Lake City i Utah har grå granitväggar och sex spiror. Det ser inte likadant ut som templet i Cardston i Alberta i Kanada som har stenväggarna men inga spiror. Fastän varje tempel skiljer sig från de andra är alla vackra, och alla är byggda för samma ändamål. De är platser där särskilda ceremonier

utförs som behövs för att vi ska kunna återvända till vår himmelske Fader.

Du är som ett tempel. Du är olik alla andra men också du är ett hus för Guds ande — den Helige Anden. Aposteln Paulus sade: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ... Guds tempel är heligt, och det templet är ni" (1 Kor 3:16–17). Din kropp är ett tempel för din ande.

Precis som du behandlar tempel med respekt bör du behandla din kropp med respekt. Du kan göra det genom att följa Visdomsordet (se L&F 89), genom att klä dig

Jesus välsignar barnen

Diane L. Mangum

Jairus och hans hustru satt bredvid sin dotters säng och var oroliga. Deras dotter blev allt sjukare för varje timme som gick och de var rädda att hon skulle dö. De visste bara en sak till som de kunde göra för att hjälpa henne.

Jairus sprang ut på gatorna i Kapernaum för att försöka hitta Jesus från Nasaret. Jairus visste att Jesus hade botat människor. Kanske kunde Jesus komma och bota hans dotter.

Folk hade samlats nära sjön där Jesus hade klivit ur en båt. Jairus makade sig igenom folksamlingen tills han kom fram till Herren. Jairus föll på knä och sade till Jesus att hans dotter var sjuk och döende.

”Kom och lägg händerna på henne, så blir hon frisk och får leva”, vädjade Jairus.

Jesus sade ja och många människor följde efter dem.

En budbärare rusade fram till dem och sade till Jairus att hans dotter redan var död. Det var för sent för Jesus att komma och hjälpa henne. Jesus sade till Jairus: ”Var inte rädd. Tro endast.”

När de kom hem till Jairus var det många som grät och förde oväsen. Det var många människor inne i huset som skrek och grät av sorg.

Jesus gick in i huset och sade till dem att inte gråta, för flickan var inte död utan sov bara. Några av människorna skrattade åt Jesus. De visste att flickan hade dött.

Då skickade Jesus iväg alla högljudda människor. Han tog med sig Jairus och Jairus hustru och sina apostlar Petrus, Jakob och Johannes och gick in i rummet

JAIRUS

Jairus var en viktig man i Kapernaum. Han hade tillsyn över synagogan dit alla judarna i området gick för att dyrka Gud.

SÖRJANDE

När någon dog på Jesu tid betalade familjerna personer som kallades gråterskor för att de skulle komma hem till dem och gråta högt och spela sorglig musik på flöjt. En person begravdes inom 24 timmar efter att han eller hon hade dött.

där flickan låg på sängen.

Jesus tog flickan i handen och sade: "Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!"

Flickan steg upp. Hennes föräldrar var förbluffade och mycket glada. Deras dotter levde!

Det fanns andra tillfällen när Jesus botade och välsignade barn. En dag i Pereen hade många människor samlats runt Frälsaren och lyssnade medan han talade. Några hade tagit med sig sina barn för att de skulle få se Jesus och välsignas av honom.

Jesu lärjungar såg barnen och försökte skicka i väg dem. Jesus var upptagen med många personer, och barnen verkade inte vara viktiga. Men Jesus sade till lärjungarna: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty himmelriket tillhör sådana."

Sedan tog Jesus upp varje barn i famnen. Han lade händerna på varje barns huvud och välsignade dem. Jesus sade till de vuxna att de behövde vara lika ödmjuka som de små barnen. ■

Från Markus 5:21–24, 35–43; 10:13–16.

Hitta människor att undervisa

När missionärerna ber, studerar skriften och bär sitt vittnesbörd visar de sin lydnad och har rätt att få hjälp av Herren. Använd anvisningarna på bilden längst till höger för att hitta en familj som vill lära sig om evangeliet. Till exempel: När du ser att missionärerna ber så flyttar du dig till bilden till höger. ■

Start

Mål

Flytta dig åt höger

Flytta dig åt vänster

Flytta dig nedåt

-President Thomas S. Monson
Från generalkonferensen i april 2011

Bara ett enda mynt

Chad E. Phares

Baserad på en sann berättelse

"En tiondel åt dig är litet, när jag räknar allt som du har givit mig" ("Jag villigt ger mitt tionde", Lilla stjärnan, okt. 2006, s. LS13).

1. Daniel stirrade på myntet som låg på byrån. Han hade tittat på det under de senaste fem minuterna. Det såg inte ut att vara så mycket.

Daniel, är du klar att åka till kyrkan?

Ja, pappa. Jag kommer strax.

2. Daniel lade myntet i fickan och sprang i väg för att hinna ifatt sin familj.

3. När Daniel och hans familj kom till kyrkan hämtade han en tiondetalong och ett kuvert utanför biskopens kontor.

Pappa, kan du hjälpa mig att fylla i den här?

Javisst.

4. Hur mycket betalar du i tionde i dag?

Inte så mycket. Bara det här.

Daniel, är det här tio procent av pengarna du har förtjänat?

Ja.

Då är det som det ska.

5. Daniel klistrade igen kuvertet och gav tiondet till biskopen. Biskopen skakade hand med honom.

Daniel undrade om biskopen hade skakat hand med honom om han visste att det bara fanns ett enda mynt i kuvertet.

6. Jag är stolt över dig, Daniel. Att betala tionde är ett bra val.

Jag vet, pappa, men det var bara ett enda mynt.

7.

Man vet aldrig vad det myntet kommer att betala. Kanske betalar det en sida i en Mormons bok eller hjälper till att betala en av stenarna som används till att bygga ett tempel.

8. Daniel hade aldrig tänkt på tionde på det sättet förut. Han började tänka på alla sätt som hans tionde kunde hjälpa andra på.

Du har nog rätt, pappa. Jag är glad att jag kan betala tionde — även om det bara är ett enda mynt.

Hur tiondet används

Tiondet används till att hjälpa till med missionsarbetet, bygga tempel och möteshus, publicera skrifterna och mycket annat. Titta på bilderna av sådant som tiondet betalar. Ringa in bilden i varje kolumn som skiljer sig från de andra.

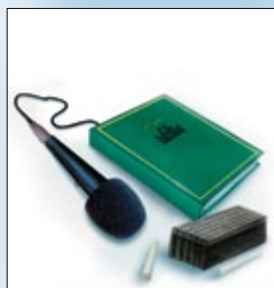
Missionsarbete

Tempel

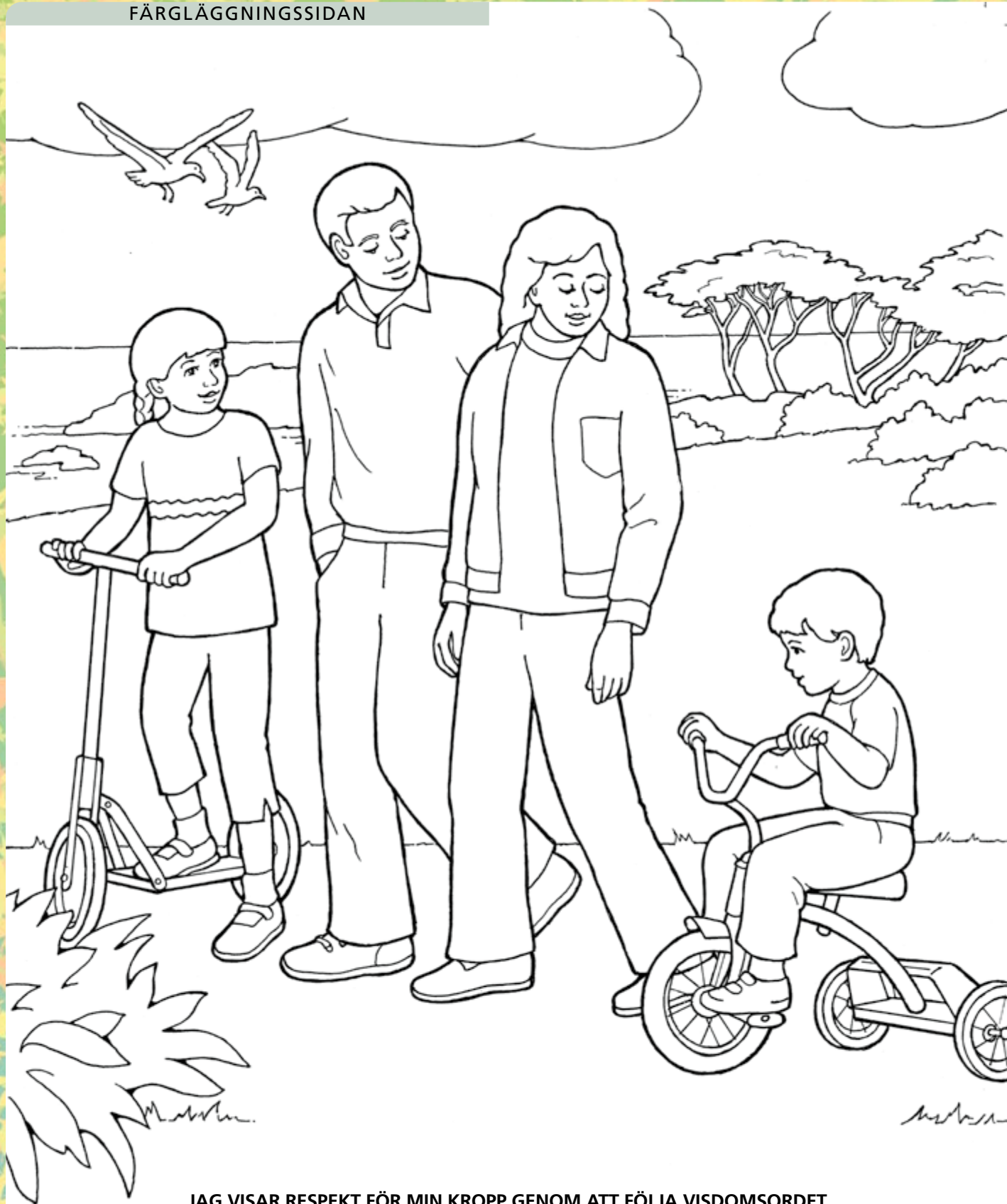
Möteshus

Skrifterna

TILL VÄNSTER: ILLUSTRATIONER JOE FLORES

JAG VISAR RESPEKT FÖR MIN KROPP GENOM ATT FÖLJA VISDOMSORDET

”Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ...
Guds tempel är heligt, och det templet är ni” (1 Korintierbrevet 3:16–17).

Liahona och **Ensign** fokuserar på Mormons bok i oktobernumret

Kyrkans tidningar publicerar emellanåt ett nummer med fokus på ett enda viktigt ämne. I år ägnas oktobernumret av *Liahona* och *Ensign* åt Mormons bok.

I det här numret tar man upp tre viktiga frågor: Vad är Mormons bok? Varför har vi Mormons bok? Vad betyder Mormons bok för mig?

Numret innehåller Mormons boks historia, medlemmars upplevelser med boken, förslag på skriftstudier och information om hur den kan tillämpas idag. Vittnesbörd och insikter om Mormons bok från de femton levande profeterna och apostlarna, liksom från alla tidigare presidenter för kyrkan, finns med i numret.

”Det finns styrka i vittnesbörden från dem som leder kyrkan”, säger Jenifer Greenwood, biträdande redaktionschef för *Liahona*. ”Deras vittnesbörd grundar sig på Mormons bok, vår religions slutsten. Vi har en stor önskan att medlemmarna ska känna dessa vittnesbörd.”

Medlemmarna uppmuntras att använda numret på två sätt, säger äldste Paul B. Pieper i de sjuttios kворum, verkställande chef för kyrkans studiekursavdelning.

”För det första bör medlemmar och missionärer läsa det för egen uppbyggelse och för att stärka

sitt vittnesbörd om Mormons bok”, säger han.

”För det andra bör de ge bort exemplar av numret till andra, även mindre aktiva medlemmar och ickemedlemmar.”

”Vi vill att det här numret ska vara en språngbräda för folk till att faktiskt öppna Mormons bok och bestämma sig för att läsa den”, säger syster Greenwood. ”Det är underbart att prata om Mormons bok, att läsa om Mormons bok

och lära sig mer om Mormons bok, men det är boken i sig som omvänder, som för människor närmare Gud.”

Mormons bok har bestått tidens, svårigheternas och vittnesbördens prov och är en viktig del av Jesu Kristi evangelium.

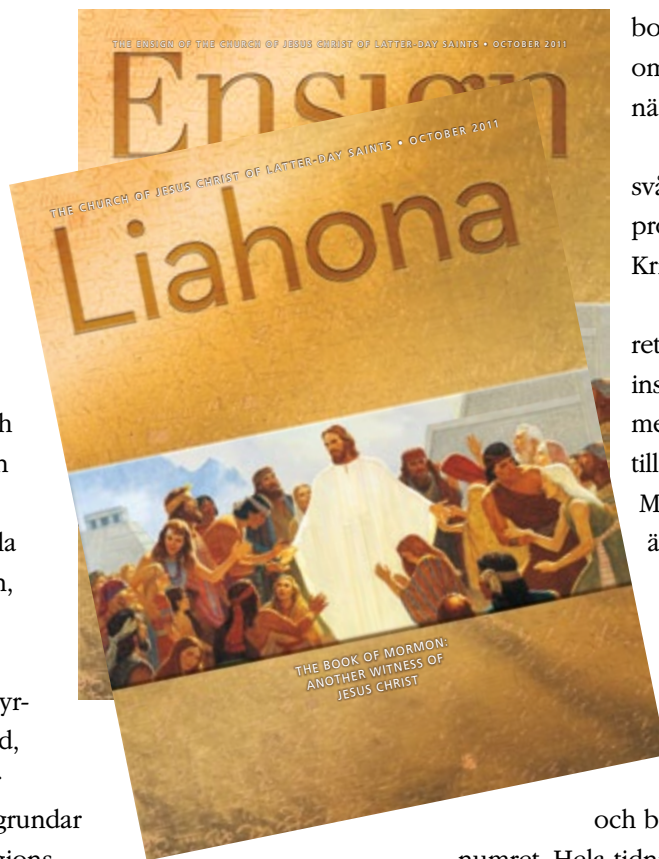
”Det här numret har förbättrats i förhoppningen att den ska inspirera familjer och enskilda medan de strävar efter att förstå, tillämpa och berätta för andra om Mormons boks lärdomar”, säger äldste Pieper.

Oktobernumret kommer att finnas på 42 språk. Alla medlemmar uppmuntras att läsa tidningen. Ytterligare 39 språk får del av budskapet från första presidentskapet

och besökslärnarnas budskap från

numret. Hela tidningen kommer också att finnas på många språk på webbsidorna för *Liahona* och *Ensign*.

Medlemmar som vill prenumerera, ge bort en prenumeration eller få extra exemplar av det här numret om Mormons bok kan besöka närmaste distributionsfilial eller gå till store.lds.org. ■

Oktobernumret av *Liahona* och *Ensign* fokuserar på Mormons bok.

Nya missionspresidenter kallade att tjäna

Kyrkan tillkännagav namnen på 127 nya missionspresidenter tidigare i år. De flesta påbörjade sin tre år långa kallelse i juli i år.

Mission	Ny president
Alaskamissionen Anchorage	N. Warren Clark
Albanienmissionen Tirana	Andrew M. Ford
Alpernamissionen tysktalande	Richard L. Miles
Argentinamissionen Buenos Aires Väst	Douglas B. Carter
Argentinamissionen Mendoza	Sergio E. Avila
Argentinamissionen Resistencia	Raymond S. Heyman
Argentinamissionen Rosario	Hugo L. Giuliani
Argentinamissionen Salta	Juan J. Levirino
Arizonamissionen Phoenix	R. Scott Taylor
Arizonamissionen Tucson	Roger E. Killpack
Arkansasmissionen Little Rock	Daniel Bay Gibbons
Baltiska missionen	Jeffrey G. Boswell
Beninmissionen Cotonou	Robert F. Weed
Boliviamissionen Cochabamba	Dan L. Dyer
Brasilienmissionen Brasília	Helcio L. Gaertner
Brasilienmissionen Florianopolis	J. Joel Fernandes
Brasilienmissionen Fortaleza	Francisco A. Souza
Brasilienmissionen Maceió	Mauricio G. Gonzaga
Brasilienmissionen Manaus	H. Moroni Klein
Brasilienmissionen Recife	Rubens C. Lanius
Brasilienmissionen Rio de Janeiro	Geraldo Lima
Brasilienmissionen Salvador	James W. Hart
Brasilienmissionen São Paulo Interlagos	R. Pacheco Pinho
Brasilienmissionen São Paulo Nord	Marcus H. Martins
Brasilienmissionen São Paulo Syd	John S. Tanner
Brasilienmissionen Vitória	J. Araújo Bezerra
Chilemissionen Concepción Syd	Oswaldo Martinez Carreño
Chilemissionen Osorno	John E. Rappleye
Chilemissionen Santiago Nord	Fred D. Essig
Colombiamissionen Cali	Jonathan M. Prince
Coloradomissionen Colorado Springs	J. Patrick Anderson
Coloradomissionen Denver Nord	Jerry M. Toombs
Demokratiska Republiken Kongomissionen Kinshasa	Brent L. Jameson
Dominikanska republikenmissionen Santo Domingo Väst	Raul Rodriguez Morel
Dominikanska republikenmissionen Santo Domingo Öst	Heriberto Hernandez
Ecuadormissionen Guayaquil Nord	Lizardo H. Amaya
Ecuadormissionen Quito	Bruce E. Ghent

Elfenbenskustmissionen Abidjan	Z. Dominique Dekaye
El Salvadormissionen San Salvador	David L. Glazier
El Salvadormissionen Santa Ana/ Belize	I. Poloski Cordon
Englandmissionen Manchester	Robert I. Preston
Fijimissionen Suva	Kenneth D. Klingler
Filippinernamissionen Angeles	David C. Martino
Filippinernamissionen Cebu	Evan A. Schmutz
Filippinernamissionen Davao	Ferdinand Pangan
Filippinernamissionen Manila	Lyle J. Stucki
Filippinernamissionen Olongapo	Roberto B. Querido
Filippinernamissionen Quezon City Nord	Dennis R. Sperry
Filippinernamissionen San Pablo	George E. Peterson
Filippinernamissionen Tacloban	Jose V. Andaya
Finlandmissionen Helsingfors	Douglas M. Rawlings
Floridamissionen Fort Lauderdale	Donald E. Anderson
Frankrikemissionen Paris	Franck Poznanski
Georgiamissionen Atlanta Nord	Mark A. Wolfert
Ghanamissionen Accra	Daniel K. Judd
Ghanamissionen Cape Coast	Jeffrey L. Shulz
Guatemalamissionen Centrala Guatemala City	M. Joseph Brough
Guatemalamissionen Guatemala City Nord	Edward D. Watts
Guatemalamissionen Guatemala City Syd	Larry Stay
Guatemalamissionen Quetzaltenango	Lewis Bautista
Hondurasmissionen Tegucigalpa	Carlos A. Hernandez
Japanmissionen Kobe	Richard G. Zinke
Japanmissionen Sapporo	Eric C. Evans
Japanmissionen Sendai	Gary D. Rasmussen
Kalifornienmissionen, Roseville	John G. Weston
Kalifornienmissionen Anaheim	Bradford C. Bowen
Kalifornienmissionen Arcadia	Jorge T. Becerra
Kalifornienmissionen Fresno	Larry Gelwix
Kalifornienmissionen Riverside	Paul F. Smart
Kalifornienmissionen Sacramento	H. Benson Lewis
Kalifornienmissionen San Diego	Paul N. Clayton
Kalifornienmissionen San Jose	W. Lincoln Watkins
Kalifornienmissionen Ventura	Fernando R. Castro
Kanadamissionen Vancouver	Karl M. Tillemann
Kap Verdemissionen Praia	Roberto F. Oliveira
Kentuckymissionen Louisville	W. Richards Woodbury
Koreamissionen Busan	Lynn A. Gilbert
Louisianamissionen Baton Rouge	Jim M. Wall
Mexikommissionen Mexico City Nord	J. Dana Call
Mexikommissionen Mexico City Sydöst	Raymundo Morales Barrera
Mexikommissionen Oaxaca	Enrique Leyva Jimenez

Mexikommissionen Puebla	Robert C. Reeves
Mexikommissionen Tijuana	Armando Carreón Rivera
Mexikommissionen Torreón	David Flores Villaseñor
Mexikommissionen Tuxtla Gutiérrez	Juan G. Cardenas Tamayo
Mexikommissionen Veracruz	Carlos W. Treviño
Michiganmissionen Lansing	Stephen H. Hess
Mikronesienmissionen Guam	Stephen F. Mecham
Minnesotamissionen Minneapolis	Jordan W. Clements
Missourimissionen Independence	Donald J. Keyes
Mongolietmissionen Ulaanbaatar	Jay D. Clark *
Nevadamissionen Las Vegas	Michael A. Neider
New Jerseymissionen Morristown	Jon M. Jeppson
Nigeriamissionen Lagos	Edward K. B. Karkari
Nigeriamissionen Port Harcourt	Philip K. Xaxagbe
Nya Zeelandmissionen Auckland	Paul N. Lekias
Nya Zeelandmissionen Wellington	Michael L. Kezerian
Ohiomissionen Columbus	Robert T. Nilsen
Oregonmissionen Eugene	Mark A. Young
Oregonmissionen Portland	C. Jeffery Morby
Pennsylvaniamissionen Pittsburgh	Clinton D. Topham
Perumissionen Chiclayo	Eduardo C. Risso
Perumissionen Lima Öst	Nelson Ardila Vásquez
Rumänienmissionen Bukarest	Ned C. Hill
Rysslandmissionen Jekaterinburg	E. Kent Rust
Rysslandmissionen Novosibirsk	Steven M. Petersen
Rysslandmissionen S:t Petersburg	Jon Beesley
Samoamissionen Apia	Johnny L. Leota
Slovenien/Kroatienmissionen	Edward B. Rowe
South Carolinamissionen Columbiainmissionen	Monte Holm
Sverigemissionen Stockholm	Gregory J. Newell
Sydafrikamissionen Johannesburg	S. Craig Omer
Sydafrikamissionen Kapstaden	Mark I. Wood
Tahitimissionen Papeete	Benjamin T. Sinjoux
Tennesseemissionen Knoxville	Richard A. Irion
Tennesseemissionen Nashville	William L. McKee
Texasmissionen Dallas	Devin G. Durrant
Texasmissionen Houston	John C. Pingree
Texasmissionen Houston Öst	Thomas J. Crawford
Texasmissionen Lubbock	Arnold R. Augustin
Tysklandmissionen Frankfurt	Lehi K. Schwartz
Ukrainamissionen Donetsk	Vladimir Campero
Ukrainamissionen Kiev	Jörg Klebingat
Washingtonmissionen Tacoma	Douglas W. Weaver
Venezuelamissionen Caracas	Vianey R. Villamizar
West Virginiamissionen Charleston	Bruce G. Pitt
Zambiamissionen Lusaka	Mikele R. Padovich ■

* Började verka i december 2010

Nya uppdrag inom områdespresidentskap

Första presidentskapet har tillkännaggett förändringar i områdesledarskapen som träder i kraft den 1 augusti 2011. Bland annat kallades äldste Tad R. Callister till presidentskapet för de sjuttios kvorum. Alla medlemmar i områdespresidentskapen tillhör de sjuttios första eller andra kvorum. ■

Presidentskapet för de sjuttios kvorum

Ronald A. Rasband
Hjälper till med alla områden

Steven E. Snow
1. Utah Nord
2. Utah Salt Lake City
3. Utah Syd

Walter F. González
4. Nordamerika Sydöst

L. Whitney Clayton
5. Nordamerika Nordväst
6. Nordamerika Väst

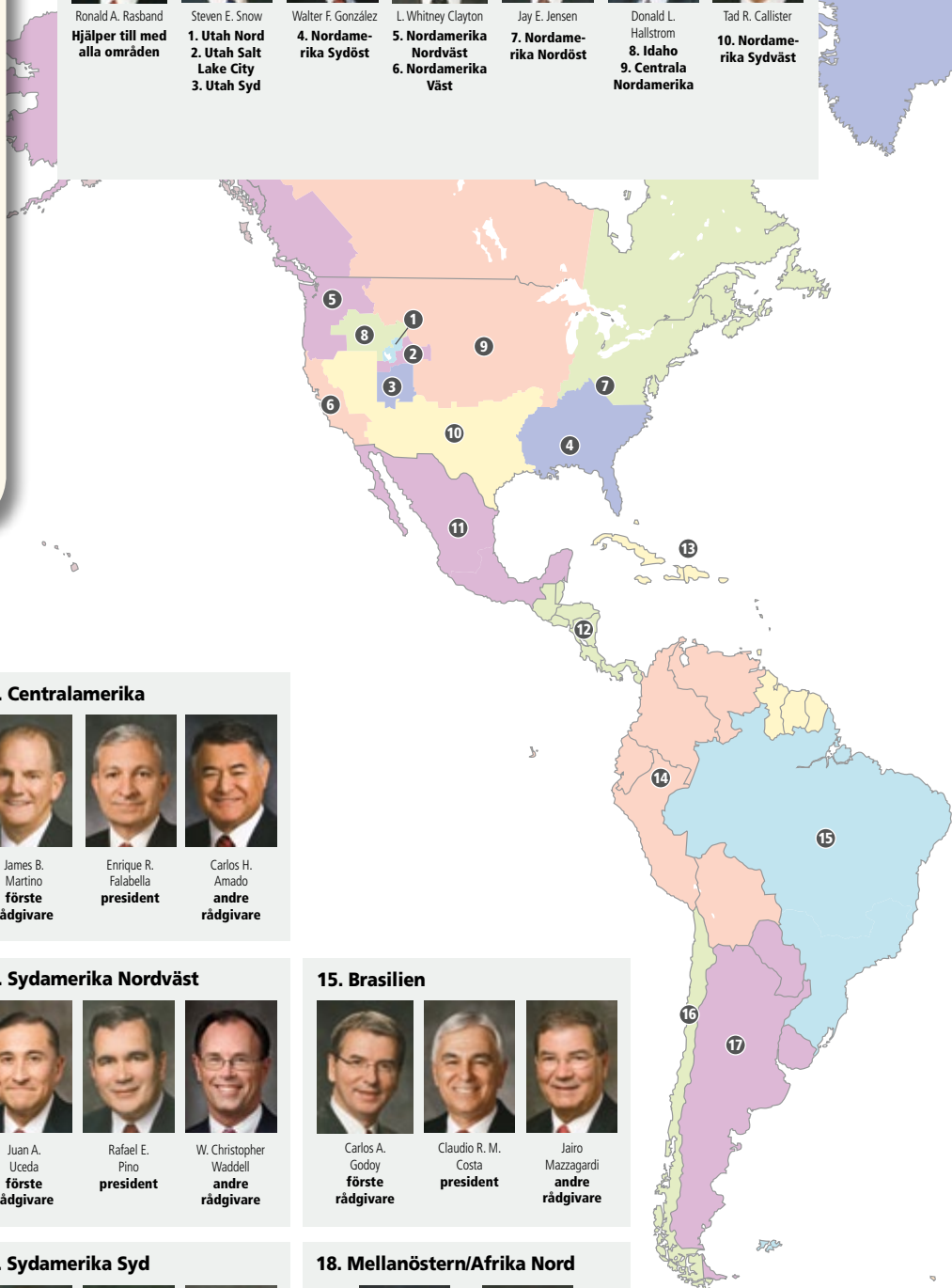
Jay E. Jensen
7. Nordamerika Nordöst

Donald L. Hallstrom
8. Idaho
9. Centrala Nordamerika

Tad R. Callister
10. Nordamerika Sydväst

11. Mexiko

Benjamin De Hoyos
förste rådgivare

Daniel L. Johnson
president

Octaviano Tenorio
andre rådgivare

12. Centralamerika

James B. Martino
förste rådgivare

Enrique R. Falabella
president

Carlos H. Amado
andre rådgivare

13. Västindien

Wilford W. Andersen
förste rådgivare

Francisco J. Viñas
president

J. Devn Cornish
andre rådgivare

14. Sydamerika Nordväst

Juan A. Uceda
förste rådgivare

Rafael E. Pino
president

W. Christopher Waddell
andre rådgivare

15. Brasilien

Carlos A. Godoy
förste rådgivare

Claudio R. M. Costa
president

Jairo Mazzagardi
andre rådgivare

16. Chile

Jorge F. Zeballos
förste rådgivare

Lawrence E. Corbridge
president

Kent F. Richards
andre rådgivare

17. Sydamerika Syd

Marcos A. Aidukaitis
förste rådgivare

Mervyn B. Arnold
president

Bradley D. Foster
andre rådgivare

18. Mellanöstern/Afrika Nord

Bruce D. Porter

Paul B. Pieper

Administreras från huvudkontoret

19. Europa

Gérald Causé
**förste
rådgivare**

Erich W. Kopischke
president

José A. Teixeira
**andre
rådgivare**

20. Europa Öst

Larry R. Lawrence
**förste
rådgivare**

Gregory A. Schwitzer
president

Randall K. Bennett
**andre
rådgivare**

21. Asien

Kent D. Watson
**förste
rådgivare**

Anthony D. Perkins
president

Gerrit W. Gong
**andre
rådgivare**

22. Asien Nord

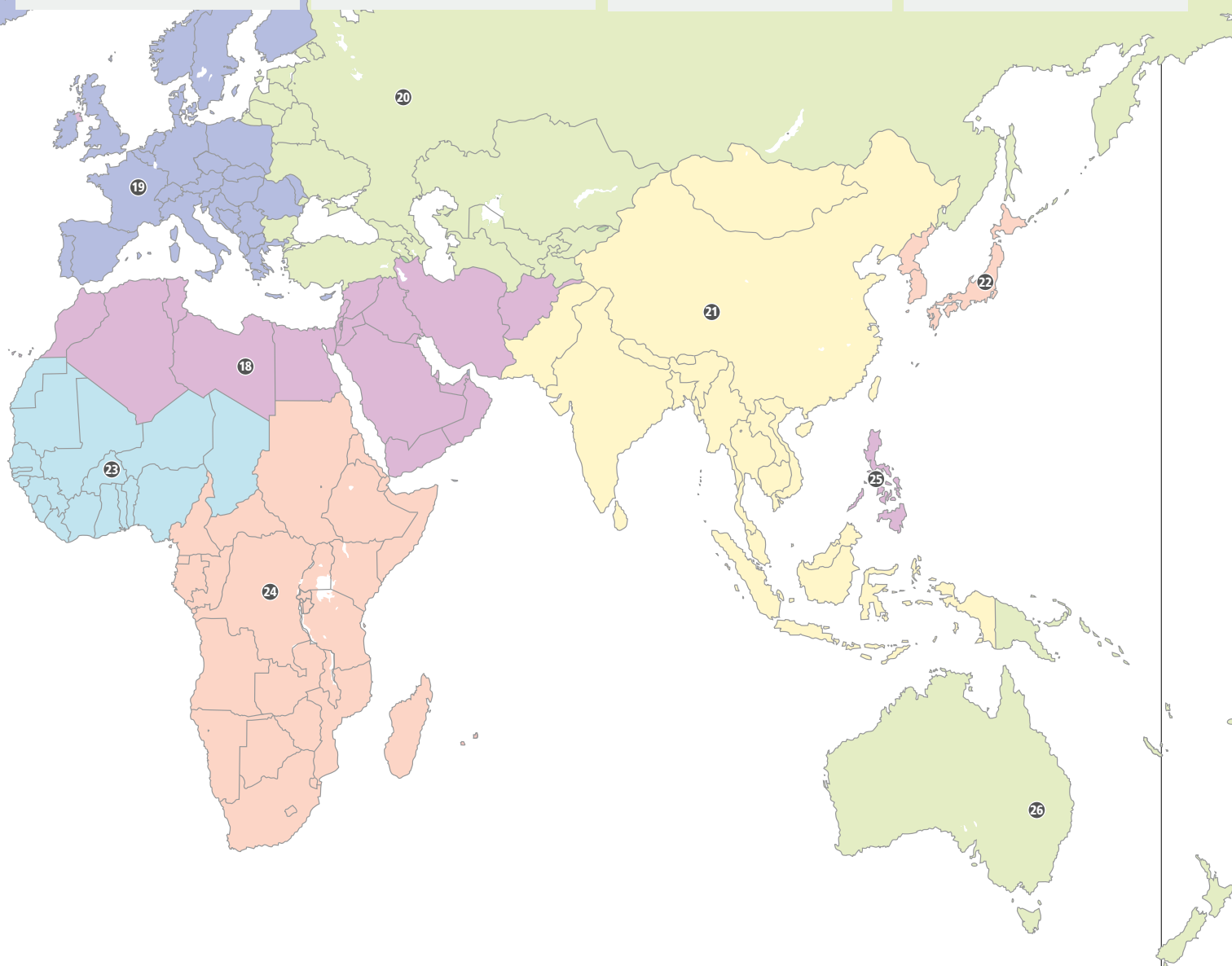
Michael T. Ringwood
**förste
rådgivare**

Gary E. Stevenson
president

Koichi Aoyagi
**andre
rådgivare**

23. Afrika Väst

Joseph W. Sitati
**förste
rådgivare**

John B. Dickson
president

LeGrand R. Curtis Jr.
**andre
rådgivare**

24. Afrika Sydöst

Ulisses Soares
**förste
rådgivare**

Dale G. Renlund
president

Carl B. Cook
**andre
rådgivare**

25. Filippinerna

Brent H. Nielson
**förste
rådgivare**

Michael John U. Teh
president

Ian S. Arden
**andre
rådgivare**

26. Stillahavsområdet

Kevin W. Pearson
**förste
rådgivare**

James J. Hamula
president

F. Michael Watson
**andre
rådgivare**

Kyrkan ändrar **missionsgränser**

För att bättre anpassa resurserna till ändrade behov har kyrkan bildat fem nya missioner och slagit ihop andra med grannmissioner under 2011. Antalet missioner världen över uppgår nu till 340.

Kyrkan har bildat följande missioner:

Beninmissionen Cotonou — bestående av Benin och Togo — bildades av en del av den tidigare Elfenbenskustenmissionen Abidjan.

Mexikomissionen Mexico City Sydöst har bildats av delar av Mexikomissionen Mexico City Öst, Mexikomissionen Mexico City Nordväst och Mexikomissionen Mexico City Syd.

Perumissionen Chiclayo bildades genom en sammanslagning av Perumissionen Piura och Perumissionen Trujillo.

Genom en delning av Filippinernamissionen Manila och Filippinernamissionen Quezon City bildades Filippinernamissionen Quezon City Nord.

Zambiamissionen Lusaka bildades genom en delning från Zimbabwemissionen Harare Mission och innefattar nu landet Malawi.

Följande missioner har slagits samman:

Kanadamissionen Toronto Öst och Kanadamissionen Toronto Väst slogs samman och bildade Kanadamissionen Toronto.

Connecticutmissionen Hartford införlivades med Massachusettsmissionen Boston.

Gränserna till Floridamissionen Jacksonville, Floridamissionen Tallahassee, Georgiamissionen Atlanta och South Carolinamissionen Columbia drogs om för att inkludera varsin del av den tidigare Georgiamissionen Macon.

Portugalmissionen Porto Mission blev en del av Portugalmissionen Lissabon.

Gränserna till Frankrikemissionen Paris och Frankrikemissionen Toulouse drogs om för att inkludera Schweizmissionen Genève. (Dessutom flyttades huvudkontoret för Frankrikemissionen Toulouse till Lyon och namnet på missionen ändrades till Frankrikemissionen Lyon.)

Gränserna till El Salvadormissionen San Salvador Öst och El Salvadormissionen San Salvador Väst/Belize drogs om. El Salvadormissionen San Salvador Öst är nu El Salvadormissionen San Salvador, och El Salvadormissionen San Salvador Väst är nu El Salvadormissionen Santa Ana/Belize. ■

Besök lds.org/church/news/2011-mission-boundary-changes för att se en karta över de nya missionerna.

Kyrkan fortsätter att bidra med hjälp i Japan

Efter den förödande jordbävningen som mätte 9,0 på richterskalan i Japan den 11 mars 2011 fortsätter kyrkan att bidra med förnödenheter och hjälp runtom i landet.

Över 150 ton förnödenheter från kyrkan har distribuerats: mat, vatten, filter, sängkläder, hygienpaket, kläder och bränsle. Över 7 000 medlemmar i kyrkan har donerat 60 000 arbetstimmar i hjälpinsatser.

Nio miljoner uppteckningar från Ungern har lagts till i FamilySearch

Av de 11,5 miljoner internationella uppteckningar som lagts till i FamilySearch i mars kommer 9 miljoner från Ungern.

De nio miljoner redan indexerade uppteckningarna var en av tre delar ungerska uppteckningar som kommer att publiceras under nästa år. Förutom dessa uppteckningar finns nu nya projekt från Ungern tillgängliga på FamilySearch som volontärer kan indexera. ■

BREV TILL REDAKTIONEN

Liahona har svaren

Liahona har varit till stor välsignelse för mig, för min familj och för alla som jag har tillfälle att prata med om kyrkan. När jag behöver vägledning vänder jag mig till *Liahona*, och jag hittar alltid svaren jag behöver. *Liahona* på internet är också underbar — den hjälper mig förbereda tal och lektioner och jag sparar därigenom timmar av efterforskningsarbete.

Maurilio Braz Santana, Brasilien

En guide för dem som söker

Varje månad när jag läser *Liahona* ger den mig något mer än vad jag hade innan. Den påminner mig om Frälsarens kärlek till mig och hjälper mig bli bättre. Jag vet att den här tidningen är till hjälp för dem som uppriktigt söker vägledning.

Ange-Lorraine Kouadio, Elfenbenskusten

Känner Anden genom Sista dagars heliga berättar

Liahona blir bättre och bättre för varje månad. Jag blir så glad när den kommer för jag vet med säkerhet att jag kommer att hitta inspirerande budskap i den. Jag tycker särskilt mycket om Sista dagars heliga berättar. Jag känner Anden när jag läser om dem som övervinner svårigheter och frestelser genom Återlösarens exempel och lärdomar.

Sheila Uamba, Mozambique

Skicka dina kommentarer eller förslag till liahona@ldschurch.org. Breven kan komma att förkortas eller förtydligas. ■

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

”En ståndaktig pionjär, många väl-

signade generationer”, sidan 16: När du återger artikeln för familjen kan ni prata om hur Saras exempel påverkade hennes far. Samtala om hur ert exempel kan påverka folk runtomkring er på gott eller på ont. Sätt upp som mål att vara en ”ståndaktig pionjär” varje dag.

”Frågade han mig verkligen det?”

sidan 42: Medan ni går igenom artikeln kan ni belysa och jämföra bekymren som kyrkans medlemmar har när det gäller en ny kallelse. Läs president Monsons citat och samtala sedan om hur man kan inbjuda vår himmelske Faders hjälp när man ska utföra sina ansvarsuppgifter. Ni kan gå igenom resurserna som listas under ”Hämta hjälp från andra resurser”.

”Den enda sanna och levande kyrkan”,

sidan 48: Ni kan ta upp äldste Oaks tre grunddrag som gör Jesu Kristi Kyrka av

Sista Dagars

Heliga till den enda sanna och levande kyrkan på jorden.

Samtala om varje grunddrag och hur det välsignar er familj. Ni kan göra ett rollspel om hur familjen kan vittna om dessa grunddrag för personer som har en annan tro.

”Spegelbilder”, sidan 60: När ni har läst artikeln tillsammans kan varje familjemedlem få titta i en spegel och berätta vad han eller hon ser. Hjälpt varje person inse att han eller hon tittar på ett barn till vår himmelske Fader. Ni kan samtala och bära vittnesbörd om hur mycket han älskar var och en av oss och hur viktigt det är att vi litar på honom. Ni kan läsa följande tillsammans: Psaltaren 56:4 och Första Korintierbrevet 2:9.

En vittnesbördslektion

När min man och jag var nygifta var jag orolig för att hemaftnarna med bara vi två skulle bli konstiga och enformiga. Jag trodde att vi snart skulle få slut på ämnen att undervisa varandra om. Men min make överraskade mig under vår första måndagskväll med att säga: ”Jag vill bära mitt vittnesbörd.” Han bar sitt vittnesbörd om Frälsaren och om äktenskapet. Efter hans vittnesbörd bar jag mitt. Det var en kväll jag alltid ska bevara i hjärtat. Fastän han inte kände till min oro för hemaftonen så kom han med en lösning, och jag upptäckte att varje hemafton var en andlig upplevelse att se fram emot.

Alltsedan dess har vi haft som tradition att bära vittnesbörd för varandra under hemaftnarna. Nu har vi en liten flicka som vi anpassar lektionerna till, men vi missar inte att bära våra vittnesbörd. Jag ser fram emot dagen när jag kan höra mina barns vittnesbörd och när jag kan undervisa dem om varför det är viktigt att ha ett vittnesbörd. ■

Heidi Icleanu, Kentucky, USA

LIKNELSEN OM BANANTRÄDET

Anton T. Kumarasamy

Berättat för Linda J. Later

Bananträd är vanliga där jag bor i Sri Lanka. De har mjuka stammar som är lätta att skära i med kniv, men det är ingen som skadar bananträdet eftersom det ger så god frukt.

För många år sedan när jag var liten kom en hemsk storm. När den äntligen var över gick jag ut och såg att ett av våra bananträd hade blåst omkull. Det hade dragits upp med rötterna och bladen var borta. Jag tänkte att det skulle vara roligt att skära i det omkullvälta trädet så jag gick in i huset och hämtade en kniv. Men just när jag skulle börja skära stoppade farfar mig.

"Du får inte skada bananträdet", sade han.

"Varför inte då?" frågade jag. "Vi har ingen nytta av det längre, och det skulle vara skoj att göra det."

Farfar sade inget men vinkade till mig att följa med honom. Han sade att jag skulle skära till en stor pinne. Sedan gick han med mig till trädgården där bananträdet låg. Fastän det verkade meningslöst började vi räta upp det. När stammen stod rakt upp stöttade vi det bräckliga trädet med pinnen.

"Anton", sade farfar, "jag vill att du ska titta på det här bananträdet varje dag och se till att det står upprätt. Du behöver vattna det och ge det näring varje dag."

Det storm-skadade bananträdet verkade vara döende. Men med lite kärlek, omsorg och daglig näring återhämtade det sig och gav till och med frukt.

Så varje morgon tittade jag till bananträdet för att se om stammen stod rakt upp. Varje dag fyllde jag en hink vatten och hällde det försiktigt runt rötterna. Jag var flitig med att ge trädet den näring det behövde.

Snart började trädet blomma och en kort tid senare kom det bananer. När frukten var mogen gav farfar en banan till varje familjemedlem.

Jag kände mig glad när jag såg dem skala och äta dem. Inga bananer har någonsin varit så goda som de, och jag gladdde mig åt att se min familj njuta av dem.

Detta hände för många år sedan, långt innan jag fann Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Men det jag lärde mig medan jag tog hand om bananträdet kan tillämpas på mitt liv i dag. Både i mina kallelser i kyrkan och i mitt arbete som läkare träffar jag ofta personer i svåra situationer. Liksom bananträdet är de här personerna bortglömda, berövade sin skönhet och förlorade — också i sina egna ögon. När jag är nära att ge upp hoppet om dem tänker jag på hur söt frukten var på bananträdet och får modet att räta upp dem, stötta dem, ge dem näring och ta hand om dem dagligen som Frälsaren skulle ha gjort.

Bananerna min familj åt var söta, men Mormons bok berättar om en annan slags frukt — en som är "mycket söt" och "mer begärlig än all annan frukt" (se 1 Nephi 8:11–12). Vi blir glada av att hjälpa dem som kämpar för att hitta sin väg genom mörkrets dimma och hjälpa dem få del av den frukt som är sötare än allt annat — det eviga livets frukt. ■

Första blomman, av Annie Henrie

*"Jesus sade till dem: 'Ännu en kort tid är ljuset
ibland er. Vandra medan ni har ljuset, så att
mörkret inte övervinner er. Den som vandrar i*

mörkret vet inte vart han går.

*Tro på ljuset, medan ni har ljuset, så att ni blir
ljusets barn'" (Johannes 12:35–36).*

Vad håller livet i balans?

Äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum ger fyra förslag på hur kyrkans medlemmar kan skapa ett balanserat, rättfärdigt liv:

1. Hålla sina underbara fysiska kroppar rena och heliga som Guds tempel.
2. Ge företräde åt andlig kunskap och kunskap från Gud.
3. Vara en pålitlig generation och använda eviga evangeliesanningar som grund för att etablera normer och värderingar.
4. Söka kunskap i de eviga sanningar som finns i de heliga skrifterna.

Se "Traditionen att leva ett balanserat och rättfärdigt liv", sidan 30.

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Tacksamhet och glädje

Äldste Christian H. Fingerle, Tyskland

Områdessjuttio

För några år sedan var jag på en affärsresa i ett europeiskt land där kyrkan inte hade varit etablerad så länge. Jag fick möjlighet att sova över hos en familj som hade tagit emot Jesu Kristi återställda evangelium och där barnen nu fostrades i tron. Efter en lång dags arbete längtade jag efter att gå och lägga mig. Fadern kallade samman familjen i vardagsrummet, där min säng skulle vara, för att läsa skrifterna tillsammans med dem. Det var rena nöjet att se familjen sätta sig ner tillsammans och turas om att läsa längre avsnitt i Gamla testamentet och sedan berätta för varandra vad de tänkte om avsnitten.¹ Familjens hängivenhet fascinerade mig och gav upphov till frågan vilken effekt de här gemensamma ansträngningarna skulle ha i framtiden.

Allteftersom tiden gick kunde jag på avstånd betrakta den äldste sonens utveckling. Några veckor innan han var klar med sin skolgång utexaminerades han också från seminariet som han fått daglig undervisning i av sin mor. Han verkade som missionär utomlands i ett spansktalande land. Hans missionspresident berättade om hans stora förmåga och iver över

Äldste Christian H. Fingerle

att beröra människor när han undervisade. En kort tid efter att han kommit hem igen bad han sitt livs stora kärlek om hennes hand. Min hustru Sibylle och jag närvarade vid deras besegling i templet i Frankfurt. Slutligen såg jag ett historiskt fotografi av det unga gifta paret som tagits medan han verkade som grenspresident i sitt hemlands huvudstad, där de står bredvid en besökande Herrens apostel.

Ur de omtänksamma föräldrarnas synvinkel verkade det vara uppfyllelsen av profeten Jesajas oerhörda löfte: "Och på den dagen skall du säga: O Herre, jag vill prisa dig. Fastän du var vred på mig har din

vrede vänts bort, och du tröstade mig. Se, Gud är min frälsning, jag skall förtrösta och inte frukta, ty Herren Jehova är min styrka och min sång, och han har även blivit min frälsning. Därför skall ni med fröjd ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor. Och på den dagen skall ni säga: Prisa Herren, åkalla hans namn, förkunna hans gärningar bland folken, kungör att hans namn är upphöjt. Lovsjung Herren, ty han har gjort härliga ting. Detta är känt över hela jorden. Ropa högt och jubla, ni Sions invånare, ty stor är Israels Helige mitt ibland er."²

När vi begrundar dessa lärdomar och principer kan följande frågor vara inspirerande:

- Finns det mer jag kan vara tacksam mot Herren för?
- Finns det sådant i mitt liv som jag bör ändra på för att göra rättvisa åt min kärleksfulle himmelske Faders förhoppningar?³
- Kan jag på ett effektivare sätt inbjuda Herren att trösta och återlösa mig?
- Hur kan jag få större tro på Gud så att jag inte är orolig eller rädd?⁴
- Vilka beslut skulle uppfriska min trötta själ?⁵

Vi lever i en speciell tid när många profetior håller på att uppfyllas.⁶ Jag är glad över alla

möjligheter som nu finns att ge betydande bidrag.⁷

Utdelningskort⁸ finns på många olika språk och hjälper till att sprida evangeliet till våra medmänniskor med annan kulturell bakgrund.⁹

På den nya webbsidan *Helping in the Vineyard*¹⁰ kan medlemmar och vänner till kyrkan aktivt hjälpa till genom att översätta texter, behandla multimedia och indexera släktforskningsdokument.

EFY,¹¹ den speciella flerstavs-aktiviteten för ungdomar, inspirerar och förändrar livet för tusentals ungdomar i och utanför kyrkan, från Italien till Island, från Portugal till Polen och från Kap Verdeöarna till Kroatien.

Allteftersom tempel fortsätter att byggas i Europa kommer fler och fler att bo tillräckligt nära för att tillsammans med nära och kära delta i frälsningsarbetet.

Vem är då inte tacksam och fylld av glädje? ■

SLUTNOTER:

1. Jämför med Josua 1:8: "Låt inte denna lagbok vara skild från din mun. Tänk på den både dag och natt, så att du håller fast vid och följer allt som är skrivet i den. Då skall du lyckas i det du företar dig, och då skall du ha framgång."
2. 2 Nephi 22; se också Jesaja 12.
3. Förutom andäktigt självrannsakan kan det också vara bra att be sin maka, sina föräldrar eller en god vän om råd.
4. Se Joh 14:27.
5. www.lds.org/si
6. 3 Nephi 1:13.
7. Matt 24:14.
8. Se den korta filmen *Use the pass-along cards* på den nationella webbsidan www.kirche-jesu-christi.org
9. Matt 25:35.
10. <http://vineyard.lds.org>
11. www.efy-europe.org

LOKALA NYHETER

Åren i seminariet och institutet

Efter 33 år som heltidsanställd lärare, ledare och koordinator inom seminarie- och institutprogrammet i Sverige, lämnar nu Erik Nilsson över ansvaret till Louis Herrey.

Lokala sidorna har bätt Erik Nilsson att sammanfatta sin tid inom seminariet och institutet. Han var med då det nya seminarieprogrammet började i Sverige 1973 och har följt utvecklingen sedan dess.

Så här berättar *Erik Nilsson*:

Det började 1973

I augusti 1972 när jag återvände från missionsfältet i Sverigemissionen kände jag att det fattades något av andlig karaktär för ungdomarna. Efter ett halvår kontaktades jag av Håkan Palm som berättade om ett nytt program som skulle börja i Sverige. Det kallades för "seminarieprogrammet". Ett studieprogram som riktade sig till ungdomar 14-30 år. Den första kursen var Nya testamentet. Håkan Palm var kallad som koordinator och ansvarig för programmet i Sverige under Ole Podhorny i Norge som var ansvarig för Norden. Jag kallades som supervisor i Sundsvalls distrikt där jag då bodde och arbetade som lärare i Sollefteå. I Sollefteå fanns inga elever då men en lärarstuderande i Härmösand, Lena Tingell, blev min första elev på distans. Hon är nu min älskade hustru sedan år 1975. Visst är Herrens vägar förunderliga!

Programmet var länge enbart ett hemstudieprogram. Tanken var att eleverna skulle stiga upp, be Fadern om Andens vägledning och sedan studera dagens stycke i skrifterna och i elevens studievägledning. De skulle även lära sig de tillhörande

Erik Nilsson slutar efter 33 år som seminarie- och institutkoordinator i Sverige.

FOTO LOUIS HERREY

nyckelskriftställena en stund varje vardagsmorgon. Programmet togs emot med stor entusiasm och uppmuntrades med olika roliga evenemang.

Många ungdomar har stärkt sin tro och fått egna vittnesbörd och en del har även anslutit sig till kyrkan med hjälp av erfarenheter från seminariet.

Institutet började 1975

En avgörande utveckling av programmet var när den stora gruppen delades i två 14-17 år och 18-30 år. Den äldre gruppen erbjöds att delta i Institutet, som riktade sig främst till gymnasie- och högskolestuderande. I Sverige inkluderades alla unga ensamstående vuxna. Den första kursen var i Mormons bok. Tilläggs materialet fyllde två A4-pärmar!

Heltidsanställning 1977

Kyrkans utbildningsråd i Salt Lake City beslutade 1977 att anställa en man på heltid i Sverige. Efter en anställningsintervju av äldste Joseph B. Wirthlin godkände president Spencer W. Kimball att jag skulle anställas inom Church Educational System på heltid med ansvar för Sverige.

Ett nytt blad vändes i mitt liv. Jag var då gift med Lena. Vi hade ett barn och väntade vårt andra. Vi ombads att flytta till Stockholm eftersom de flesta eleverna fanns där. Det var med blandade känslor jag lämnade mina föräldrar och hemmet på Övergård i Sollefteå med min lilla familj för att bosätta mig i Västerhaninge. Jag har hela mitt liv älskat min Frälsare, hans evangelium och möjligheterna att tjäna i hans kyrka och detta uppvägde saknaden. Vi skulle komma att flytta fem gånger och få fyra barn till innan vi kom till Kungsbacka där vi nu bor sedan tolv år tillbaka.

Två heltidsanställda i CES i Sverige 1978

1978 beslutade Kyrkans utbildningsråd att ännu en man skulle anställas i Sverige med lokalisering

i Göteborg. Arne Hedberg anställdes, och landet delades upp i två delar. Förutom det institut som fanns i Stockholm fick nu Göteborg ett flerförsamlingsinstitut. I tre omgångar därefter fick jag åter ansvaret för hela landet beroende på Arne Hedbergs heltidskallelser i kyrkan eller uppdrag inom CES, vilket med tiden kom att kallas Kyrkans utbildningsverksamhet (KUV) och senare Kyrkans seminarier och institut.

Fokusering på undervisning

Ibland har jag mött kommentarer som: "Vilket underbart jobb du har att få sitta och studera skrifterna hela dagarna och få betalt för det!" Jag vill ta chansen att slå hål på den myten. Arbetet har bestått av fyra huvuddelar:

Den första prioriteringen har alltid varit *undervisning*. Förberedelserna för att undervisa, både lärare och elever, har tagit mycket tid. En viktig del av förberedelsen att undervisa om skrifterna är att studera dem. Jag utbildade mig till lärare och tycker det är spännande att förbereda och leda lektioner. I min patriarkaliska välsignelse tillkännages undervisning som en andlig gåva jag fått, men det kommer inte utan ansträngning.

Den andra delen var att besöka lärare, prästdömsledare, delta i olika typer av råd och liknande. I den här delen lägger jag också de *utbildningar* som jag själv varit på tillsammans med kollegor i Norden och Europa.

Den tredje delen är *resor*. Till att börja med reste jag runt i Sverige i bil och i viss mån med flyg. Senare år har det blivit mest tåg. Det är trevligt att resa men efter mer än 30 år av resande blir man rätt mätt på det.

Den fjärde delen av arbetet har varit *administration*. Jag känner djup tacksamhet till de sekreterare som hjälpt mig under dessa år: Lena Nilsson, Olga Haikonen, Ulla Källgren, Marcus Geuken, Tomas Nilsson och nu senast Mary Malm. De har inte skött all administration men det som de bidrog med var till mycket stor hjälp.

Morgonseminarium

Ett viktigt steg i seminariets utveckling var när vi började morgonseminariet. Den första klassen i Sverige som inte var i ett hem organiserades i Jönköping. Detta gav ungdomarna möjlighet att träffas ofta, stärka gemenskapen och sina vittnesbörd och förbereda sig för dagens utmaningar.

Områdespresidentskapet i Europa har nu satt upp ett viktigt mål att dagligt seminarium skall finnas tillgängligt för alla seminarieelever i Europa. Ansträngningar görs för att eleverna på olika sätt ska få daglig undervisning, till exempel på hemaftnar, lektioner i kyrkan, via internet osv.

Våra ungdomar ställs under allt mer negativt tryck och Herren vill ge dem allt det stöd som de behöver för att klara av sin resa tillbaka till sitt himmelska hem.

Centrer för unga vuxna

En annan viktig förändring var äldste L Tom Perrys introduktion av "Institute Outreach Program" för unga vuxna i Europa. "Outreach Centers" som nu heter "centrer för unga vuxna" skapades. Med institutet som bas började man mer kraftfullt nå ut till fler unga vuxna både inom och utanför kyrkan.

Kyrkans medverkan på Släktforscardagarna

Anne-Sofie Wihlman

När ni läser detta närmar vi oss Släktforscardagarna som hålls i Norrköping för 25:e året. Kyrkan deltar även i år med en stor monter. Släktforscardagarna 2011 hålls på Louis de Geer konferenscenter i centrala Norrköping mellan den 26 och 28 augusti. Det är öppet för allmänheten lördagen den 27 augusti mellan klockan 9.00 och 17.00 samt på söndagen den

28 augusti mellan klockan 9.00 och 16.00. Ett sextital utställare är anmälda i skrivande stund, och det kommer att finnas mycket intressant att se och lära. För närmare information om kyrkans medverkan kan man kontakta Birgitta och Bo G. Wennerlund (tel 08-500 655 42 eller 0727-452 549). De uppmanar alla intresserade medlemmar att komma och besöka detta evenemang som

En framtid fylld med nya möjligheter

Det har varit ett stort privilegium att under 33 år få vara en liten del i mångas liv och få känna en gemenskap med vår Frälsare i detta arbete. Det känns lite vemodigt ibland att sluta men det känns rätt och gott att yngre krafter tar över.

Jag är make, far, svärfar, morfar och farfar till underbara människor. Nu kan jag ge dem en stor del av min tid liksom släktingar och vänner. Jag har förfäder som behöver mig och som jag behöver. Det finns många ungdomar och en del äldre som behöver patriarkaliska välsignelser under mina händer. Det finns bröder och systrar både i vår värld och i andarnas värld som behöver beseglas eller vigas för evigt av mig. Jag har hus och trädgård som behöver mig, musikinstrument och foton som längtar efter att användas och bearbetas. Jag och min hustru har vänner som vi dansar folkdans med. Min korg är fylld med möjligheter och välsignelser.

Jag känner mig rikt välsignad av Herrens hand och ser den spännande framtiden an med förtröstan. ■

Erik Nilsson verkar som patriark i Göteborgs stav och som beseglare i templet i Stockholm. Red. anm.

innehåller så mycket av både information och upplevelser. Se också evenemangets hemsida www.sfd2011.se. Arrangör är Sveriges Släktforskarförbund. Släktforscardagarna hölls förra året i Örebro och besöktes då av över 5 000 personer. Leroy Billberg ansvarade för kyrkans medverkan och Sven Luthman, Örebro församling, var med i organisationskommittén för hela

FOTO ANNESOFIE WIHLMAN

Utställningshallen i Örebro med Släktforscardagarna i full gång förra året — förhoppningen är att lika många kommer i år till Norrköping.

evenemanget. Kyrkans stora monter befann sig mitt i mässhallen och många av besökarna stannade till där och fick information av cirka 15 medlemmar om Family Search och indexeringsarbetet. Datorer fanns på plats och informationsmaterial med mera. Det hela var mycket välordnat tack vare många medlemmars medverkan i förberedelser och genomförande.

Medlemmar hjälpte också till med det praktiska under evenemanget. Marianne Manell satt tillsammans med andra släktforskare vid datorer och hjälpte besökare med släktforskningsproblem.

Geoffrey Fröberg Morris från Family History Department i Salt Lake City fanns också vid kyrkans monter tillsammans med sin kollega Jeff Svare. Family History

Department har cirka 180 olika "collection projects" över hela världen, varav indexeringen är det största projektet (cirka 350 personer arbetar där med detta). Geoffrey Fröberg Morris bedömer att indexeringen är en lika stor utveckling av släktforskningen som när mikrofilmen kom, och att detta arbete är möjligt för alla att delta i. Han höll också ett speciellt föredrag om indexeringsarbetet och samarbetet med SVAR senare under Släktforscardagarna.

Släktforscardagarna är en sann guldgruva för oss medlemmar och släktforskningen är en otroligt fin missionär för kyrkan. Förhoppningen är att Släktforscardagarna i Norrköping ska bli lika bra som Örebro-dagarna! ■

Renovering av Borås kapell och chilifest

Eije Näsström, Borås

Helrenovering av kapell blir ibland nödvändigt. Borås kapell är just nu föremål för en sådan åtgärd och det enda som fortfarande fungerar i kapellet är MLS (datorprogram för medlemsuppteckningar). Den övriga verksamheten har för cirka ett år flyttats till Erikslundsskolan som ligger granne med Knalleland. Det var lite trögt i inledningsskedet och i vissa avseenden inte så stimulerande miljö. Då behövdes det uppmuntran och det var vad biskop Ralph Murray åstadkom genom att trots allt ordna den årliga "Chili-festen".

En sådan fest i Borås församling innebär att man tidigt en lördagsförmiddag samlas och gör en lagom lång promenad i naturen. I år bar det av till trakterna runt Björbostugan på Rya åsar strax norr om stan. Naturälskare och andra friskusar i alla åldrar gjorde den uppfriskande turen på promenadvägar där mycket snö fortfarande låg kvar och var en särskild utmaning för familjer med barnvagn. Längs vägen kom man också till skidbackar där många visade sina ungdomliga talanger att åka pulka.

Biskop Murray avstod från promenaden och uppehöll sig tillsammans med några medhjälpare i Eriklundsskolans kök där han kokade tre sorters chili — extra stark, medelstark och vegetabilisk. Det blev stor åtgång när vandrarna "släpade" sig tillbaka från rya åsar till skolans matsal. Vi kunde alla konstatera att biskop Murray också är en mästerlig kock.

Nu tar medlemmarna nya friska tag med tillväxten i församlingen. ■

Nya sessionstider i templet i Västerhaninge

Anne-Sofie Wihlman

Tempelpresidentskapet vill påminna om att nya sessionstider nu gäller i templet. På tisdagar och fredagar har sessionen klockan 17.00 tagits bort och istället hålls sessioner klockan 18.00, 19.00 och kl 20.00.

Beseglingssessioner hålls tisdag och fredag klockan 13.00 och 20.00, onsdag och torsdag klockan 13.00 samt lördag klockan 12.00. Dopsessioner hålls tisdag-fredag klockan 15.00 samt lördag klockan 10.00. Templet önskar få anmälan i förväg om man planerar att delta i dessa sessioner.

Tempelpresidentskapet hälsar medlemmarna välkomna till templet och hoppas att de nya tiderna kommer att underlätta för medlemmarna att komma dit. ■

Lokala nyheter

Du är välkommen att skicka in nyhetsartiklar och foton till *Lokala nyheter*.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Nyhetsartiklar bör vara korta, cirka 600, 250 eller 75 ord.

Nyhetsartiklar bör skickas in senast två veckor efter händelsen.

Skicka artiklarna till:

Eivor Hagman,

Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Tel. 036-719663

För Stockholmsområdet:

Anne-Sofie Wihlman,

Färnebogatan 2 A, 723 42 Västerås

E-post: asw@bredband.net ■

NATHALIE BAZURTO

Louisiana Bazurto, Gubbängens församling

Nu när jag är 15 år har jag verkligen vuxit i min tro. Jag har utvecklats som person och min kärlek till min himmelske Fader och Jesus Kristus är obeskrivlig. Jag kan än idag inte förstå hur stor glädje man kan få av evangeliet. Jag är verkligen tacksam för att vår Herre känner oss väl, älskar oss och vill vårt bästa! Jag är också mycket tacksam för min familj.

Men jag vet att Herren inte ger oss en befallning utan en utväg och så är det med allt i livet. Så tack vare mina otroliga vänner som är så goda exempel i kyrkan, och genom skrifterna och speciellt genom bön, har jag fått mitt eget vittnesbörd och många svar. Jag har förstått att då jag är som lyckligast är då jag är min Herre närmast, och det blir vi genom att följa hans bud och de förbund vi har. Jag har också lärt mig att det är viktig att vara ett gott exempel och en missionär oavsett ålder, för man kanske inte själv är medveten om det men det kan få en person att komma tillbaks till kyrkan. ■

Vill du berätta om hur du fick ditt vittnesbörd? Skriv cirka 300–500 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com eller asw@bredband.net (för Stockholms stavar).

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Templets välsignelser

Ingemar och Ingrid Karlsson, Borlänge församling

Ingemar berättar: När templet i Stockholm var klart och invigt blev det enklare att komma till Herrens hus. Vi hade hunnit göra några resor till templet i Zollikofen — långa bussresor med fin gemenskap och fina vittnesbördsmöten under resan. Det var stort och mäktigt att besöka templet, men det tog lång tid.

Vi lärde oss älska templet i Västerhaninge och började vara där en vecka på våren och en på hösten. Efter några år blev vi kallade och avskilda som tempeltjänare. Det var väldigt nervöst att vara sessionsledare första gången, men tack vare Eskil Karlsson från Skellefteå som stöd gick det bra.

Vi hade som målsättning i många år att vi skulle gå på tempelmission när vi blev pensionärer. År 2000 fyllde vi båda 65 år och sade till våra ledare och tempelpresidenten att vi skulle vilja prova på och arbeta i templet några månader för att se hur det skulle fungera med allt. Tempelpresident Jenson ringde en måndag och ville att vi skulle komma till honom måndagen därpå klockan 9.00 och träffa äldste Rasband från områdespresidentskapet. Vi fick inte veta varför vi skulle träffa honom. Vi steg upp tidigt och åkte från Borlänge mot Västerhaninge — men dimma och bilköer i Stockholm gjorde att vi kom nästan en halvtimme för sent. Till vår överraskning blev jag kallad som andre rådgivare till den nye tempelpresidenten Arne Hedberg och Ingrid som assistent till tempelvärdinnan Gunnel Hedberg. Det var omtumlande och gripande!

Det blev en spännande och intensiv tid innan vi lärde oss klara alla våra nya uppgifter. Redan dagen efter kom två bussar med ryssar och en buss med litauer. Det var full fart i templet från början men ändå andligt och fint. Några dagar senare flög vi, president Hedberg, förste rådgivaren, president

HUR JAG VET

Mitt vittnesbörd

Louisiana Bazurto, Gubbängens församling

När jag var 7 år gammal började två systrar att undervisa mig och min familj om evangeliet. Mina föräldrar älskade evangeliet och tyckte att det gav stor glädje. Efter några månader döptes mina föräldrar, och efter ett år var det min tur.

Alla följde vi buden och de förbund vi hade ingått, men efter två år började jag gå fel väg. Jag vet inte riktigt hur det gick till, men plötsligt var jag helt emot kyrkan. Jag kände alltid inombords att det var något som sade till mig att Jesu Kristi Kyrka Av Sista Dagars Heliga var den sanna kyrkan, men jag ignorerade det totalt. Efter

ytterligare två år, då jag var 12 år gammal, kände jag mig som världens olyckligaste människa. Jag gillade inte mitt liv alls, och ville känna den glädjen jag en gång gjorde då jag var aktiv i kyrkan.

Varje söndag sade mina föräldrar att jag borde gå till kyrkan, men varje gång hade jag en ursäkt. Antagligen var jag sjuk, trött, eller hade mycket plugg.

Men en söndag då jag var helt förkrossad och inte visste vad jag skulle göra, kände jag så starkt att jag skulle följa med mina föräldrar till kyrkan. Jag kommer ihåg den dagen. Jag var så lycklig när alla möten var över. Jag kände att jag kanske skulle kunna börja tro på kyrkan igen. Men det var ungefär då hela min familj slutade gå till kyrkan.

Durrans och jag till Frankfurt där det var en stor områdeskonferens. Där fick jag beseglingsrätten av aposteln Boyd K. Packer, en härlig stund med hans händer på mitt huvud.

Många som besöker templet går bara på begåvnings-sessioner. Det är synd, för det är så upplyftande och fint att gå på förberedande sessioner. Man bör lyssna till alla vackra ord och löften som uttalas där. Självt känner jag mig privilegierad som får arbeta som beseglare. Det kan vara väldigt gripande stunder i beseglingsrummet när par och familjer, både levande och döda, beseglas för evigt.

Jag vet att templet är Guds hus och att det är ett nödvändigt kärleksarbete som utförs där för både levande och döda. När vi arbetar i templet blir vi rikt välsignade.

Ingrid berättar: När vi blev kallade till templet år 2000 välsignade Herren oss så att vi kunde åka från hus och trädgård i ett och ett halvt år. Vi åkte hem ungefär en gång i månaden för att ta hand om det viktigaste och det gick bra.

Det var en annorlunda tid i vårt liv, en fantastisk tid som gick väldigt fort. Det var mycket folk i templet — många ryska veckor under året förutom medlemmar från de baltiska staterna, Danmark, Norge och Finland (samt de spanska syskon som bodde i Sverige). Det blev många språk att hålla reda på! Vi fick möjlighet att lära känna syskon från alla dessa länder. Men framför allt fick vi lära känna vårt kära tempelpresidentpar Arne och Gunnel Hedberg som vi trivdes så bra att arbeta tillsammans med.

Jag fick också uppleva andliga stunder att minnas och glädjas över och inspiration och vägledning många gånger då det behövdes. Fick även bekräftelse från syskon i andevärlden om deras tacksamhet för det arbete som utförts för dem.

Jag kommer alltid att vara tacksam för möjligheten att få tjäna i templet tillsammans med min man och få ta del av templets välsignelser! Vi behöver dessa välsignelser så väl i den tid vi lever

Ingemar och Ingrid Karlsson

i. Jag är också tacksam för visionen om framtiden, som vi kan få i templet. Jag vet att det finns kraft att hämta där och även välsignelser för mina nära och kära. ■

Vill du berätta om en andlig upplevelse?
Skriv cirka 300–500 ord och skicka
till eivorhagman@hotmail.com eller
asw@bredband.net (för Stockholms stavar).

Vi efterlyser också bidrag till rubrikerna
Favoritskriftställe (för ungdomar) och
Försöker likna Jesus (för barn).